

กรองอักษร

พฤษภาคม 2

Love Seasons

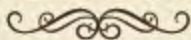
ลมพัดผ่านหัวใจ

Summer Love Tale

สำหรับเธอ ที่ว่าแฟนเก่าเพิ่งเสียดายเสียดายตอนไม่ยอมทำได้มัน
แต่สำหรับเขา ที่ว่าแฟนเก่ามันช่างตอนทวงค่าตัวดูเสียทีก็เสียเงิน

จรัสจันทร์

นิยายชุด : ฤดูรัก

Love Seasons : Summer Love Tale

คิมหันต์หวานรัก

จรัสจันทร์

2 | คิมหันต์หวนรัก :: Summer Love Tale

นิยายชุด : ฤดูรัก

คิมหันต์หวนรัก

ผู้แต่ง : จรสจันทร์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤษภาคม พ.ศ. 2558

พิมพ์ครั้งที่ 2 : ธันวาคม พ.ศ. 2558

ISBN : 978-616-406-346-4

ราคา 299 บาท

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการ : รุ่งริวา นอร์รี

พิสูจน์อักษร : รุ่งริวา นอร์รี

ออกแบบปก : จรสจันทร์

ติดตามความเคลื่อนไหวหรือพูดคุย แนะนำ ดิชมกับนักเขียนได้ที่

Email : lovely-jewel@live.com

Fanpage FB : นิยาย by จรสจันทร์

Line : @ningnovels

หากพบหนังสือไม่ได้มาตรฐานอันเนื่องจากการพิมพ์ เช่น หน้าสลับกัน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
ทางสำนักพิมพ์ยินดีเปลี่ยนหนังสือใหม่ โดยระบุรายละเอียดหนังสือที่เสีย และแจ้งมาที่
คุณกชพรรณ กิวไธสง เลขที่ 63/58 หมู่ 5 ถ.ติวานนท์ ต.บ้านใหม่ ปากเกร็ด นนทบุรี 11120
อีเมล lovely-jewel@live.com หรือ เพจสำนักพิมพ์กรองอักษร

กรองอักษร

จากใจนักเขียน

Summer Love Tale คิมหันต์หวานรัก เป็นหนึ่งในนิยายชุดฤดูรักที่
ร่วมกันเขียนกับเพื่อนนักเขียนอีกสี่ท่านคือ

ทิพย์ทิวา ในเรื่อง เงารักในม่านฝน

อังสนา ในเรื่อง เพลงเหมันต์

รุ่งธิวา ในเรื่อง ในวันที่รักผลิบาน

กว่าจะมาเป็นนิยายชุดนี้ได้ พวกเราสี่นักเขียนได้ถกเถียงกันหลายต่อ
หลายเรื่องมากกว่าจะเขียนนิยายชุดเกี่ยวกับอะไรดี จะให้ตัวละครเกี่ยวโยงกันดี
หรือไม่ หรือจะเขียนเรื่องสั้นรวมเล่มกัน และสารพัดความคิดที่เริ่มแตกแขนง
ออกไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็มาลงตัวที่ Love Seasons : ฤดูรัก

และเล่มที่ท่านกำลังถืออยู่นี้เป็นความรักในฤดูร้อนค่ะ

คิมหันต์หวานรัก เป็นเรื่องราวความรักของหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เคยเลิกรากัน
ไปเพราะความเจ้าชู้ของฝ่ายชาย กระทั่งพวกเขากลับมาพบกันอีกครั้งในรูปแบบ
ที่แตกต่างกันออกไป นั่นเพราะอีกคนต้องการหลีกเลี่ยง ในขณะที่อีกคนต้องการ
ทวงความรู้สึกเก่า ๆ คืนกลับมา

งานนี้คิมหันต์ พระเอกจอมกะล่อนของเราทุ่มสุดตัว จัดสารพัดมารยา
ชายที่มีอยู่หลายร้อยเล่มเกวียนออกมาใช้กับปานชีวาแฟนเก่าคนสวยเพื่อหวังจุด
ถ่านไฟเก่าให้ลุกโชนขึ้นมาอีกครั้งให้ได้ มาลุ้นไปด้วยกันค่ะ

เรื่องนี้ผู้เขียนได้โยงเหตุฆาตกรรม สืบสวนสอบสวนเข้ามาด้วยเพื่อใช้

4 | คิมหันต์หวานรัก :: Summer Love Tale

ทดสอบความไวเนื้อเชื่อใจระหว่างพระเอกและนางเอกของเราว่ารู้จักตัวตนของกันและกันได้เหนียวแน่นแค่ไหน และนอกจากนั้นเรื่องนี้ยังมีการทวนกลับมารักและใช้ชีวิตคู่ร่วมกันอีกครั้งของคนอีกคู่หนึ่งด้วย แต่ขออุบไว้ก่อนนะคะว่าเป็นคู่ของใคร ถ้าอยากรู้ก็ต้องพลิกเปิดหน้าต่อไป และอ่านไปจนจบเล่ม อย่าซีไกองแอบเปิดท้ายเล่มอ่านก่อนเขียนนะคะ หุหุ

ขอขอบคุณคุณ Prajan Wabwiv ว่าที่ตำรวจสาวคนสวยสำหรับคำแนะนำ รวมไปถึงข้อมูลเกี่ยวกับคดี และการทำงานของตำรวจคะ เป็นประโยชน์มากจริง ๆ สำหรับงานเขียนเรื่องนี้ มีเช่นนั้นแล้วนักเขียนคงเขียนไปเรื่อยโดยขาดความสมจริงในนิยาย

ขอขอบคุณสำหรับทุกกำลังใจจากแฟนคลับนักอ่านที่ติดตามผลงานกันมาอย่างเหนียวแน่น คอมเมนต์ทุกคอมเมนต์ รวมไปถึงการพูดคุยทักทายกันในเฟซบุ๊กไม่ว่าจะเป็นหน้าเพจ หรือทางกล่องข้อความก็ดี อยากรบอกเหลือเกินว่าผู้เขียนยินดี และดีใจมากคะที่มีตรรกกนักอ่านทั้งหลายให้ความเป็นกันเองด้วยขนาดนี้ สัญญาคะว่าจะพยายามสร้างสรรค์งานดี ๆ ให้ได้อ่านกันอีกเรื่อย ๆ อย่างแน่นอน

ขอให้ความรักอยู่ในใจของทุกคน

ขอบคุณจากใจ

จรสจันท์

ปฐมบท

ปานชีวาเดินลงจากรถแท็กซี่หน้าคอนโดมิเนียมทรูกลางกรุง ไบหน้าสวยหมดจดคอมยิ้มเล็กน้อยเมื่อมองถุงพลาสติกในมือ จากนั้นจึงเดินเข้าไปในอาคารเพื่อไปยื่นรอลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นบน

คิมหันต์ แฟนหนุ่มที่คบหาดูใจกันมาตั้งแต่เรียนปีสองพักอาศัยอยู่ที่นี่ เมื่อเช้าเขาโทร. บอกเธอว่าใช้ชั้น อาจจะได้เข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัย ดังนั้นหลังจากเลิกเรียนแล้วเธอก็ซื้ออาหารและยาแก้ไอเพื่อมาดูแลเขา ด้วยรู้ว่าผู้ชายอย่างคิมหันต์นั้นเกลียดการกินยาปฏิชีวนะทุกชนิด และถ้าหากเธอไม่มาดูแลเขาด้วยตัวเอง เขาก็คงนอนชมอยู่บนเตียงทั้งวันโดยไม่คิดจะลุกขึ้นมาหายใจเองเป็นแน่

หญิงสาวยิ้มกริ่ม คิดถึงสีหน้าประหลาดใจของเขาเมื่อเห็นเธอไปปรากฏตัวอยู่ในห้อง นั่นเพราะก่อนหน้านี้เธอโทร. บอกเขาว่าเย็นนี้จะไปงานวันเกิดของเพื่อน และคงจะไม่ได้เข้ามาหาเขาที่ห้องตามที่เขาได้ออดอ้อน ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่ได้ว่าอะไร นอกจากทำเสียงงอแงเล็กน้อยแต่ท้ายที่สุดก็ยอมให้เธอไปกับเพื่อน ทว่าพอถึงเวลาจริง ๆ เธอก็กลับไม่สามารถทิ้งเขาให้นอนป่วยอยู่เพียงลำพังได้

ลิฟต์พาหญิงสาวมาส่งที่ชั้นสิบแปด ปานชีวาก้าวเท้าไปยังห้องที่เคยมาเป็นประจำอย่างแสนคุ้นเคยจนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่หน้าประตู มือควานหาคีย์การ์ดในกระเป๋าสะพาย เมื่อเจอแล้วก็นำไปทาบที่เครื่องสแกน ได้ยินเสียงปลด

ลือลือเบา ๆ จึงผลักประตูเปิดเข้าไปก่อนจะปิดลงตามเดิม

ห้องนั่งเล่นไม่มีร่างสูงใหญ่ของเจ้าของห้องนอนเอกเขนงก้อยหน้าโทรทัศน์อย่างที่เขาชอบทำ หญิงสาวจึงเดินเข้าไปวางอาหารและยาที่ซื้อมาบนเคาน์เตอร์ในห้องครัว ก่อนจะเดินไปยังห้องนอนที่อยู่อีกด้านของห้องชุด

เธอชะงักท่าลงทันทีเมื่อได้ยินเสียงบางอย่างดังเล็ดลอดออกมาจากด้านใน ด้วยความสงสัยจึงลองเดินเข้าไปแนบหูฟังกับประตูห้องนอน เสียงจึงยิ่งชัดเจนขึ้นพร้อมกับนัยน์ตาคู่สวยที่เบิกกว้างขึ้นกว่าเดิม

ก่อนเนื้อที่อกด้านซ้ายเต้นกระหน่ำจนส่งผลให้มือทั้งสองข้างสั่นเทาไปด้วย เธอค่อย ๆ เอื้อมมือไปจับลูกบิดประตูก่อนจะตัดสินใจเปิดออกอย่างรวดเร็ว

ราวกับหัวใจหยุดเต้นเมื่อเห็นภาพเคลื่อนไหวตรงหน้า ร่างทั้งร่างยืดยาวเหมือนถูกแช่แข็ง เสียงครวญครางอย่างสุขสมแทบขาดใจของฝ่ายหญิงที่เป็นคนคุมเกมนั้นดูเหมือนจะยิ่งดังขึ้นเมื่อเห็นเธอไปยืนอยู่ต่อหน้า ในขณะที่ฝ่ายชายซึ่งนอนหงายไปกับเตียงเพิ่งจะหันมาเห็นเธอพร้อมกับเบิกตาโผลงด้วยความตกใจ

“ปาน!”

ปานชีวารีบวิ่งออกมาจากตรงนั้นโดยไม่เหลียวหลังกลับไปมอง รู้ตัวอีกทีเธอก็ยืนร้องไห้อยู่ที่บันไดหนีไฟแล้ว เธออยู่ชั้นที่เท่าไรก็ไม่ทราบได้เพราะไม่ได้สนใจ รู้เพียงแต่ว่าหัวใจเจ็บปวดเจียนตายจนต้องยกมือขึ้นกุมไว้พร้อมกับเอามืออีกข้างปิดปากเพื่อกลั้นเสียงสะอื้นของตัวเอง

พอกันที...คนหลายใจ!

Chapter 1

Come back

ร่างระหงในชุดกางเกงยีนเข้ารูป ช่วงบนสวมเสื้อเชิ้ตสีครีมอ่อนปลด กระดุมเม็ดบนจนเห็นเนินอกไร้ไร คลุมทับด้วยเบลเซอร์สีน้ำตาลที่กำลังเดินลาก กระเป๋าเดินทางใบใหญ่ออกมาจากทางเดินในส่วนขาออกนั้น เรียกสายตาของ ใครหลายคนให้หันมองได้เป็นอย่างดี ด้วยรูปร่างสูงโปร่งราวกับนางแบบ อีกทั้ง ใบหน้าเรียวเล็กนั้นสวยคมคาย นัยน์ตาสีน้ำตาลกลมโตรับกันดีกับคิ้วโก่งได้รูป สวย แพนขนตางามงอน จมูกโด่งกำลังดี ริมฝีปากหยักอímเคลือบลิปกลอสแวววาว ดูเย้ายวน บวกกับบุคลิกมาดมั่นของเจ้าตัว ทุกการย่างก้าวของหญิงสาวจึงตก เป็นเป้าสายตาของผู้คนโดยรอบ

“พี่ปาน! ทางนี้ ๆ”

เสียงหวานใสร้องเรียกขึ้นทันทีที่เห็นร่างของผู้เป็นพี่สาวปรากฏตัว ออกมาจากด้านใน ใบหน้าที่ละม้ายคล้ายคลึงกันนั้นฉีกยิ้มกว้าง พลางโบกไม้โบกมือเพื่อให้พี่สาวเห็นได้ชัด ๆ

ปานชีวาแรงผีทำให้เร็วขึ้นเมื่อเห็นครอบครัวมารอรับอยู่ด้านนอก เมื่อมาถึง หญิงสาวก็ปล่อยกระเป๋าเดินทางไว้ข้างลำตัวก่อนจะโผล่เข้ากอดบิดามารดา ด้วยความดีใจ จากนั้นจึงหันไปกอดน้องสาวที่ยืนฉีกยิ้มกว้างรออยู่

“พี่ปานสวยขึ้นตั้งเยอะนะ อิจฉาจัง” ปานกมล น้องสาวเพียงคนเดียว ยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมใบหน้าที่ผู้เป็นพี่สาวไว้พร้อมกับจ้องมองทุก ส่วนประกอบบนรูปหน้าของปานชีวาด้วยสายตาชื่นชม

“เราก็ก็นั่นแหละ ยายฝ้าย สวยขึ้นเป็นกองเลยนะ หนุ่ม ๆ ที่มหาวิทยาลัยไม่รู้อะไรกันแล้วหรือ” ปานชีวาจับดวงหน้าเล็ก ๆ ของน้องสาว พลิกไปมาด้วยสายตาไม่ต่างกัน

“มัวแต่ซมกันไปมาอยู่นั่นแหละ รีบกลับบ้านกันเถอะลูก แม่ทำของอร่อยไว้รอตั้งเยอะแยะ” ได้ยินมารดาบอกอย่างนั้น ปานชีวาจึงรีบคว้ากระเป๋าแล้วเดินออกจากตรงนั้นไปพร้อมกับครอบครัว

ตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรี เธอก็บินลัดฟ้าไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา และไม่เคยกลับมาที่ประเทศไทยอีกเลย มีแต่ครอบครัวของเธอเท่านั้นที่บินไปเยี่ยมถึงที่โน่น เพราะบิดามารดาถือโอกาสไปเที่ยวพักผ่อนด้วยในตัว ซึ่งโดยส่วนใหญ่่มักจะไปกันในช่วงที่ปานกมลปิดเทอมแล้ว

ความรู้สึกวูบไหวและใจสั่นแปลก ๆ เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนที่เครื่องบินลงจอดที่รันเวย์ ปานชีวาพยายามบอกกับตัวเองว่าเป็นเพราะความตื่นเต้นที่ได้กลับมาเหยียบแผ่นดินเกิดอีกครั้ง ไม่ใช่เพราะความหวาดหวั่นที่อาจได้พบกับใครบางคน

มันจบไปแล้ว...

จบไปตั้งแต่สามปีก่อน เธอกับผู้ชายคนนั้นไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้องกับอีกสามปีที่ผ่านมาเป็นเครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าเธอกับคิมหันต์ อดีตแฟนหนุ่มที่เคยคบหาสมัยเรียนมหาวิทยาลัยคนนั้น ต่างคนต่างอยู่ไปแล้วจริง ๆ

“เฮ้อ... คิดถึงจังเลย”

ปานชีวาก้าวขาลงมาจากรถ นัยน์ตาคู๋สวยกวาดมองบ้านหลังใหญ่ตรงหน้าด้วยแววตาระยิบระยับ ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิมไม่มีอะไรผิดแปลกไปจากเมื่อก่อนที่เธอจะไปเรียนต่อเลยแม้แต่น้อย จะว่าไปแล้ว สามปีก็แค่ชั่ว

ระยะเวลาสั้น ๆ แต่ทำไมสำหรับเธอสามปีนั้นช่างยาวนานราวชั่วมกับชั่วมักลิเมื่อต้องใช้เวลาเหล่านั้นเพื่อลืมใครบางคน

“เดี๋ยวปานยกเข้าไปเองค่ะคุณพ่อ”

ปานชีวารีบหันมาบอกบิดา เมื่อเห็นท่านเปิดกระโปรงหลังรถขึ้นมาแล้วตั้งเอากระเป่าสัมภาระใบโตของเธอออกมาวางไว้ที่พื้น

“ไม่เป็นไร ๆ แค่นี้เองสบายมาก เดี่ยวพ่อยกเข้าไปให้”

ผู้เป็นบิดาบอกอย่างใจดีพร้อมกับคว่ำที่จับกระเป่าลากเข้าไปในบ้านโดยไม่สนใจคำทักท้วงของบุตรสาวคนโตเลยแม้แต่น้อย

ระหว่างที่กำลังถอดรองเท้าเพื่อเข้าไปด้านใน จู่ ๆ ก็มีเสียงกริ่งดังขึ้นที่ประตูหน้าบ้าน ปานกมลทำท่าจะผละออกไปดู แต่เพราะปานชีวาอยู่ใกล้กว่าจึงเดินออกไปก่อน

“สวัสดิ์ครับ มาส่งของครับ”

เสียงของชายที่กดกริ่งเมื่อสักครู่นี้บอกกับเธอผ่านประตูรั้วอัลลอยด์ ในอ้อมแขนของเขามีช่อดอกไม้ช่อใหญ่ หญิงสาวตาเบิกกว้างขึ้นทันทีเมื่อเห็นว่ามันเป็นดอกกุหลาบสีขาว ดอกไม้ที่เธอโปรดปรานที่สุด

“ส่งบ้านนี้แน่หรือคะ”

ปานชีวาถามออกไปไม่เต็มเสียงนัก นึกในใจว่าเขาคงมาส่งผิดบ้านกระมัง แต่ชื่อผู้รับที่ชายหนุ่มเอ่ยออกมานั้นก็ทำให้คิ้วของเธอขมวดมุ่น

“บ้านหลังนี้แหละครับ ไม่ผิดแน่ มีคนชื่อปานชีวาไหมครับ ลูกค้าบอกว่าให้ส่งถึงคุณปานชีวา”

“ดิฉันเองค่ะ” ปานชีวารับคำอย่างงง ๆ ก่อนเซ็นชื่อเพื่อรับของ

หลังจากที่คนส่งของขับรถจากไปแล้ว หญิงสาวจึงเพิ่งดูช่อดอกไม้ที่กำลังถืออยู่ มุมปากยกยิ้มขึ้นมาอย่างอดไม่ได้พร้อมกับก้มลงสูดดมความหอมของมัน

เข้าเต็มปอด

การ์ดใบเล็กที่เสียบแอบอยู่ภายในซองทำให้ปานชีวาต้องเลิกควีนด้วยความอยากรู้ว่าผู้ส่งคือใคร จึงหยิบมันออกมาเปิดอ่าน ทว่าทันทีที่เห็นลายมือพร้อมกับข้อความที่อยู่ในนั้น ทำเอาหญิงสาวนิ่งซึ่งอยู่กับที่พร้อมกับหัวใจเต้นกระหน่ำจนมือสั่นสะท้านตามไปด้วย

ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะที่รัก

แล้วเจอกัน... คิมหันต์

แค่ประโยคสั้น ๆ จากเขาสองประโยค ยังทำให้เธอใจเต้นโครมครามได้ขนาดนี้ หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกพร้อมกับสั่งตัวเองย้ำ ๆ ว่าอย่าหวั่นไหวอย่าใส่ใจ อย่ายังงายใจให้เขามามีอิทธิพลเหนือเธอได้อีก เธอไม่ใช่ปานชีวาคนเก่าที่หลงรักเขาหัวปักหัวปำ เขาพูดอะไรก็เชื่อฟังไปเสียทุกอย่างคนนั้นอีกแล้ว

ร่างระหงเดินมาจนถึงบันไดหน้าบ้าน เห็นถังขยะใบเล็กที่วางแอบอยู่ตรงที่จอดรถจึงเดินเข้าไปใกล้ พร้อมกับทำท่าจะทิ้งดอกไม้ลงไปที่ถังซ้อ แต่ทว่ามือกลับยังชะงักค้างอยู่อย่างนั้น

“จะว่าไปมันก็สวยดีนะ ชินฉันทิ้งแกไปก็เสียตายแยء”

มุมปากอึมสวดยศรอยยิ้มขึ้นมา เมื่อคิดขึ้นได้ว่าเธอไม่ควรทิ้งของที่ผู้ชายคนนั้นนำมามอบให้ เพราะถ้าเธอทิ้งไปย่อมหมายความว่าเธอตัดเขาไม่ขาด จึงไม่สามารถทนเห็นของแทนตัวจากเขาได้ ในเมื่อเธอตัดใจจากเขาได้แล้ว เธอก็ต้องสามารถเก็บของเหล่านั้นเอาไว้โดยที่ไม่รู้สึกอะไรได้เช่นกัน

ปานชีวาเดินถือดอกไม้เข้าไปในบ้าน ไม่แน่ใจว่าจะมีแจกันใบใหญ่พอที่จะใส่ดอกไม้ทั้งช่อนี้ลงไปได้หรือไม่ ยอมรับว่าकुหลาบสีขาวในช่อนั้นสดสวยถูกใจเธอมาก อีกทั้งยังดูราคาสูงอีกด้วย

เอาเถอะ... ในเมื่ออยากอวดร่ำอวดรวย ชื่อนั่นส่งนี้มาให้ เธอก็คงไม่ขัด

ศรัทธาอยู่แล้ว

คล้ายหลังหญิงสาวไปได้ไม่นาน ที่หน้าบ้านก็ปรากฏรอยโรคันหรือสีด้า ค่อย ๆ เข้ามาจอดเทียบอยู่ที่ประตูรั้ว นัยน์ตาสีน้ำทะเลล้าลึกเบื้องหลังแว่นกันแดดเพ่งมองเข้าไปในตัวบ้านนิ่งนาน ก่อนจะค่อย ๆ ปิดเปลือกตาลงแล้วเอนศีรษะพิงซบกับพนักพร้อมกับถอนหายใจออกมาเบา ๆ อย่างโล่งใจ

เธอกลับมาแล้ว...

สามปีกว่าที่เขาได้แต่คอยแอบมองเธอห่าง ๆ สามปีกว่าที่เขาได้แต่คอยฟังข่าวของเธอจากบุคคลที่เขาจ้างไว้ให้คอยติดตามเธออยู่เงียบ ๆ โดยที่เธอไม่เคยรู้ ทุกครั้งที่ว่างจากงาน เขาก็จะบินไปหาเธอ เพียงแต่ไม่เคยปรากฏตัวให้เธอเห็น เธอไม่มีทางรู้หรือกว่าเขาไม่เคยให้เธอคลาดสายตาเลยแม้แต่วันเดียว

การได้แอบซุ่มมองเธออยู่อย่างนี้ ทำให้อดคิดไปถึงสมัยที่เขาแอบชอบปานชีวิตไม่ได้ ตอนนั้นเขาคอยแอบมอง แอบเดินตามเธออยู่ห่าง ๆ โดยไม่让她รู้ตัว พอเธอจะหันมามอง เขาก็ต้องหาที่หลบจำละหวั่นเพราะไม่อยากจะให้เธอรู้ว่ามีคนโรครจิตอย่างเขาคอยแอบตามเธอเกือบทุกวัน

...

คิมหันต์เดินทอดน่องอยู่ตรงทางเดินจะไปยังศูนย์อาหาร เขานัดกับเพื่อนไว้ที่นั่นเพื่อคุยเรื่องงานกลุ่มที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ประจำคลาส และคงกินมื้อกลางวันที่นี่นั่นเลยทีเดียว

สายตาของเขามองไปเรื่อยเรื่อย สถานที่เดิม ๆ วิวเดิม ๆ ดูแล้วก็น่าเบื่อ ยิ่งดีที่คณะของเขามีสาวสวยเยอะ อาหารตาเหล่านี้จึงแก้อาการเบื่อของเขาได้เป็นอย่างดี แกมสาว ๆ เหล่านี้ บางคนก็หิวขึ้นได้ง่ายแถมแสนง่าย

กระทั่งสายตาของเขาไปหยุดอยู่ที่ร่างโปร่งบางของผู้หญิงคนหนึ่ง เธอยืนหันข้างให้เขา ตามองไปยังอาคารอีกฝั่งแล้วยกกล้องถ่ายรูปที่คล้องไว้กับคอ

ขึ้นมากดชัตเตอร์ ใบหน้าของเธอยังแนบอยู่กับตัวกล้องเพื่อมองผ่านเลนส์ แต่ร่างของเธอหมุนมาทางเขาที่ละนิดพร้อมกับนิ้วมือที่กดปุ่มชัตเตอร์ไม่หยุด

เสียงกดชัตเตอร์หยุดลงทันทีเมื่อเธอหันมาหาเขาเต็มตัว

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

ใบหน้าแดงระเรื่อซึ่งเขาไม่รู้ว่า เป็นเพราะความอาย หรืออากาศที่ร้อนจัด ในช่วงเที่ยงวัน ก็บรอยยิ้มบาง ๆ นั้นทำให้เขาไม่อาจละสายตาไปทางอื่นได้

เธอลดกล้องในมือลงพร้อมค้อมศีรษะให้เขาเล็กน้อยก่อนเดินผ่านตัวเขาไปโดยไม่มีการหันกลับมามองเขาอีกเลย คงมีแต่เขาที่ยังคงมองตามแผ่นหลังของเธอไปจนกระทั่งร่างระหงนั้นหายลับไปอีกทาง

“ใครวะ โคตรน่ารักเลย”

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขามักเดินโฉบไปแถวตึกคณะของเธอบ่อย ๆ เวลาเห็นเธอเดินมากับเพื่อน เขาก็จะหาที่หลบซ่อนตัวไม่ให้เธอเห็น และแอบมองเธอห่าง ๆ เขาสืบจนรู้ชื่อของเธอ แอบตามอยู่เป็นเดือนจนมั่นใจว่าเธอไม่ได้คบหากับชายหนุ่มคนไหนเป็นพิเศษ เขาก็จะเริ่มขยับหาทางเข้าใกล้เธอทีละนิด

...

คิดถึงอดีตแล้วเขาก็อดยิ้มไม่ได้ ใครจะเชื่อว่าผู้ชายเนื้อหอมอย่างเขา ผู้ชายที่มีทั้งมีแต่ผู้หญิงเข้าหาก่อนอย่างเขา เวลาที่แอบชอบใครสักคนหนึ่งขึ้นมา ความกล้าบ้าบิ่นไม่รู้ปลิวหายไปไหนหมด

หัวใจของเขายังอยู่ที่เธอเสมอ และมันจะยังคงอยู่กับเธอตลอดไป เพียงแต่ตอนนี้เขาไม่แน่ใจว่าเธอได้เอาหัวใจคืนไปหรือยัง แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขากังวลเท่าไร เพราะเขาหมายมั่นปั้นใจเอาไว้แล้วว่า เขาจะทำให้เธอกลับมาเป็น *เจ้าหญิง* ของเขาอีกครั้งให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม

“เตรียมตัวรับมือผมไว้ให้ดีนะทูนหัว ผมไม่ปล่อยไว้เฉย ๆ แน่ ป่านทีรัก”

เสียงทุ้มฝากบอกไปยังคนที่เดินหอบเอาช่อดอกไม้เข้าบ้านไปก่อนหน้าแม่ จะรู้ว่าเธอไม่มีทางได้ยิน ก่อนจะขับรถออกจากบริเวณนั้นเพื่อไปจัดการงานที่ คั่งค้างอยู่ให้เสร็จสิ้น เพราะอีกไม่กี่วันข้างหน้า นิตยสารของเขาจะมีช่างภาพ สาวสวยคนใหม่ที่ชื่อว่า ปานชีวา

ร่างสูงใหญ่ของคิมหันต์เดินออกจากลิฟต์ของอาคารแล้วตะบັตรเข้าไปในสวนที่เป็นออฟฟิศ ที่ชั้นยี่สิบแปดนี้เป็นของนิตยสาร *Hi End* ตลอดทั้งชั้น โดยไม่มีบริษัทอื่นรวมอยู่ด้วย นิตยสารไฮเอนด์ เป็นนิตยสารหัวนอกที่น่าเสนอเกี่ยวกับแฟชั่นของห้องเสื้อชื่อดังทั้งหลาย โดยมีต้นกำเนิดหรือบริษัทแม่อยู่ที่ สหรัฐอเมริกา

ที่นี่จะแบ่งโซนทำงานกันเป็นฝั่งชายและฝั่งขวา โดยยึดโถงบริเวณลิฟต์เป็นตัวคั่นกลาง เมื่อออกจากลิฟต์แล้วฝั่งซ้ายมือจะเป็นส่วนของผู้บริหาร ไม่ว่าจะเป็นผู้อำนวยการ บรรณาธิการบริหาร หรือผู้จัดการทั้งหลาย ส่วนฝั่งขวาจะเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการทั่วไป แต่โดยรวมแล้วทุกคนก็ต้องทำงานร่วมกันทุกฝ่าย

วันนี้ชายหนุ่มเดินไปยังฝั่งขวา เพราะวันนี้เขาไม่ได้เป็นผู้บริหาร แต่เขาต้องมาเป็นนายแบบให้กับทางทีมงาน

คิมหันต์ คิวะโกมอนเป็นชื่อที่เขาใช้สำหรับการเป็นนายแบบแถวหน้าของเมืองไทย แต่สำหรับคิมหันต์ ปาร์คเกอร์เป็นชื่อที่คนในออฟฟิศใช้เรียกขาน และรับรู้กันทุกคนว่าเขาคือผู้กุมบังเหียนไฮเอนด์ ฉบับภาษาไทย

“คุณปาร์ค... เอ๊ย... คุณฮานมาแล้ว เอ้าเร็ว! พวกเราพร้อมกันรึยัง แล้วนี่นั่งเจตน์มันหายหัวไปไหน เมื่อกี้ฉันว่าฉันเห็นแว็บ ๆ”

เสียงโหวกเหวกของปัทมวรรณ บรรณาธิการฝ่ายแฟชั่นร้องเรียกหาช่าง

แต่งหน้าทันทีเมื่อเห็นร่างสูงของผู้ที่จะมาเป็นแบบในวันนี้ปรากฏตัวขึ้น

“หนูอยู่นี่ค่ะเจ้ เงินนี้แก่แล้วแก่เลยจริงๆ เลยนะ บอกจนปากจะฉีกอยู่แล้ว
ว่าให้เรียกเจสสิก้า เรียกอยู่ได้งเงตอะไร อารมณ์เสีย!”

สมเจตน์ หรือเจสสิก้า ช่างแต่งหน้าประจำกองพาร่างอุดมสมบูรณ์ของ
ตนเองเข้ามาพร้อมกระป๋องโค้กซีโรในมือ ใบหน้าอวบอูนนั้นบุดบั้งอย่างไม่สบ
อารมณ์เมื่อถูกเรียกชื่อจริงที่ตนไม่มีใครอยากจะให้เรียกเท่าไรนัก

“อ้าวอก! อย่ามาสลด เร็ว ๆ เข้าคุณฮานเขารออยู่”

ปัทมวรรณจิกตาใส่อย่างไม่ลดละ ยิ่งเห็นเจสสิก้ากระดึ่กระด้าหัวกระเป่า
แต่งหน้าปรีไปนั่งลงตรงหน้านายแบบก็ยิ่งหมั่นไส้ เพราะเวลาที่คุณปาร์คเกอร์
สล็อตคราบผู้บริหารมาอยู่ในคราบของนายแบบเมื่อไร พวกแก๊งกวางทั้งหลายแทบ
จะตบตีกันเพื่อให้ได้ไปปรับใช้ใกล้ชิด...ถ้าถวายตัวได้ก็คงทำไปแล้ว

“หนูได้ข่าวมาว่าช่างภาพคนใหม่เป็นผู้หญิงหรือคะคุณฮาน”

คนถูกถามพยักหน้าพลางอมยิ้มเมื่อได้ยินคนตรงหน้าแทนตัวเองว่าหนู
ทั้งที่รูปร่างไม่ได้ใกล้เคียงเลยแม้แต่น้อย นัยน์ตาสีน้ำตาลคมกริบมองมืออวบอูม
ของช่างแต่งหน้าแล้วก็อดทั้งในใจไม่ได้ เพราะทุกครั้งที่มีมืออวบ ๆ คู่ นั้นหยิบจับ
แปรงแต่งหน้าที่ไร เขารู้สึกเหมือนแปรงจะหักคามือเจ้าตัวทุกที แต่เวลาที่แปรง
เหล่านั้นมาสัมผัสลงบนใบหน้าของเขา สัมผัสกลับบางเบา และแผ่วพริ้วราวกับ
ปลายขนนก

ว่ากันว่าเพศที่สามมักทำงานด้านนี้ได้ดีกว่าผู้หญิงแท้ เห็นจะจริงกระมัง

เพราะตั้งแต่เขาทำงานเป็นนายแบบมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ทำให้
เขาได้คลุกคลีกับคนกลุ่มนี้เสียส่วนใหญ่ จึงทำให้เขารู้สึกเห็นด้วยกับคำกล่าว
อ้างนั้น ฉะนั้น งานด้านเสื้อผ้าหน้าผมของกองบรรณาธิการที่นี้จึงมักมีแต่สาว
ประเภทสองเกินกว่าครึ่ง เพราะคนพวกนี้ไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง

“ฮุย! อารมณ์เสีย จะรับมาทำไมให้เปลืองพื้นที่แถวนี้ล่ะคะคุณฮาน ช่างภาพต้องเป็นผู้ชายสิถึงจะเหมาะสม แล้วแบบนี้พวกหนูจะไปแตะไปสัมผัสใครล่ะ พี่พจน์ก็ลาออกไปแล้ว”

เจ้าตัวหมายถึงช่างภาพคนเก่าที่ลาออกไปทำตามฝันของตัวเองด้วยการเดินทางรอบโลกเพื่อถ่ายภาพทำสารคดี

“เพราะพวกเราไปแตะไปสัมผัสเขารีเปล่า เขาถึงได้ซิงลาออกไปอย่างนั้นนะ” คิมหันต์เข้าหาอย่างอารมณ์ดี

“แหม คุณฮานขา อาหารตาเป็นแรงใจให้พวกหนูมีกำลังใจทำงานนะคะ ถ้าไม่มีพี่พจน์แล้วพวกหนูก็ต้องมาแตะคุณฮานแทนนะสิ คิก ๆ ฮุย...แต่จะว่าไปนะคะ หนูว่าช่างภาพคนใหม่จะต้องอึด ถึก ทนนานแน่ ๆ เลยล่ะ เพราะคงไม่มีช่างภาพหุ่นสะอาดสะอ่งที่ไหนจะมาแบกกล้องหนัก ๆ แบบนั้นได้ไหว ฮุยตาย... แค่คิดก็ขนลุกแล้วล่ะคะ คุณฮานดูสิ”

เจสสิก้ายกแขนอวบ ๆ ของตนเองให้ชายหนุ่มดูพร้อมทำท่าทางขบถของเกล้าประกอบไปด้วย จนวนิลาสินี หรือวิเวียน สาวประเภทสองฝ่ายคอศตุมที่ยืนจัดเรียงเสื้อผ้าในราวสำหรับให้นายแบบใส่เรียงตามลำดับหันมาเห็นเป็นอย่างอดรนทนไม่ได้

“สะตอ! แขนหล่อจะทิ่มหน้าคุณปาร์ค เอ๊ย...คุณฮานเขาอยู่แล้ว ถอยห่างออกมาหน่อยก็ได้ยะ หล่อนนั่งที่ บังนายแบบของฉันเสียมิดเลยนะยะแม่ ช่างพึงเจสสิก้า”

“หุบปากไปเลยยะ เตียวแม่เองวงพาดเสียเลยนี่ หล่อนมีปัญหาหรือยะ คุณวิทยา!” เจสสิก้าจ้องใจเรียกชื่อตั้งเดิมของวิเวียนก่อนที่จะเปลี่ยนไปเป็น วิลาสินีเมื่อต้นปีที่ผ่านมา

“อีสมเจตน์!” วิเวียนเท้าสะเอวเซิดหน้าใส่ พร้อมกับห้าหันกันทางสายตา

จนกระทั่งได้ยินเสียงหนึ่งแว๊ดมากลางวง

“ก๊าดกันอีกแล้ว ใครก็ได้เอาน้ำมาสาดทีสิ” ปัทมวรรณตะโกนบอกคนใน
กอง ซึ่งทั้งสองสาวเทียมก็รีบหันมาพูดโดยพร้อมเพรียงกัน

“ไม่ใช่หามา!”

ในขณะที่ชายหนุ่มนั้นนั่งอมยิ้มอยู่เพียงลำพังโดยไม่นำพาต่อเสียง
โหวกเหวก และสภาพความวุ่นวายของกองเท่าไร เพราะเป็นสิ่งที่เขาเห็นจนชิน
ตา อีกทั้งเจสสิกาก็บิเวียนนั้นแม้จะหาเรื่องเหน็บแนมกันบ่อยครั้ง แต่เขาก็รู้ดี
ว่าเป็นเพราะทั้งสองคนสนิทกันมาก เวลาไปออกกองต่างจังหวัดเมื่อไร สองคนนี้
มักจับคู่กันนอนห้องเดียวกันเสมอ

ใจกระหวัดคิดไปถึงหญิงสาวที่อยู่ในบทสนทนาก่อนหน้านี้ จะว่าไปแล้ว
ปานชีวาก็รูปร่างเพรียวบาง ทั้งมือและแขนก็เล็กนิดเดียว หลายต่อหลายครั้งที่
เขาเห็นเธอหยิบกล้อง DSLR ตัวโปรดขึ้นมากดถ่ายภาพต่าง ๆ เมื่อสมัยที่เธอ
ฝึกงานอยู่ที่อเมริกา นั้น เขายังนึกหวังกลัวว่าข้อมือเธอจะหักเพราะรับน้ำหนัก
กล้องไม่ไหวด้วยซ้ำไป

นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้สัมผัสมือบอบบางอันแสนนุ่มนิ่มคู่นั้น

ด้านคนที่อยู่ในห้วงคำนึงของคิมหันต์ ตอนนี้กำลังตรวจเช็คอุปกรณ์ทำมา
หากินของตนเองอย่างทะนุถนอม เธอหยิบลูกยางมาเป่าลมเพื่อให้ฟูนเล็ก ๆ ที่
เกาะติดอยู่หน้าเลนส์กระจายหลุดไป ก่อนจะใช้ผ้าซามัวร์บรรจงเช็ดเบา ๆ อีกที่

กลิ่นหอมของกุหลาบขาวลอยอ้อยอิ่งเข้ามากระทบนาสิก มือเรียวยาวงัก
ไปเล็กน้อยก่อนเงยหน้าขึ้นมองแจกันบนโต๊ะข้างหน้าต่าง ความคิดล่องลอยไป
หาอดีตอันเคยหอมหวานที่แม้จะบังคับใจให้ลืมเท่าไร แต่มันกลับยิ่งฝังรากลึกลง
ไปในความทรงจำอย่างไม่มีทางลืมเลือน

...

ดอกกุหลาบสีขาวช่อโตถูกยื่นมาตรงหน้าทันทีที่เธอเดินลงมาจากตึกคณะ และกำลังจะเลี้ยวไปอีกทาง คราแรกเธอไม่เห็นหน้าผู้ให้ กระทั่งใบหน้าหล่อเหลาคมคาย และนัยน์ตาสีน้ำทะเลอันบ่งบอกความเป็นเลือดผสมของเขาค่อย ๆ โผล่ออกมาหลังช่อดอกไม้นั้น พร้อมกับรอยยิ้มกว้างขวางอวดฟันเรียงขาวของเจ้าตัว

“เอ่อ... คือ... ผมชอบป่าน ป่านคบกับผมได้ไหมครับ”

เสียงทุ้มของเขากับประโยคน่าตกใจไม่น้อยนั่นกำลังทำให้เธอขาแข็ง จะเป็นไปได้หรือที่หนุ่มสุดฮอตของมหาวิทยาลัยที่มีแต่สาว ๆ ตามติดกันเกรียวอย่างเขาจะมาชอบเธอ และที่สำคัญ เขากำลังมาขอความรักจากเธออีกด้วย

“ผมแอบชอบป่านมาตั้งแต่ปีหนึ่งแล้วละ แล้วก็แอบมองมาตลอด ป่านจะให้โอกาสผมได้รีเปล่าครับ”

เขาพูดไปก็หน้าแดงไป เพราะตอนนี้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาเริ่มหยุดยืนมอง ประหนึ่งที่กำลังร่วมลุ้นไปกับคำตอบของเธอ

ป่านวิชาสังเกตเห็นหญิงสาวหลายคนกรี๊ดกร๊าดกันไม่น้อย เธอได้ยินเสียงเชียร์ให้รีบรับช่อดอกไม้ และรับความรักจากชายหนุ่มตรงหน้าไว้ ๆ และดูเหมือนคนที่มายืนมองจะเริ่มเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

เธอเอื้อมไปรับดอกไม้ช่อนั้นมาด้วยใบหน้าแดงก่ำไม่น้อยหน้าเขา รอยยิ้มเอียงอายผุดขึ้นที่ริมฝีปากก่อนจะหลุบตาลงมองแต่ดอกไม้ในอ้อมแขน ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองผู้ให้

“ว่าอย่างไรล่ะครับ ป่านตกลงให้โอกาสผมไหม เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าป่านไม่ตกลงก็หันหลังเดินหนีผมไปได้เลย แต่ถ้าป่านตกลงให้เงยหน้าขึ้นมองผมนะ... อ้าวเฮ้ย! อะไรกันเนี่ย”

ประโยคสุดท้ายเขาเหมือนตกใจอะไรบางอย่างจนเธอต้องเงยหน้าขึ้นมองเขาในทันใด โดยไม่รู้ตัวเลยว่าได้ตกหลุมพรางของคนเจ้าเล่ห์เข้าให้แล้ว

“เป็นอันว่าตกลงนะครับ ขอขอบคุณครับปานที่ให้โอกาสผม”

คิมหันต์ยิ้มร่าอย่างดีใจ ในขณะที่คนถูกหลอกได้แต่ยืนอ้าปากค้างก้มแดงก่ำด้วยความอับอายเมื่อจู่ ๆ เสียงโห่ร้องยินดีก็ดังขึ้นมาจากบุคคลที่ยืนลุ่มอยู่รายรอบ

...

ภาพเหตุการณ์ตอนนั้นฉายชัดขึ้นในความทรงจำอีกครั้งราวกับฉายภาพยนตร์เรื่องเดิมซ้ำไปซ้ำมา ปานชีวารีบสะบัดหน้าเพื่อสลัดความคิดฟุ้งซ่านนั้นทิ้งไป พร้อมกับสร้างกำแพงหัวใจที่เธอพยายามใช้มันเพื่อปกป้องตัวเองให้สูงขึ้นกว่าเดิม

ร่างสูงโปร่งทะมัดทะแมงด้วยกางเกงยีนเข้ารูป และเสื้อเชิ้ตสีขาวก้าวขาออกจากลิฟต์แล้วหยุดยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ปานชีวาหันมองซ้ายขวาอย่างตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะไปทางไหนดี มองไปทางซ้ายเห็นพนักงานยังคงบางตาอยู่ เพราะยังไม่ได้เวลาเข้าทำงาน แต่ก็ยังมีคนให้พออุ่นใจบ้าง แต่พอหันมองไปทางขวา เจาร่างของใครบางคนที่ได้เดินหลบหายเข้าไปหลังฉากกันระหว่างโต๊ะประชาสัมพันธ์ด้านหน้ากับส่วนของออฟฟิศนั้น ทำให้หญิงสาวถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

“คูนจิง... ใครนะ” ปานชีวารำพึงกับตัวเองเบาๆ แม้จะเห็นเพียงแค่แผ่นหลังของผู้ชายคนนั้น แต่เธอกลับรู้สึกคูนเคยอย่างประหลาด ทว่าจู่ ๆ ภาพแผ่นหลังกว้างของใครบางคนในชุดนักศึกษาก็ผุดวาบเข้ามาในใจ... คิมหันต์!

“บ้าแล้ว ไม่ใช่หรือ จะมาเป็นสัมภเวสีตามหลอกตามหลอนถึงที่นี่กันเลยรีไฉนะ” หญิงสาวสลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไปแล้วเบือนหน้าไปทางฝั่งขวาอีก

ครั้ง พอดีกับลิฟต์อีกตัวเปิดกว้าง มีเสียงคุยกันแข็งแ่จากด้านใน ตามมาด้วยร่าง อวออันของเจสสิก้ากับร่างผอมของวิเวียนเดินออกมา

ไม่รู้ว่่าทั้งคู่ถกเถียงกันด้วยเรื่องอะไร เพราะดูเหมือนจะไม่ได้สนใจหญิงสาวที่ยืนอยู่เลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งถึงหน้าประตู และกำลังจะยกบัตรพนักงาน ขึ้นสแกน ทั้งสองก็หยุดฝีเท้าลงทันที

“อีวิทยา แกเห็นเหมือนฉันใหม่ว่ามีคนยืนอยู่หน้าลิฟต์”

เจสสิก้ากระซิบบอ ๆ ด้วยเพราะไม่แน่ใจว่าตนเองตาผาด หรือว่ามีคนยืนอยู่จริง ๆ ซึ่งวิเวียนก็เหมือนจะเพิ่งสังเกตเห็นเช่นกัน

“ฉันว่าฉันเห็นนะอีสมเจตน์” วิเวียนกระซิบลับไปพลางตัวค้อนส่งให้เพื่อน

“ถ้าันหันไปพร้อมกันนะ หนึ่ง สอง สาม!”

ทั้งคู่หันขวับไปหาหญิงสาวที่ยืนมองมาทางพวกตนพอดี ดวงตาของทั้งสองคนเบิกกว้างแล้วหันไปมองหน้ากัน ก่อนจะโพล่งถามออกมา

“มาพบใครคะ / นางแบบใหม่หรือคะ” ต่างคนต่างคำถาม ทั้งสองคนหันมองหน้ากันครู่หนึ่งก่อนจะหันไปทางหญิงสาวตามเดิม ปานชีวกำลังจะเปิดปากแนะนำตัว แต่เจสสิก้าก็ชิงพูดขึ้นมาก่อน

“อ๊ะ! กระเป๋าคล้อง อย่าบอกนะว่่า...” นี้อวบซี่ไปยังหญิงสาวตรงหน้าพร้อมกับเปิดตากว้างอย่างไม่เชื่อสายตา เพราะปกติแล้วเห็นแต่คนที่ทำงานเป็นตากล้องจะเป็นผู้ชาย ถ้าเป็นผู้หญิงก็จะค่อนข้างบึกบึน หรือไม่ก็เป็นทอมบอย ทว่าหญิงสาวตรงหน้ากลับดูไม่เข้าข่ายนั้นแม้แต่น้อย เนื่องจากรูปร่างหน้าตาสามารถเป็นนางแบบให้กับทางนิตยสารได้สบาย ๆ

“สวัสดิ์คะ ปานชีวา ตากล้องคนใหม่ที่จะมาเริ่มงานวันนี้คะ”

ทั้งสองคนยกมือขึ้นทาบอก หน้าหน้ามองกันก่อนหันไปมองผู้ที่แนะนำ

ตัวเองว่าเป็นตากล้องคนใหม่อย่างตื่นเต้นตาเป็นประกายจนวิเวียนอดไม่ได้ที่จะ
ออกปากชื่นชม

“เลิศจ๊ะ”

“อ้อ...พี่ชื่อเลิศหรือคะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฝากตัวด้วยนะคะ”

ทันทีที่จับประโยค เสียงหัวเราะของเจสสิก้าก็ดังกังวานลั่นไปทั่วโถงหน้า
ลิฟต์ ในขณะที่วิเวียนทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“ไม่ใช่อย่างนั้น...เจ้หมายถึงดีเลิศดีงามอะไรแบบนั้นนะยะหล่อน
อันเดอร์สแตนด่บ” ท้ายประโยคเจ้าตัวจงใจใช้สำเนียงอีสานจนเธอดึงกับขำกึ๊ก

“พี่ชื่อเจสสิก้า ส่วนนั่งคนนี้นะ เรียกมันว่าวิทยาก็ได้...”

“วิเวียน!” วิเวียนแหงนขึ้นมาทันที ก่อนจะแนะนำตัวเองบ้าง

“พี่ชื่อวิลาสินี หรือเรียกวิเวียนก็ได้จ๊ะ” พูดจบก็หันไปถลึงตาใส่เจสสิก้าที่
เอาแต่หัวเราะไม่หยุด ก่อนจะชักชวนตากล้องสาวให้เข้าไปในออฟฟิศด้วยกัน

คล้อยหลังคนทั้งสาม ที่ออฟฟิศฝั่งตรงข้ามก็ปรากฏร่างสูงใหญ่ของ
คิมหันต์ ปาร์คเกอร์ เขาค่อย ๆ เดินออกมาจากด้านใน ใบหน้าคมคายเผย
รอยยิ้มขึ้นมาทีละนิด จนกระทั่งระบายเต็มวงหน้า มือสองข้างล้วงกระเป๋า
กางเกงก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปด้านในอีกครั้ง และเมื่อเดินผ่านที่หน้าโต๊ะ
ของเลขาฯ เขาก็จะอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“จริงสิ... วันนี้ผมมีธุระต้องออกไปข้างนอกทั้งวัน ธุระส่วนตัวนะ ถ้าใคร
จะพบผมก็ให้แจ้งไปตามนี้นะ” ล้งงานเสร็จเขาก็เดินเข้าไปในห้องทำงานของ
ตัวเอง ทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้บุวมตัวใหญ่อย่างอารมณ์ดี

อยากรู้จริง ๆ ว่าถ้าเธอเห็นหน้าเขาแล้วจะมีอาการอย่างไรบ้างนะ

ชายหนุ่มนั่งคิดพลางเอามือถูปลายคางไปมา และพอสมองคิดอะไรดี ๆ
ขึ้นมาได้ ประกายตาสีฟ้าสวยก็ออกแววตื่นเต้นจนเกินระยับ อย่างไม่รอช้า เขา

รีบกดอินเตอร์คอมหาเลขาฯ ทันที

“คุณตาลครับ รบกวนช่วยเรียกเจสสิก้ากับวิเวียนมาหาผมที่นี่หน่อย”

จากนั้นเขาก็นั่งรอ ไม่เกินห้านาที สองร่างที่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดทางด้านกายภาพก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเขา โดยวิเวียนนั้นทำท่าถอนสายบัวอย่างชดช้อย

“แรด!” เจสสิก้าป้อนปากคำเพื่อนเบา ๆ ด้วยเกรงใจเจ้านายที่นั่งอยู่ตรงหน้า

“ที่เรียกมาก็ไม่มีอะไรมาครับ แต่อยากจะถามว่าเมื่อครู่นี้มีคนบอกตากล้องคนใหม่ของเราไปรียังว่านายแบบที่ชื่อคิมหันต์กับคุณปาร์คเกอร์นั้นคือคนคนเดียวกัน” ชายหนุ่มตรงเข้าประเด็นเลยทันทีเพื่อความรวดเร็ว

“ยังค่ะ เมื่อก็เราแค่แนะนำตัวกันเฉย ๆ เพราะว่ายังมากันไม่ครบเลย ว่าแต่คุณปาร์คเกอร์เห็นตากล้องใหม่ของเรารียังคะ นางเลิศนะคะคุณ” เจสสิก้าจึงตอบขึ้นก่อน

“งั้นก็ดี ผมมีเรื่องอยากขอร้องหน่อย อย่าเพิ่งให้ตากล้องคนใหม่รู้ว่ามีนายแบบคิมหันต์เป็นคนเดียวกันได้ไหม” เขามองทั้งสองคนซึ่งกำลังทำสีหน้าสงสัยอย่างปิดไม่มิดก่อนจะยิ้มออกมา

“ผมมีเหตุผลของผมนะ เอาไว้นานไปพวกคุณจะเข้าใจเองนั่นแหละ แต่ตอนนี้ รบกวนไปบอกทุกคนให้ช่วยปิดเรื่องนี้เป็นความลับเอาไว้ก่อนนะครับ”

“ได้เลยค่ะ คุณปาร์คเกอร์” วิเวียนรับคำโดยออกชื่อเขาเลียนเสียงกระดกลิ้นรั้วแบบคนต่างชาติ ก่อนจะดึงโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่เหน็บไว้กับกระเป๋าด้านหลังขึ้นมากดหาโปรแกรมสนทนาที่ตั้งกลุ่มเอาไว้

“ก่อนอื่น เราต้องกระจายข่าวในไลน์กลุ่มของพวกเราเสียก่อน”

“อืม... ขอบคุณมากครับ” คิมหันต์ยิ้มชอบใจที่ลูกน้องเลือกใช้วิธีที่

รวดเร็วจึง และเข้าถึงพนักงานคนอื่นได้ในทันที จากนั้นเขาก็ปล่อยให้ทั้งสองคนไปทำงานของตัวเองต่อ

โชคดีที่บริษัทนี้ไม่มีนโยบายว่าพนักงานใหม่ต้องมารายงานตัวกับผู้บริหารระดับสูง หากไม่แล้วเขาคงไม่ได้ทำอะไรสนุก ๆ อย่างเช่นที่กำลังคิดจะทำอยู่นั่นแน่นอน

ตามคหะลือบมองปฏิทินตั้งโต๊ะ เขามองวันที่ที่มีปากกาแดงวงกลมล้อมรอบเอาไว้ด้วยประกายตาแห่งความหวัง

18-19-20 เมษายน ถ่ายแบบที่กระบี่

“สามวันนี้ได้เจอกันทั้งวันทั้งคืนแน่ ยังไงปานก็หนีผมไม่พ้น”

ปากบางเฉียบคลี่ยิ้มอย่างหมายมาด เขาวางแผนเอาไว้เสร็จสรรพแล้วว่า จะใช้สามวันที่ว่านี้อย่างไรให้คุ้มค่าที่สุด

เธอจากเขาไปสามปี แต่เขาจะใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อพาเธอกลับคืนมา เขารู้ว่าปานชีวาในตอนนี้นี้กับเมื่อก่อนนั้นแตกต่างกันมากขนาดไหน ตอนนี้เธอใจแข็งมากขึ้น เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และดูท่าทางจะจ้อยากมากกว่าเดิม ฉะนั้นหากเขาไม่วางแผนดี ๆ แล้วละก็ นอกจากจะไม่ได้เธอคืนมา เขาอาจจะต้องเสี่ยงกับการถูกเกลียดไปตลอดชีวิตเลยก็ได้

Chapter 2 เผชิญหน้า

สัปดาห์แรกที่เข้ามาทำงานที่นี่ ปานชีวารับหน้าที่เป็นตากล้องหลักของนิตยสารไฮเอนด์ รับผิดชอบการถ่ายแฟชั่นเซตต่าง ๆ ตามแต่ที่ทีมบรรณาธิการจะกำหนดธีมมาให้ ส่วนตากล้องที่เหลือมักเป็นพาร์ทไทม์ที่รับงานเป็นรายชิ้น โดยทำในส่วนของภาพถ่ายทั่วไป เช่นภาพของสินค้าต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องสำอาง น้ำหอม หรือเสื้อผ้าจากห้องเสื้อแบรนด์ดัง

เนื่องจากตอนฝึกงานกับไฮเอนด์ อเมริกา ปานชีวาได้จับงานลักษณะนี้มาแล้วหลายครั้ง นางแบบนายแบบชื่อดังระดับโลกก็เคยถ่ายมาแล้ว ดังนั้นเธอก็ค่อนข้างคล่องแคล่วในการสื่อสาร หรือการปฏิสัมพันธ์กับบรรดานางแบบนางแบบของเมืองไทย บวกกับความที่เป็นคนบุคลิกดีและเข้ากับคนได้ง่าย เธอก็จึงทำงานที่นี่ได้อย่างราบรื่น

แต่เห็นจะมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่ทำให้เธอรู้สึกหนักใจเป็นที่สุด นั่นคือการถ่ายแฟชั่นนอกสถานที่ของชุดว่ายน้ำที่ห้อยดั่งจากอังกฤษ โดยงานนี้ทีมงานเกือบทั้งหมดต้องไปถ่ายกันถึงจังหวัดกระบี่ ซึ่งเธอจะไม่มีปัญหาอะไรเลยถ้าหากนางแบบคนนั้นจะไม่ไซเคิมหันต์ ผู้ชายที่เธอไม่ยอมเจอหน้าที่สุดในโลก

หญิงสาวนั่งพลิกนิตยสารฉบับเก่า ๆ ที่มีหน้าของชายหนุ่มเด่นหราอยู่บนปกด้วยใบหน้าบอกรักไม่รับ ถ้าไม่ใช่เพราะงาน เธอสาบานว่าอย่างไรเสียเธอก็ไม่มีวันมาเสียเวลานั่งมองหน้าหล่อเหลาของผู้ชายคนนี้อย่างเด็ดขาด

“ถ้ารู้มาก่อนว่านายเป็นนายแบบประจำให้ที่นี่ จ้างให้ฉันก็ไม่เซ็นสัญญา

ทำงานที่นี้ได้ดีขาด”

ปานชีวาบ่นอุบอยู่เพียงลำพังในห้องประชุมขนาดเล็กซึ่งเป็นห้องสมุดที่เก็บรวบรวมนิตยสารชื่อดังทั้งของไทยและของต่างประเทศเอาไว้อย่างมากมาย เธอพลิกเปิดหน้าหนังสือดูไปอย่างแค้น ๆ บังคับสายตาให้จำกัได้อยู่แค่ท่าทางและชุดที่เธอใส่ถ่ายแบบเท่านั้น เธอพยายามไม่มองใบหน้า และนั่นตาสีน้ำเงินที่แสนดึงดูดนั้นอย่างเด็ดขาด

ระยะเวลาสามปีที่ไม่อยู่เมืองไทย เธอตั้งใจปิดกั้นข่าวสารทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคิมหันต์ อดีตแฟนจอมเจ้าชู้ด้วยการไม่ยอมรับฟัง และหลีกเลี่ยงข่าวบันเทิงต่าง ๆ ที่มีรูปของเขาปรากฏอยู่ แม้จะรู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นนายแบบ เพราะตั้งแต่ตอนที่คบกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขาก็มักจะพาเธอไปนั่งดูเขาถ่ายแบบเสมอ ๆ โดยแนะนำกับทุกคนว่าเธอคือคนรักของเขา

ดังนั้น พอมาเป็นตากล้องให้ที่นี่จึงอดห่วงใจไม่ได้ว่าต้องเจอเขาไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่ไม่อยากเชื่อเลยว่าต้องเจอกับเขาเร็วขนาดนี้ ปัญหาตอนนี้จึงอยู่ที่ว่าเธอจะถ่ายรูปออกมาดีได้อย่างไร ในเมื่อแค่หน้าของเธอยังไม่อยากมอง

เสียงข้อความจากโปรแกรมสนทนาในโทรศัพท์ดังขึ้น หญิงสาวจึงละมือจากนิตยสารกองนั้นชั่วคราวเพื่อเปิดข้อความอ่าน ทว่าทันทีที่ได้อ่าน ดวงตาคูสวยทั้งสองข้างก็เบิกกว้างพร้อมกับหัวใจที่เต้นกระหน่ำอย่างน่าโมโห

อีกไม่กี่วัน เราจะได้ไปรำลึกความหลังกันแล้วนะที่รัก จีบๆ

ต่อจากข้อความประโยคนั้นก็เป็นรูปถ่ายคู่กันระหว่างเธอกับคิมหันต์เมื่อครั้งที่เคยไปเที่ยวทะเลด้วยกันเพียงลำพังสองคน ครั้งนั้นเป็นการเที่ยวต่างจังหวัด และค้างคืนด้วยกันเป็นครั้งแรก เพียงแต่เข้าพักกันคนละห้อง ซึ่งคิมหันต์ในเวลานั้นไม่เคยเรียกร้องเอาเปรียบเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว เขาขอเต็มที่แค่จูบเท่านั้น และย้ำกับเธอเสมอว่าอยากให้ครั้งแรกระหว่างเธอกับเขาเป็นคืนที่

พิเศษที่สุดเช่นคืนวันแต่งงานของเราทั้งสองคนมากกว่า

ใครเลยจะรู้ว่าคืนพิเศษที่เขาว่าไว้นั้นจะไม่เคยมาถึง

ปานชีวานั่งมองรูปปั้นครู่หนึ่ง ก่อนตัดใจลบข้อความทิ้งไป และจัดการบล็อกเบอร์ของคนที่ส่งเข้ามา หัวใจยังคงเต้นกระหน่ำ รู้สึกไม่พอใจที่เขาตามตอตเล็กตอตน้อยไม่เลิกรา เพราะไม่ใช่แค่วันนี้ที่เขาส่งข้อความมาหา ตั้งแต่เธอกลับจากเมืองนอกเลยก็ว่าได้ที่เขาหมั่นส่งของขวัญ หรืออาหารที่เธอชอบมาให้ที่บ้านพร้อมการ์ดใบเล็กที่เขียนข้อความชวนเล่นเหล่านั่นแนบเอาไว้ด้วย

“นายต้องการอะไรกันแน่ฮาน” หญิงสาวลุกขึ้นเพื่อกลับห้องทำงานของตัวเอง

หลังจากที่หย่อนตัวลงนั่งแล้วก็เอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ตรงหน้า ก่อนหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม ทว่ายังไม่ทันจะได้กลืนน้ำลงคอ เธอก็ต้องสำลักจนไอโซลก ๆ ใบหน้าแดงก่ำ มือความหทัยกระดากพิชช้อย่างลนลานเพื่อจับน้ำที่ตนเผลอทำเลอะบนโต๊ะ

“บ้าจริง! ใครกันนะที่มาทำแบบนี้”

น้ำเสียงเหนียวหอบดังขึ้นอย่างหงุดหงิดหลังจากที่ตั้งหลักได้แล้ว ดวงตาฉำฉำมองไปยังภาพพื้นหลังบนหน้าจอขนาดยี่สิบเจ็ดนิ้วด้วยแววโกรธกรุ่น บนนั้นมีภาพของเธอกับคิมหันต์เมื่อตอนที่คบหากันหวานชื่นในอิริยาบถและสถานที่ต่าง ๆ ร่วมสิบกว่ารูปมาจัดเรียงและตกแต่งอย่างสวยงามด้วยโปรแกรมตกแต่งภาพ พร้อมกับข้อความสั้น ๆ หนึ่งประโยคเด่นหราอยู่กลางจอ

Love you forever...

“ฟอร์เอเวอร์ไปคนเดียวเถอะ ตาบ้าเอ๊ย!”

อย่างไม่รอช้า ปานชีวาจัดการเปลี่ยนภาพพื้นหลังบนจอมอนิเตอร์ทันที จากนั้นก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้พร้อมกับหลับตาลง

ในใจเริ่มสงสัยว่าทำไมคิมหันต์ถึงรู้ที่ทำงานใหม่ของเธอได้ และทำไมหน้าจอมอนิเตอร์ของเธอถึงได้มีรูปเขากับเธอปรากฏอยู่ ถ้าไม่เพราะเขาเป็นคนทำด้วยตัวเอง ก็แสดงว่าเขาต้องจ้างวานให้คนอื่นทำให้ ซึ่งเธอก็คิดว่าน่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่าเพราะเขาเป็นนายแบบประจำให้ที่นี่ จึงไม่เป็นเรื่องยากถ้าหากจะไหว้วานใครสักคนมาทำเรื่องแบบนี้

ภาพเหล่านั้นกระตุ้นความทรงจำต่าง ๆ ที่เธอเก็บซ่อนมันไว้อย่างมิดชิดให้ค่อย ๆ เปิดเผยออกมาทีละนิดอย่างไม่รู้ตัว ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาพพวกนั้นทำเธอใจสั่นอย่างห้ามไม่อยู่ หัวใจยังคงเต้นแรงเพียงแค่คิดถึงช่วงเวลาที่เคยคบกัน แต่ทว่าภาพที่กำลังร่วมรักกับผู้หญิงคนอื่นก็ซ้อนทับเข้ามาในห้วงความคิดให้อย่างไรเธอก็ยังลืมภาพติดตาแน่นไม่ได้เสียที

และแม้ว่าดวงตาคู่นั้นยังคงปิดสนิท แต่หยาดน้ำที่เอ่อคลออยู่หลังเปลือกตาก็ไม่สามารถกักเก็บมันเอาไว้ได้ทั้งหมด สุดท้ายก็เริ่มรินไหลออกมาอย่างเงียบเชียบโดยที่เจ้าตัวไม่มีแม้แต่เสียงสะอื้นให้ได้ยิน

ทางด้านชายหนุ่มที่กำลังจ้องเหม็งไปยังหน้าจอของตัวเองนั้น จากที่ยิ้มกว้างเต็มวงหน้าก็ค่อย ๆ หุบลงจนเป็นสีหน้าปกติ คงมีแต่แววตาเท่านั้นที่ยังทอแววรักใคร่หญิงสาวที่เขาแอบมองผ่านกล้องวงจรปิดอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

“ปานยังรักผมอยู่ใช่ไหม”

คิมหันต์เอื้อมมือไปลูบเบาๆ บนหน้าจอรอราวกับต้องการปลุกปลอบ ตอนที่ยังคบกัน ไม่เคยสักครั้งที่เขาจะทำให้เธอต้องร้องไห้ อยากรู้ได้อะไรเขาตามใจให้ทุกอย่าง ยอมเธอทุกอย่างอย่างที่ไม่เคยยอมให้ใครมาก่อน เพราะเขารักและจริงจังกับเธอจริง ๆ แต่เพราะเหตุการณ์คราวนั้น จึงทำให้เขาต้องเสียเธอไป

...

เสียงเคาะประตูห้อง ทำให้คนที่กำลังจะเคลิ้มหลับอยู่บนโซฟาหน้า

โทรศัพท์ลุดพรวดขึ้นทันทีเพราะคิดว่าแฟนสาวคนสวยเปลี่ยนใจไม่ไปงานวันเกิดเพื่อนแล้ว และตัดสินใจมาอยู่เป็นเพื่อนเขาที่คอนโดฯ

เขารู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัว แต่ไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ เขาแค่อยากอ่อนปานสีวาเท่านั้น อยากใช้เวลาอยู่ด้วยกันเพียงลำพังสองคนมากกว่า

ทว่าพอเขาส่องดูช่องตาแมวที่ประตู หัวคิ้วก็ต้องขมวดมุ่นเมื่อเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ ผู้หญิงคนนั้นเขาจำได้ว่าเธอมีอาชีพพิเศษ ซึ่งเป็นที่รู้จักในหมู่นักชู้ชายที่รักสนุกแต่ไม่คิดผูกพัน และเขาเองก็เป็นหนึ่งในลูกค้าของเธอ

“ขึ้นมาบนนี้ได้ยังไงวะ” เขาพูดเบาๆ พร้อมกับเปิดประตูให้ ซึ่งทันทีที่บานประตูอ้ากว้าง ผู้หญิงคนนั้นก็พรวดพราดเข้ามาในห้องของเขาทันที

“ฮาน ตอนนี้นิตรร้อนเงินนะ อยากได้เงินสักห้าพัน ฮานพอมิไหม” เจ้าหล่อนถอดรองเท้าแล้วเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นราวกับบ้านของตัวเอง

“จะยืมรีใจ” เขาปิดประตูแล้วเดินตามหลังมา

“เปล่า มาขายนะ ห้าพันเดียวให้สองยกเลย ออรัลให้ด้วย สนใจไหม”

ไม่พูดเปล่า แต่เธอกลับบรรจงถอดกระดุมเสื้อนักศึกษาแล้วเดินเข้าไปในห้องนอนของเขาอย่างถือวิสาสะ

“เฮ้ย! ไม่เอา วันนี้ไม่ค่อยสบาย ให้ยืมก่อนแล้วค่อยมาคืนวันหลังไหมล่ะ” วันนี้เขาไม่รู้สึกลอยๆ ราวกับทำอะไร อาจเพราะร่างกายไม่ค่อยเต็มร้อย กระมัง จึงเสนอทางออกอีกทางด้วยการให้เธอยืม

“ไม่เอา ไม่อยากติดหนี้ใคร เอะนะ... เราไม่ได้สนุกกันมานานแล้วนะ หรือว่าฮานได้กินยาปราบแล้ว” เสียงของเธอดังออกมาจากห้องนอน เขาไม่ตอบคำถามนั้น แต่เดินตามเข้าไป กะจะไปลากเธอออกมาจากห้อง

ทว่าภาพตรงหน้าก็ทำเอาเลือดลมของเขาพุ่งสูงขึ้นไปทันที เพราะเจ้าหล่อนเปลื้องผ้าตัวเองจนเปลือยล่อนจ้อนแล้วนอนหงายเชิญชวนเขาอยู่บนเตียง

“นิต! ไม่เอาหน้า ใส่เสื้อฟ้าเถอะ” เขาพยายามใจแข็ง แม้จะรู้สึกได้ว่าแกนกลางกายเริ่มมีปฏิกิริยา เขาเป็นผู้ชายทั้งแท่ง ทั้งยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ การที่มีผู้หญิงมานอนเปลือยกายย้วยวนขนาดนี้ จะไม่รู้รู้สึกอะไรเลยก็คงแปลกเกินไป

อย่างไม่คาดคิด จู๊ ๆ เธอก็ลุกพรัดขึ้นจากเตียงแล้วโถมเข้ากอดเข้าไว้จากทางด้านหลัง มือซุกขนล้วงเข้าไปในกางเกงเอวยืดของเขาแล้วหัวเราะคิก

“แหม...ยั้งตื่นตัวง่ายเหมือนเดิม เอะน่า...แป็บเดียวเอง เตี้ยวนิดขึ้นเองก็ได้...นะ...น่า...นิตไม่รู้จะไปหาใครแล้วนะ ต้องใช้เงินภายในวันนี้ด้วย”

เธอพูดพร้อมกับเดินมายืนข้างหน้าแล้วรูดกางเกงของเขาลงไปกองที่ปลายเท้าก่อนผลักให้เขานอนหงายไปกับเตียง ส่วนตัวเธอก็ปีนขึ้นมานบนตัวเขา

“แล้วอย่าพูดไปละ” เขาเอ่ยเตือนเธอให้ระวัง เพราะไม่อยากให้เรื่องนี้ถึงหูปานชีวา

“แหม...นิตขายมาตั้งกี่ครั้งแล้ว เคยเอาไปพูดสักคนไหมละ นิตเก็บเป็นความลับทุกคน” เจ้าตัวทำเสียงสูงเพื่อตอกย้ำว่าเธอไม่มีวันหลุดปากพูดไปแน่นอน ซึ่งเขาก็พอจะรู้ในข้อนี้อยู่ เพราะเพื่อนในคณะ ต่างคณะหลายคนที่เคยใช้บริการ เธอก็ไม่เคยปริปากเล่าให้ใครฟัง

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ปานชีวาก็เปิดประตูมาเจอเข้าพอดี

...

เขายอมรับว่าตัวเองผิดที่ไปมีอะไรกับผู้หญิงคนอื่น ยอมรับว่าตอนนั้นคิตน้อยเกินไปมีแต่ความคึกคะนองตามประสาผู้ชายวัยที่ฮอร์โมนเพศกำลังพลุ่งพล่านอยากปลดปล่อย ด้วยเพราะรูปร่างหน้าตาอย่างเขามีแต่ผู้หญิงวิ่งเข้าหาและเสนอดัวให้อยู่เรื่อย ซึ่งเขาก็แทบไม่เคยปฏิเสธสาว ๆ เหล่านั้น แต่เขาก็ไม่เคยคิดจริงจังกับใคร หรือคบซ้อนผู้หญิงคนอื่นระหว่างที่คบหากับปานชีวา

เธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เขาพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นคนรัก และ

วาดหวังเอาไว้ว่าจะแต่งงานด้วย แต่สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ทำให้ทุกอย่างพังภินท์ลงไปหมด

เพราะความเจ้าชู้จึงทำให้เขาต้องเสียคนที่รักที่สุดไป ตั้งแต่นั้นมาเขาจึงเลิกนิสัยเดิมโดยเด็ดขาดถึงแม้ว่าปานชีวาจะหันหลังให้เขา และหนีไปเรียนต่อไกลถึงต่างประเทศ แต่เขาก็ยังคงตั้งหน้าตั้งตารอเธอกลับมา

สามปีที่ได้แต่แอบมองอยู่ห่าง ๆ ไม่สามารถไปเสนอหน้าให้เธอเห็นได้ สามปีที่อยู่กับความหวาดกลัวว่าเธอจะหันไปรักคนอื่น กลัวว่าเธอจะมีคนใหม่ เขาได้แต่ฮึดฮัดขัดใจอยู่คนเดียวเวลาที่มีผู้ชายมาสนใจเธอ ช่วงเป็นสามปีที่ทรมานเสียเหลือเกิน

แต่เขาก็ต้องทน เพราะเขาเองก็รู้ว่าปานชีวาต้องเสียใจเสียน้ำตาเพราะเขาไม่น้อยเช่นกัน

คิมหันต์หุบหน้าจอกที่เป็นภาพภายในห้องทำงานของปานชีวาลง จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ออกไปยังสถานที่เป้าหมายสำหรับจะใช้เป็นที่รำลึกความหลังระหว่างเขากับเธอ

“นี่ฉันเองนะ ทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วใช่ไหม... แยกต้องย้ายพนักงานของแกให้จำหน่ายของปานเขาให้ดิฉันเว้ย อ่า ย้ายนุญแจห้องพักให้ผิดดอกล่ะ เรือด้วย เออถ้าใหม่ ๆ หน่อยละ น้ำมันเต็มถัง ถ้าแกทำแผนฉันฟัง รีสอร์ทแกก็จะฟังเหมือนกัน”

คิมหันต์ยิ้มกับคนปลายสาย เพราะไม่ยอมให้แผนที่ถูกส่ำหว่างไว้ต้องเป็นหมัน งานนี้เขายอมทุ่มหมดหน้าตัก วาดหวังเอาไว้ว่าระยะเวลาแค่สามวันที่กระป๋อง เขาจะต้องแ้มหัวใจของปานชีวาให้ได้

ถ้ายังง้อไม่สำเร็จเห็นทีคงต้องใช้ไม้แข็ง นั่นก็คือทำข่าวสารให้เป็นข่าวสูกเสียก็สิ้นเรื่อง

ยอมรับว่าไม่ใช่วิธีที่ดีสักเท่าไร แต่จะให้ทำอย่างไรได้ในเมื่อเขาไม่สามารถปล่อยผู้หญิงคนนี้ได้จริง ๆ ตั้งแต่เห็นหน้าเธอครั้งแรกตอนเดินสวนกันที่มหาวิทยาลัย เขาตกหลุมรักเธอทันทีตั้งแต่แรกเห็น พร้อมบอกกับตัวเองไว้แล้วว่าเขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อเอาหัวใจของเธอมาครองให้ได้ เพราะหัวใจของเขามีไว้เพื่อให้เธอเท่านั้น

สารพัดแผน สารพัดวิธีตามแต่ที่เขาจะคิดได้ เขาจะนำมันมาใช้ทั้งหมด

ระหว่างที่ปานชีวกำลัง่วนอยู่กับการจัดกระเป๋าเพื่อเดินทางไปกระบี่ เสียงเคาะประตูห้องพร้อมเสียงขออนุญาตจากปานกมล ผู้เป็นน้องสาวก็ดังจากข้างนอก เธอจึงเงยหน้าขึ้นและขานรับออกไป

“เข้ามาเลยฝ่าย พี่ไม่ได้ล็อก” ทันทีที่พูดจบ ใบหน้ายิ้มแย้มของปานกมล ก็โผล่มาก่อนเป็นอันดับแรก ก่อนแทรกตัวเข้ามาในห้องของพี่สาว

“เดินทางก็โม่งคะพี่ปาน” ร่างเพรียวสมส่วนของปานกมลนั่งลงบนเตียง ข้างกันกับกระเป๋าสัมภาระที่เปิดอ้าอยู่ หญิงสาวจึงยื่นมือไปช่วยพับเสื้อผ้าที่ปานชีวาเลือกมากองไว้

“เห็นว่าเริ่มเดินทางกันตอนค่ำนะ พรุ่งนี้ไปทำงานก็คงต้องเอากระเป๋าเดินทางไปด้วยเลย”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ให้ฝ่ายขับรถไปส่งที่หน้าบริษัทก็แล้วกัน พี่ปานจะได้ไม่ต้องนั่งแท็กซี่” ปานกมลอาสาทันที เพราะเห็นแล้วว่าสัมภาระของพี่สาวนั้นค่อนข้างเยอะ เพราะไหนจะกระเป๋าเสื้อผ้าแล้วยังมีกระเป๋าถืออีกต่างหาก

“อืม...ก็ดีนะ ขอบใจจ้ะ น้องรัก” ปานชีวาคลี่ยิ้มกว้างพลางยื่นมือไปหยิกแก้มน้องสาวเบา ๆ อย่างเอ็นดู ก่อนตั้งหน้าตั้งตาพับผ้าลงกระเป๋าต่อ ในขณะที่ปานกมลแอบชำเลืองมองพี่สาวราวกับกำลังขังใจว่าควรพูดดีหรือไม่

“มีอะไรจะพูดกับพี่หรือเปล่า ยายฝ้าย” หญิงสาวเอียงหน้าพลางหรีดตามองน้องสาว เมื่อสังเกตเห็นปานกมลทำท่าเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ยังไม่กล้าเอ่ยออกมา

“ก็...เห็นพี่ปานแล้วว่าไปถ่ายแบบคราวนี้ มีพี่ฮานไปเป็นนายแบบด้วย”

ปานกมลพูดอย่างระมัดระวังพลางแอบสังเกตท่าทีของผู้เป็นพี่สาว เห็นว่ามีที่กำลังเรียงเสื้อผ้าอยู่นั้นชะงักไปเล็กน้อยก่อนที่เจ้าตัวจะตอบออกมาอย่างเสียมิได้

“อืม ทำไมหรือ” ปานชีวาไม่ได้เงยหน้าขึ้นสบตากับน้องสาว ทำที่เป็นไม่สนใจบุคคลที่ปานกมลเอ่ยชื่อออกมาเมื่อสักครู่ ปานกมลจึงลองถามหยั่งเชิงดู

“ฝ้ายถามจริง ๆ นะพี่ปาน ถ้าพี่ฮานมาขอคืนดี พี่ปานจะโอเคไหม”

“ไม่!” เธอตอบออกไปแทบไม่ต้องเสียเวลาหรือลังเลคิดแม้แต่น้อย ในขณะที่คนฟังนั้นมีสีหน้าเงื่อนงำ สงสัยให้พี่สาว

“ทำไมล่ะพี่ ฝ้ายว่าบางทีพี่ฮานเขาอาจจะกำลังรอพี่อยู่ก็ได้นะ เขาอาจจะเลิกนิสัยเจ้าชู้แล้วก็ได้ ระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา เขาก็คงปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองบ้างนะแหละ ถ้าเขามาขอคืนดีจริง ๆ พี่จะไม่ลองให้โอกาสเขาหน่อยหรือ”

ปานชีวาละมือจากสิ่งที่ทำอยู่ทันทีพร้อมกับจ้องน้องสาวเขม็ง สายตาคาดคั่นกับน้ำเสียงราบเรียบ ทำเอาปานกมลลอบกลืนน้ำลาย

“อิตานันมันมาพูดอะไรกับเราใช่ไหมยายฝ้าย บอกพี่มาเดี๋ยวนี้เลยนะ”

“ปละ...เปล่านะพี่ปาน เขาจะมากุยอะไรกับฝ้ายล่ะ ก็แค่อยากรู้เฉย ๆ นะ ก็แหม...ไปทำงานอยู่ด้วยกันสามวันเต็ม ๆ เชียวนะ ถ้าพี่ฮานเขาพยายามกระพ้อถ่านไฟเก่าให้คุ้ขึ้นมาล่ะ” ปานกมลรีบปฏิเสธ หาเรื่องเบนออกไปไกลตัว

“ต่อให้เอาน้ำมันก๊าดมาราดก็กระพ้อไม่ขึ้นหรอกยะ เพราะพี่นี่แหละจะ

เอาหินถ่วงแล้วไปโยนทิ้งน้ำทะเลแถวนั้น จะได้ไม่ต้องโผล่ขึ้นมาให้เกะกะ
สายตา” ปานชีวาตอบอย่างไม่แยแส พลังเดินไปหยิบครีมบำรุงผิวและครีมกัน
แดดบนโต๊ะเครื่องแป้งมาใส่ลงเครื่องสำอางใบย่อม

ปานกมลลอบถอนหายใจ อดรู้สึกหนักใจแทนชายหนุ่ม ผู้เป็นอดีตแฟน
ของพี่สาวไม่ได้ ดูทำงานนี้คิมหันต์คงต้องใช้ความพยายามมากกว่าเดิมสองเท่า
เป็นแน่ เพราะพี่สาวของเธอตั้งใจแข่งเอาเรื่อง เธอเองก็ช่วยเหลือออกหน้าไม่ได้
มากนัก เกรงว่าถ้าพี่สาวจับได้ขึ้นมาจะมีหวังโกรธจนไม่ยอมพูดด้วยแน่

ปานชีวาไม่เคยรู้ว่าน้องสาวของตัวเองนั้นเป็น “สาย” ให้กับอดีตแฟน
จอมเจ้าชู้ ปานกมลคอยบอกข้อมูลของปานชีวาเกือบทุกเรื่องให้คิมหันต์ได้ทราบ
ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยที่ปานชีวาไปเรียนตอนอยู่ที่อเมริกา เบอร์โทรศัพท์
หรือเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตประจำวันที่ปานชีวาบอกเล่ามาเวลาที่ได้คุยกัน
ผ่าน Skype ฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องแปลกถ้าหากคิมหันต์จะรู้ความเคลื่อนไหวของ
ปานชีวาเป็นอย่างดี

ปานกมลค่อนข้างสนิทกับคิมหันต์ตั้งแต่เขามาคบกับพี่สาวของเธอแล้ว
เพราะเขาเป็นคนคุยสนุก ไม่หยิ่ง เอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง แม้อันแรก
จะโกรธเขามากหลังจากรู้เหตุการณ์เลิกรากันของทั้งสองฝ่าย ครั้นพอปานชีวา
เดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศ และคิมหันต์โทร. มานัดเจอกับเธอเป็นการ
ส่วนตัวเพื่ออยากอธิบายเรื่องราวทั้งหมด เธอจึงได้คุยกับเขาแบบเปิดอกทุก
อย่าง จึงได้รู้ว่าเขารักพี่สาวของเธอมากแค่ไหน และนั่นจึงทำให้เธอใจอ่อนยอม
ช่วยเขาในที่สุด

หลังเลิกงาน ปานชีวาเดินลากกระเป๋าของตัวเองตามพนักงานคนอื่น
ที่ต้องไปทริปเดียวกันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เนื่องจากเธอได้ยินมาว่าคิมหันต์จะ

เดินทางไปด้วยตัวเอง ส่วนนางแบบนั้นต้องการนั่งเครื่องบินไปเพราะไม่สะดวกกับการนั่งรถตู้เป็นเวลานาน เท่ากับว่าตลอดการเดินทางไปครั้งนี้เธอไม่ต้องติดขัดกับสิ่งที่คิดเอาไว้ตั้งแต่แรก

“กระเป๋าสัมภาระไว้อีกคันนั้นจะหิ้ว ส่วนคนมานั่งคันนี้จะ”

เสียงของปัทมวรรณ บรรณาธิการฝ่ายแพชชั่นยื่นกำกับอยู่ระหว่างรถตู้สองคัน คนที่เดินมาถึงจึงนำกระเป๋า และสัมภาระของตัวเองไปไว้ในรถคันที่ขึ้นอุปกรณ์สำหรับใช้ในการถ่ายทำทั้งหมด ปานชีวาจึงลากกระเป๋าไปยังรถคันดังกล่าว เสรีจรีบร้อยแล้วก็เดินไปที่รถอีกคัน

ออกทริปครั้งนี้ใช้รถตู้สองคัน คันหนึ่งใช้สำหรับขนอุปกรณ์และสัมภาระของผู้ร่วมทริป ภายในรถจึงไม่มีเบาะสำหรับนั่งเลยนอกจากที่นั่งข้างคนขับ อีกคันมีแต่พนักงาน ซึ่งหากรวมคนขับรถด้วยก็มีทั้งหมดแปดคน

“อ้าว สวยสุดนั่งหลังสุด” เสียงเจ็ดยักษ์ของเจสสิก้าดังขึ้นที่ด้านหน้ารถ พร้อมกับดันหลังปานชีวาให้ขึ้นไปบนรถก่อน จากนั้นก็ตามมาด้วยคนอื่น ๆ

รถตู้ทั้งสองคันเป็นรุ่นใหม่หลังคาสูง มีเบาะอยู่ทั้งหมดสามแถวแถวละสามที่นั่ง ปานชีวานั่งอยู่แถวหลังสุดเพียงลำพัง แถวถัดไปเป็นที่นั่งของเจสสิก้ากับวิเวียน แถวหน้าสุดเป็นที่นั่งของปัทมวรรณและพนักงานอีกสองคน ส่วนผู้ช่วยตากล้องนั่งอยู่ข้างหน้าข้างคนขับรถ

เมื่อขึ้นมาบนรถ ปานชีวาก็ไม่ได้สนใจอย่างอื่นนอกจากหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่งข้อความบอกปานกมลว่ากำลังจะออกเดินทางแล้ว จนกระทั่งรู้สึกว้าวเบาะข้างกายยวบลงไปเพราะมีคนมานั่งอยู่ข้าง ๆ หลิงสาวจึงหันไปมองผู้ที่ขึ้นรถมาเป็นคนสุดท้ายพร้อมกับคลีอี้มส่งให้

ทันทีที่เห็นว่าคนนั่งข้างตัวเป็นใคร รอยยิ้มเมื่อครู่ก็หุบลงฉับพลันพร้อมกับอาการอ้าปากค้าง

คิมหันต์!

เธอหันมองหน้ารถทันทีพร้อมกันกับที่ประตูปิดลง ตามมาด้วยเสียงแหลม ๆ ของวิเวียนกับเจสสิก้าตอนที่รถเริ่มเคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถ

“Let’s go to the sea! อี๊ววว”

ปานชีวาหันขวับมามองคนหน้าเป็นที่กำลังคลี่ยืมส่งให้อย่างซัดเคื่อง ก่อนจะสละบัตหน้าพรีตไปอีกทางเพื่อหลีกเลี่ยงการสานสนับนัยน์ตาสีน้ำทะเลคู่นั้น ใจนึกอยากเปลี่ยนที่นั่นแต่ก็ไม่อยากให้คนอื่นมองว่าตัวเองเรื่องมากเพราะรถออกแล้ว จึงได้แต่ข่มอารมณ์และฝืนบังคับจิตใจให้พยายามสงบนิ่ง ทั้งที่ความจริงแล้วมันเต้นกระหน้ารัวแรงเสียจนเธอกลัวว่าคนข้างกายจะได้ยินแล้วพานให้อับอายขายหน้า

คิมหันต์ตาเป็นประกาย เมื่อเห็นใบหน้าเนียนใสนั้นเริ่มมีสีระเรื่อ ถึงแม้ว่าจะดูบูดบึ้งก็ตาม แต่สำหรับเขาแล้วช่างน่ามองเป็นที่สุด การที่เธอยังมีอารมณ์หลากหลายเช่นนี้กับเขาถือว่าเป็นสัญญาณที่ดี เพราะมันหมายความว่าเธอยังมีเยื่อใยให้เขาอยู่บ้าง หากเธอเย็นชา ไม่รู้สึกรู้สา หรือทักทายเขาราวกับทักเพื่อนคนหนึ่ง เขาคงหาทางไปต่อไม่ถูก

ชายหนุ่มฉวยโอกาสตอนที่รถเลี้ยวไปอีกทาง ทำที่เป็นเอนตัวไปตามแรงเหวี่ยงของรถจนไปเบียดชิดกับหญิงสาว ก่อนจะทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เมื่อรถแล่นทางตรงตามเดิม ปานชีวาอดไม่ได้จะต้องหันไปทำตาเขียวใส แต่ชายหนุ่มกลับยกไหล่ให้

“ผมเปล่านะ ก็รถมันเลี้ยวนี่”

ใบหน้าหล่อเหลายื่นมาใกล้กลางกระชิบเบา ๆ จนเธอต้องผละหนี สีระชะและหัวไหล่แนบสนิทไปกับกระจกรถ ยิ่งเห็นสีหน้าระรื่นของเขา ตามมาด้วยเสียงหัวเราะขลุกลักเบา ๆ ในลำคอราวกับจงใจแกล้ง ก็ยิ่งส่งผลให้เธอรู้สึก

เดือนดาลขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

มือเรียวยื่นออกไปปิดแขนของเขาย่างแรงด้วยความหมั่นไส้ ยินเสียงกลั่นลมหายใจพร้อมกับใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเพราะความเจ็บแล้วก็ให้รู้สึกสะใจอย่างบอกไม่ถูก ทักษิณหน้าใจแล้วจึงปล่อยมือออกมา

“ไปนั่งห่างๆ เลยนะ” ปานชีวาพูดโดยไม่ออกเสียง เพราะมันใจว่าเราสามารถอ่านเอาจากปากเธอได้ แต่เขากลับไม่นำพากับคำสั่งของเธอสักเท่าไร หน้าซำ้ กลับทำในสิ่งตรงกันข้ามด้วยการเปิดตัวเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้น

“ถ้ายังไม่เลิก ฉันจะโยยวายให้คนช่วยแล้วนะ” เธอหันไปสบตากับเขาแน่นิ่ง พยายามปั้นสีหน้าให้ดูจริงจังที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เขากลับยิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อยก่อนยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหูอีกครั้ง

“ก็คืนละสิ เอาเลย ทุกคนเขาจะรู้เรื่องของเราไม่ว่าเราเป็นอะไรกัน”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับนายทั้งนั้น อย่ามามั่ว!” เธอพูดเสียงลอดรถไฟฟันตอบกลับไป ไม่เข้าใจผู้ชายคนนี้เลยสักนิดว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ในเมื่อเรื่องระหว่างเขากับเธอจบกันไปตั้งนานแล้ว แต่เขากลับทำราวกับว่าตลอดสามปีที่ผ่านมาไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

“เป็นไม่เป็นเดี๋ยวก็รู้ ถ้าปานลืม เดี่ยวผมช่วยทบทวนให้ก็ได้”

พูดจบเขาก็มองริมฝีปากของเธอตาปรอย จนเธอเผลอกัดริมฝีปากล่างของตัวเองไว้แน่น เขาจึงเอานิ้วมาเกี่ยเบา ๆ ให้คลายออก

ปานชีวารีบเบี่ยงหน้าหลบ กำลังจะอ้าปากต่อว่าแต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นเขายกนิ้วชี้ขึ้นทาบกับริมฝีปากเป็นเชิงบอกให้เธอเงยบ และพยักพยิตไปทางเบาะหน้าที่มีเจสสิก้ากับวิเวียนนั่งอยู่ สุดท้ายเธอก็ได้แต่ข่มความไม่พอใจเอาไว้ สะบัดหน้าหันไปอีกทาง ไม่สนใจเขาอีกต่อไป

คิมหันต์อมยิ้มให้กับท่าทางปั่นป่วนของอดีตคนรัก เธอคงไม่ยากให้ใครรู้

กระมังว่าเคยคบหากับเขามาก่อน แต่เห็นทีคงจะสายเกินไปเสียแล้ว เพราะเขามั่นใจว่าคนในรถคันนี้คงคาดเดาความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอได้ โดยเฉพาะสองคนที่นั่งอยู่เบาะด้านหน้า ซึ่งรู้สึกว่าจะวันนี้จะพร้อมใจกันเงียบเสียงเป็นพิเศษ ทั้งที่ปกติแล้วจะเจื้อยแจ้วตลอดเวลา

เขาเดาได้ไม่ยากเลยว่าต่างคนคงต่างกำลังกระพือใบหูเพื่อเงี่ยฟังเสียงกัน อย่างเต็มที่แน่นอน

ปานชีวาหลับตาลงเพราะไม่อยากให้คนที่นั่งเปียคอยู่ด้านข้างมาวุ่นวายด้วย กลิ่นน้ำหอมแบบผู้ชายที่มาจากกายเขาเจือจางอยู่ล้อมรอบตัวเธอ ส่งผลให้หัวใจกระตุกจนวูบไหว เธอจำกลิ่นนี้ได้ เพราะเป็นคนเลือกให้เขาเองกับมือ และตั้งแต่นั้นมา ตลอดเวลาที่คบกันเขาก็ไม่เคยเปลี่ยนไปใช้กลิ่นอื่นอีกเลย

“เอนมาซบผมก็ได้นะ”

เสียงทุ้มกระซิบแผ่วอยู่ข้างหู ฟังดูอ่อนโยนและเอาใจใส่ แต่มันกลับทำให้เธอเจ็บแปลบ ภาพเหตุการณ์คล้ายกันนี้ผุดขึ้นมาในห้วงความคิดทันที

...

“เอนมาซบผมก็ได้นะ”

เสียงของคิมหันต์กระซิบข้างหูตอนที่เธอกำลังนั่งตาปรือใกล้เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์อยู่ข้าง ๆ เธอเอนศีรษะซบกับต้นแขนของเขา พร้อมกับที่เขาเอามือมาสอดประสานกับมือของเธอแล้ววางบนตัก ก่อนจะหลับตาตามเธอไปท่ามกลางเสียงร้องรำทำเพลงของเพื่อนร่วมคณะระหว่างที่กำลังโดยสารรถเพื่อไปออกค่ายต่างจังหวัด

ไม่มีใครไม่รู้ว่าเธอกับเขากำลังคบหากัน เพราะคิมหันต์ไม่เคยปิดบังเลยสักครั้งว่าเธอคือคนรักของเขา เขาปฏิบัติต่อเธอเป็นอย่างดี ทุกการกระทำล้วนแสดงออกถึงความรักความเอาใจใส่ที่เขาทำให้ ทำให้เธอกลายเป็นที่ริษยา และน่า

หมั่นใส่สำหรับผู้หญิงบางกลุ่มที่คลั่งไคล้อดีตเดือนคณะอย่างเขา

...

“คิดถึงตอนที่เราไปออกค่ายที่แม่สอดเลยนะ”

เสียงกระซิบของเขาถึงคนที่กำลังจมดิ่งไปกับอดีตอันแสนหวานให้กลับมาอยู่ในปัจจุบัน ปานชีวกัดริมฝีปากด้านในของตัวเองไว้แน่น ความรู้สึกบางอย่างที่เธอก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไรพุ่งเข้าจู่โจมที่หัวใจทันที เมื่อได้รู้ว่าเขากับเธอกำลังคิดถึงเรื่องเดียวกัน จะว่าไปแล้วมันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เพราะความทรงจำดี ๆ ที่เคยมีร่วมกันมีมากจนเกินไป แม้ว่าจะพยายามทำเป็นลืม หรือเก็บเรื่องราวเหล่านั้นเอาไว้ให้ลึกสุดใจแค่ไหน แต่ถ้ามีสิ่งเร้ามากระตุ้นให้ต้องนึกถึงเมื่อไร ภาพเหล่านั้นกลับฉายชัดขึ้นมาในความทรงจำได้ทุกที ราวกับว่ามันเพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อวาน

โดยเฉพาะภาพที่เขากำลังร่วมรักกับผู้หญิงคนอื่นบนเตียง

นัยน์ตาสีน้ำทะเลเปล่งประกายวาววามในความมืด จุดโป๊กสเพียงหนึ่งเดียวของเธอในตอนนี้มีเพียงใบหน้าสวยเฉี่ยวของหญิงสาวข้างกายเท่านั้น ไม่เจอหน้ากันจิง ๆ ร่วมสามปีกว่า พอได้มานั่งมองใกล้ ๆ จนแทบหายใจรดพงงแก้มของอีกฝ่ายอย่างนี้แล้ว มันทำให้เขาถอนหายใจไม่ได้เลย

ปานชีวาเป็นคนสวย ไม่ต้องแต่งหน้าประพินโฉมอะไรมากมาย เธอก็มีเสน่ห์ดึงดูดเสียจนเขาไม่สามารถฝืนสายตาไปมองผู้หญิงคนไหนได้อีก ยอมรับว่าตอนที่จีบเธอใหม่ ๆ เป็นเพราะเขาหลงใหลรูปร่างหน้าตาของเธอ แต่พอได้มาคบหา รู้จักนิสัยใจคอ จึงยิ่งทำให้เขาถลาลึกลงไป และกล้าที่จะวางหัวใจไว้ให้กับเธอเพียงคนเดียว

...

“ฮาน!” เสียงเรียกของปานชีวา ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นมอมองทันทีพร้อมกับ

ลูกพรวดม้ายืนอยู่หน้าลูกกรงห้องซัง

“ปาน” หัวใจเขาหล่นวูบทันทีเมื่อเห็นใบหน้านองน้ำตาของเธอ เขายื่นมือออกไปเช็ดดอกไม้ให้อย่างแผ่วเบา

“ไม่เอา อย่าร้องไห้สิ เตียวम्मก็ได้ออกไปแล้ว ทางสังกัดกำลังทำเรื่องประกันตัวให้อยู่” เขายิ้มเพราะไม่อยากจะให้เธอคิดมาก พยายามทำราวกับว่าเรื่องที่เขาต้องมาติดตะรางอยู่ในสถานีดำรงจนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร” เธอถามเจือสะอื้น เขาถอนหายใจเบา ๆ ก่อนตัดสินใจบอกออกไปตามตรง

“ก็อย่างที่ปานรู้นั้นแหละ ไอ้โจมั้นจัดงานวันเกิด ผมก็ตามคำชวนของมัน เพราะเห็นว่ามิเพื่อนนายแบบนางแบบในสังกัดเดียวกันไปหลายคน แต่ผมไม่รู้ตัวพวกนั้นเขาเล่นยากันด้วย ก็นึกว่าแค่ดื่มเหล้าเฮฮากันสนุก ๆ เท่านั้น”

เขาเล่าไปตามความจริง เขาไม่รู้จริง ๆ ว่าเพื่อนนายแบบนางแบบพวกนั้นจะจัดปาร์ตี้ต่อยากันด้วย โชคดีที่เขาไม่ได้พาปานชีวาไปกับเขา มิเช่นนั้นแล้วเธอก็คงติดร่างแหมาอยู่ในซังเตเหมือนเขาแน่นอน

“ฮานไม่ได้เสพบกับพวกเขาใช่ไหม”

“ผมไม่ได้เสพ แต่ผมไม่รู้ว่าจะในเหล่าจะมียารีเปล่า” สีหน้าเธอเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนมีเรื่องอยากถามเขาแต่ไม่กล้า

“ปานมีอะไรจะบอกผมรีเปล่า” เขาารู้สึกใจหวิว ๆ อย่างบอกไม่ถูก เขากลัวว่าเพราะเหตุการณ์ครั้งนี้จะทำให้เธอขอเลิกกับเขา

“ปานได้ยินเขาพูดกันว่านอกจากมั่วยากันแล้ว ยัง...เอ่อ...มั่วเซ็กซ์กันด้วย” ประโยคสุดท้ายเธอพูดไม่เต็มเสียงเท่าไร แต่เขาก็ได้ยินชัดเจน

“ผมไม่ได้ทำเหมือนพวกนั้น ปานเชื่อผมนะ”

เขาพูดออกไปตามความจริง เพราะหลังจากที่งานปาร์ตี้เริ่มไปได้สักพัก

เขารู้แล้วว่าพวกนั้นมีของดีจะเล่นกัน ซึ่งแน่นอนว่าหลังการอัปยา อารมณ์และความใจกล้าบ้าบิ่นก็จะพุ่งสูงทะลุเพดาน รวมถึงความหน้าด้านด้วย พวกนี้จึงมักเล่นเซ็กซ์หมุกกันหลังอัปยาเสมอ เขาไม่ยอมให้ตัวเองมีภาพหลุดออกไปจึงตั้งใจจะหลบออกจากงานเลี้ยง แต่ทว่าตำรวจกลับบุกเข้ามาเสียก่อน

“อืม...ป่านเชื้อฮาน” น้ำตาเธอทำท่าจะไหลลงมาอีกครั้ง เขาจึงบีบมือเธอแน่น ๆ เพื่อปลุกปลอบ

“ป่านกลับบ้านไปก่อนเถอะ ผมไม่ยอมให้ป่านอยู่ที่นั่นนานนัก มันไม่ดี”

“ไม่เอา ป่านจะรอจนกว่าฮานจะออกมา”

ได้ยินเธอยืนยันหนักแน่นอย่างนั้นมันทำให้เขารู้สึกตื่นตันในอก ทุกครั้งที่เขามีปัญหา ปานชีวาไม่เคยทอดทิ้งเขา ทุกการกระทำของเธอทำให้เขายอมวางหัวใจทั้งหมดไว้ที่ผู้หญิงคนนี้แต่เพียงผู้เดียว

“หมดเรื่องยุ่ง ๆ ครั้งนี้ เราไปที่ยวทะเลกันนะป่าน”

“อืม”

...

เขาปล่อยให้เธอหลับตาเพื่อเลี่ยงการปะทะกับเขาต่อไป ดีเสียอีกเพราะเขาจะได้นั่งมองหน้าเธอได้เต็มที่ให้สมกับความคิดถึง โดยที่ไม่มีสายตาขุนขวางคู่นั้นตัวต่งสงมาให้ราวกับโกรธกันมาเป็นร้อยปีร้อยชาติ

คือเรียวยาวขมวดมุ่นเมื่อรู้สึกถึงแรงกดทับหนัก ๆ ที่บ่าข้างซ้าย ปานชีวาเปิดเปลือกตาขึ้นมาช้า ๆ แล้วปิดมันลงไปอีกครั้ง ก่อนจะเปิดขึ้นมาใหม่เพราะความง่วงงุน จากที่แค่ต้องการพักสายตา และจงใจหลีกเลี่ยงเขา กลับกลายเป็นว่าเธอเผลอหลับลงไปจริง ๆ และตอนนี้ดูเหมือนว่าผู้โดยสารที่นั่งรถมาคันเดียวกันนั้นต่างเข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์ไปเช่นเดียวกันกับเธอ

ลมหายใจอุ่นร้อนที่เป่ารดชอกคอ ทำให้หญิงสาวนี้ก็ขึ้นได้ว่าชายหนุ่มที่

นั่งข้างเธอนั้นเป็นใคร ใบหน้าสวยหันขวับไปพันควั่นจนแก้มข้างนั้นประทับอยู่กับริมฝีปากหยักบางของเขาย่างพอดีพอดี

ปานชีวาเบิกตากว้างพร้อมกับเอามือผลักใบหน้าหล่อเหลานั้นให้พ้นไปจากบ่าของตัวเองราวกับของร้อน พลังกีดฟันบ่นว่าเขาไปด้วย

“ไปให้พ้นเลยนะ คนฉวยโอกาส!”

คิมหันต์สะดุ้งตื่นจากการหลับไหล ส่งสายตาทียังคงมีร่องรอยของความง่วงงุนสะลึมสะลือไปยังคนที่ตีหน้ายักษ์ ก่อนหาวออกมหาหวิดใหญ่

“มีอะไรรับปาน ทวีรีเปล่า หรืออยากเข้าห้องน้ำ ผมจะได้บอกพี่คนขับเขาให้” พุดจบเขาก็เอามือลูบหน้าตัวเองแรง ๆ ในขณะที่ปานชีวาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างไม่ปิดบัง

ฟังพุดเข้า...ทำอย่างกับว่าเราไม่ได้เลิกกันแล้วอย่างนั้นแหละ

คิมหันต์ดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เกือบห้าทุ่มแล้ว ตอนนี้น่าจะอยู่ในเขตของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ หันมองสองข้างทางก็เห็นแต่ป่าและความมืด คงต้องรอให้เข้าเขตตัวเมืองก่อนแล้วค่อยมองหาร้านอาหารตามปั๊มใหญ่ เพื่อพักรถ และให้ทุกคนได้ลงไปยืดเส้นยืดสายหรือทำธุระส่วนตัว

“ง่วงจัง ขออีกนิดนะ” ไม่พุดเปล่า มือเขายื่นออกไปกอดเอวบางพร้อมกับขบศีรษะลงบนไหล่ของปานชีวาอีกครั้งอย่างลึ้มตัว ในขณะที่คนถูกขบนิ้วหน้าอย่างไม่เชื่อสายตาให้กับความตึ๋มได้อย่างหน้าด้าน ๆ ของเขา

“นี่! มันจะมากไปแล้วนะ” เธอยันศีรษะของเขาให้ออกห่าง มืออีกข้างก็จับแขนที่กำลังกอดเอวเธอแน่นราวกับหวดปลาหมึกนั้นออกไปให้พ้นตัว

“โห้! ลึ้มไปเลย”

คิมหันต์พุดยิ้ม ๆ แล้วกลับมานั่งตัวตรงฟังเบาะของตัวเองตามเดิม ยอมรับว่าเขาลึ้มตัวไปจริง ๆ ถึงได้เปลอทำแบบนี้กับเธอเข้า แต่จะให้ทำ

อย่างไรได้ อยู่ใกล้เธอแบบนี้แล้วบรรยากาศและความรู้สึกคุ้นเคยเก่า ๆ มันโอบล้อมอยู่รอบตัวเขาเต็มไปหมด

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเธอเลิกกับเขาฝ่ายเดียวต่างหาก แต่สำหรับเขานั้นยังคิดอยู่ตลอดเวลาว่าเธอคือคนรักของเขาอยู่นั่นเอง

ชายหนุ่มคิดไปถึงแผนการที่จะใช้จ้อสาวตลอดสามวันที่ต้องอยู่ด้วยกัน แล้วก็อดยิ้มขึ้นมาไม่ได้ คราวนี้มารยาที่ร้อยก็พันเล่มเกวียนเขาจะขนมาใช้ให้หมด ไม่อ่อนไม่ได้ผลก็ใช้ไม้แข็ง ให้มันรู้กันไปว่าเขาจะทลายกำแพงน้ำแข็งของเธอลงไม่ได้

Chapter 3 แผนจุดถ่านไฟเก่า

รถตู้สองคันที่ขับตามกันมาแวะพักชั่วคราวที่ปั้มน้ำมันในตัวเมืองจังหวัดชุมพร ผู้ร่วมทริปแต่ละคนต่างลงมายืดเส้นยืดสายหลังจากที่ต้องนั่งมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

คิมหันต์เดินตามปานชีวาเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเธอเองก็รู้ตัวแต่ทำเป็นไม่สนใจเพราะคิดว่าเขาคงมาหาซื้ออะไรไว้กินบนรถ แต่ไม่ว่าเธอจะเดินไปตรงไหนเขาก็เดินตามต้อย ๆ ไม่ห่าง ครั้นพอเธอหันไปซิ่งตาดูใส่เขาก็ทำที่เป็นหยิบจับของที่อยู่ใกล้มือขึ้นมาดูราวกับจะบอกว่าเขาไม่ได้ตั้งใจเดินตามเธอ ก็แค่บังเอิญเดินมาในแถวเดียวกันเท่านั้น

ปานชีวาอยากถามเขาเหลือเกินว่าทำไมต้องมานั่งรถตู้ร่วมกับทีมงาน เพราะตามปกติแล้วทางบริษัทจะออกค่าตัวเครื่องบินให้กับนางแบบนายแบบทุกคนมิใช่หรือ นางแบบสองคนที่ถ่ายคู่กับเขาพຽนนี้ก็ยั้งนั่งเครื่องบินไป

แต่คิดไปคิดมา เธอเห็นว่าไม่ควรไปเสวนากับเขาดีกว่าถ้าไม่จำเป็น

หญิงสาวเดินมาจ่ายเงินที่หน้าเคาน์เตอร์ ร้างสูงของคิมหันต์ก็เดินมายืนซ้อนข้างหลังแล้ววางขนมขบเคี้ยว ขนมปัง และน้ำไว้กองเดียวกันกับของที่เธอเลือกมาอย่างหน้าตาเฉย

“คิดรวมไปเลยครับ” เสียงทุ้มบอกกับพนักงานพร้อมส่งยิ้มหล่อเหลาให้

“ไม่รวมค่ะ คิดแยกนะคะ” ปานชีวาพูดสวนขึ้นทันควันพร้อมกับแยกของที่เธอเลือกมาให้เป็นคนละกองกับของของเธอ แต่ชายหนุ่มก็ไม่ยอมแพ้

ยังคงบอกกับพนักงานด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเช่นเดิม

“คิดรวมไปนั้นแหละครับน้อง ง่ายดี อย่าไปฟังเขาเลย แฟนพี่เขากำลังนอนอยู่นะ” ชายหนุ่มทำที่เป็นพยักหน้าบึ้งไปไปทางหญิงสาวที่ตนป่าวประกาศไปว่าเป็นแฟนให้พนักงานเห็น ในขณะที่ปานชีวาหันขวับมาทางเขาอย่างเดือดดาล พร้อมกำหมัดทุบลงบนอกของเขา โทษฐานที่พูดจาไม่เข้าหู

“ใครเป็นแฟนนาย พูดให้ดี ๆ นะ”

“ไม่เอาว่าปานจ๋า อายน้องเขาบ้างสิ เอาไว้ไปทะเลาะกันเจียบ ๆ สองคนในรถดีกว่านะจ๊ะ ดุสิดนมองกันใหญ่แล้ว”

คิมหันต์รวบมือหญิงสาวไว้ข้างหนึ่งพลางบอกให้เธอกวาดสายตาถูรอบ ๆ บริเวณ ปานชีวาจึงเพิ่งสังเกตว่ามีคนไม่น้อยกำลังจับจ้องมาทางเขากับเธอแล้ว ทำหน้ายิ้ม ๆ ส่งผลให้ใบหน้าเนียนแดงก่ำด้วยความอับอายจนเขาเห็นแล้วนึกอยากเอื้อมมือไปลูบแก้มเธอเล่น

“ปล่อยเลยนะ คนบ้านี้...ไม่ซื้อแล้ว!”

เธอสะบัดมือจนหลุดจากการเกาะกุมพลางก้มหน้างุด เดินเร็ว ๆ ออกไปจากร้านทันที ทิ้งให้เขามองตามหลังไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และส่ายหน้าไปมาอย่างเอ็นดูแม่คนแสนงอนของเขา

“คิดตั้งค์เลยครับ ทั้งหมดนี้แหละ พี่จะรีบไปจ้อแฟนต่อ”

ปานชีวาเดินกลับมาที่รถอย่างกระพืดกระพืด ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าอดีตแฟนของเธอจะกะล่อนได้ถึงเพียงนี้ อุดแปลกใจไม่ได้วาระหว่างที่คบหากับเขาช่วงนั้น ทำไมเธอถึงมองไม่ออกเลยว่าเขาเจ้าชู้รู้กรั้มมากขนาดไหน

แต่พอมาคิดอีกที ตอนที่คบกันเขาก็ไม่เคยแสดงท่าทางแบบที่เห็นเมื่อครูนี้ออกมาเลย เขามีแต่เอาอกเอาใจ ปฏิบัติกับเธออย่างอ่อนโยนและให้เกียรติ จนเธอหลงคิดไปว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่ได้ผู้ชายอย่างเขามาเป็นคนรัก

“ที! ใครว่าผู้ชายต่อแหล่ไม่เป็น”

เธอแค้นเสียงพูดเบา ๆ อยู่เพียงลำพังระหว่างที่ยืนฟังตัวรถ นึกอยากเปลี่ยนที่นั่งกับคนอื่นแต่ก็เกรงว่าการกระทำแบบเด็ก ๆ อย่างนั้นจะถูกผู้ร่วมงานคนอื่นค่อนข้างอดเอาได้

ต้องอยู่ร่วมกัน ทำงานด้วยกันอีกสามวัน ไม่รู้ว่าจะเจออะไรอีกบ้าง คิดแล้วก็รู้สึกเหนื่อยหัวใจ ยอมรับว่าลืก ๆ แล้วเธอกลัวใจตัวเองเหลือเกิน กลัวว่าจะหลงเชื่อคารมของเขาแล้วใจอ่อนยอมให้เขาก้าวเข้ามาอยู่ในชีวิตอีกครั้ง

ไม่นานนักสมาชิกทุกคนก็พร้อมหน้ากันที่รถเพื่อเตรียมตัวออกเดินทางอีกครั้ง เสียงแหลม ๆ ของเจสสิก้าและวิเวียนเริ่มพินคินซีพสร้างความเฮฮาให้กับทุกคนบนรถ ไม่เว้นแม้กระทั่งปานชีวาที่ยังอดหัวเราะไปกับมุกทะเล่ตั้งตั้งของทั้งคู่ไม่ได้

คิมหันต์มองใบหน้าที่ประดับรอยยิ้มของหญิงสาวอย่างเปลิดเปลิน ไม่รู้ว่าเมื่อไรเธอจะยิ้มให้เขาอย่างนั้นบ้าง คิดถึงรอยยิ้มหวานหยดและสายตาเปี่ยมรักเวลาที่เธอมองเขาเหลือเกิน ไม่รู้ว่าอีกกี่วัน ก็เดือน ก็ปี ที่สิ่งเหล่านั้นจะหวนกลับมาหาเขาอีกครั้ง

“ผมซื้อมาให้ด้วยนะ” เขายื่นแซนวิชแฮมชีสยี่ห้อโปรดของเธอส่งให้ ปานชีวาก็มลงมองเล็กน้อยก่อนปฏิเสธเสียงห้วน

“ไม่เอา! ไม่อยากกิน”

“กินสักหน่อยเถอะ ผมขอรับรอง ผมรู้ว่าปานหิว ทนกินมันหน่อยก็แล้วกัน อย่าไปคิดว่ามันเป็นของที่ผมซื้อมาก็ได้ ถ้าไม่กินเดี๋ยวปานก็ปวดท้องอีกหรอก”

เขาพูดหวานล่อมด้วยน้ำเสียงจริงจังและเป็นห่วงอย่างที่เขาคเคยพูดกับเธอเสมอ เมื่อเห็นเธอยังคงนั่งนิ่ง ไม่หือไม่อือ เขาจึงคว้ามือของเธอมาแล้ววางแซนวิชอันนั้นลงไปอย่างยัดเยียด

“เฮ้! ก็บอกแล้วไงว่า...”

“ปาน! ก็รู้ตัวเองดีอยู่ไม่ใช่หรือว่าเวลาที่ปวดท้องเพราะโรคกระเพาะกำเริบขึ้นมาจะเป็นอย่างไง ถ้าพรุ่งนี้ปานทำงานไม่ได้ผลที่ตามมาจะเกิดอะไรขึ้น ปานเป็นตากล้องหลักนะ อย่าลืมนสิครับ”

คิมหันต์พูดอย่างใจเย็นแต่ก็บังคับอยู่ในที่ เขาพยายามหลีกเลี่ยงการต่อว่าเธอที่ทำนิสัยแบบเด็ก ๆ อย่างที่ทำอยู่ตอนนี้เพราะรู้ว่าจะยิ่งโหมกระพือไฟโทสะของเธอมากขึ้น แต่หันไปใช้ชีวิตถึงเหตุและผลแทน

ปานชิวาหนึ่งกันไปแต่ไม่ใช่เพราะเหตุผลที่เขายกมา เธอหนึ่งเพราะคาดไม่ถึงว่าเขาจะยังคงจำเรื่องส่วนตัวของเธอได้อยู่ โดยเฉพาะเรื่องโรคประจำตัวอย่างโรคกระเพาะ

หญิงสาวหันหน้ากลับมาตามเดิมแล้วแกะห่อแซนวิชกินไปเงียบ ๆ สายตามองแต่ข้างทางที่รถวิ่งผ่าน ไม่แม้แต่จะชำเลืองมายังชายหนุ่มที่นั่งอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ เลยแม้แต่หน่อย

ทั้งคณะเดินทางมาถึงที่หมายในเวลาประมาณตีสามเศษ ปีทมวรรณ ไปติดต่อที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เพื่อแจ้งให้ทางรีสอร์ททราบว่ที่ทีมงานของนิตยสารไฮเอนด์ได้เดินทางมาถึงแล้ว พนักงานชายวัยประมาณสามสิบเศษที่นั่งรออยู่หลังเคาน์เตอร์จึงลุกขึ้นต้อนรับทันที จากนั้นจึงหยิบกุญแจห้องพักที่เตรียมเอาไว้ยื่นให้กับทีมงานที่ละคน โดยปานชิวาได้รับเป็นคนสุดท้าย ตามมาด้วยคิมหันต์ที่ขอเปลี่ยนห้องพักเป็นแบบที่แพงที่สุดของรีสอร์ท

ปานชิวาแบ่ปากอย่างหมั่นไส้กับความเรื่องมากเจ้ายศเจ้าอย่างของอดีตแฟนหนุ่ม ก่อนเดินตามทีมงานไปยังห้องพักของใครของมัน เพราะเวลานี้ทุกคนต่างโหยหาเตียงนุ่ม ๆ เพื่อนอนหลับพักผ่อนกันทั้งนั้น

คล้ายหลังทุกคนไปแล้ว คิมหันต์ก็มองหาภาวิต เพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าของรีสอร์ตแห่งนี้ทันที คิ้วเข้มขมวดมุ่นเมื่อไม่เห็นเพื่อนที่อุตสาหน์ัดกันไว้เป็นมัน เป็นเหมาะ กำลังจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทร. หา พนักงานชายคนเดิมก็เดินกลับมาพร้อมกับยื่นกุญแจอีกดอกส่งให้

“เจ้านายฝากบอกว่าพຽ່นี้ค่อยเจอกันครับ แกขอกลับไปนอนก่อน”

คิมหันต์รับกุญแจมาพร้อมเอ่ยขอบคุณ ตามดมองหมายเลขห้องที่ห้อยมากับลูกกุญแจก็รู้ทันทีว่าห้องของตนอยู่ตรงไหน จากนั้นจึงเดินจากไปเสียบ ๆ โดยอาศัยทางเดินอีกทางลัดเลาะไป

รีสอร์ตที่นี้แบ่งเป็นสองโซน คือโซนติดทะเลซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นวิลลาหลังเดี่ยวที่มีรั้วไม้ไผ่ล้อมรอบสำหรับผู้ที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ราคาจึงค่อนข้างแพงกว่ามากหากเทียบกับห้องพักที่ทางบริษัทจองไว้ให้กับทีมงาน ซึ่งเป็นโซนที่อยู่ด้านในเข้ามา พนักงานที่นี้จะเรียกบริเวณนี้ว่าการเดินทีโซน

เรือนพักในการเดินทีโซนจะคล้ายวิลลาแต่มีขนาดเล็กกว่ามาก ยกสูงจากพื้นดินประมาณหนึ่งเมตร ลักษณะเด่นของเรือนพักที่นี้คือทุกหลังจะมีระเบียงล้อมรอบตัวบ้านพัก สามารถเดินทะลุจากด้านหน้าไปยังด้านหลังเรือนพักได้ และด้านหลังก็มีบันไดทางขึ้นจากระเบียงเช่นกัน เท่ากับว่าผู้มาใช้บริการสามารถเดินขึ้นที่พักได้ทั้งสองฝั่ง โดยระเบียงของเรือนพักแต่ละหลังห่างกันเพียงแค่อึดช่วงแขน

แต่คนส่วนใหญ่มักจะใช้ทางเดินหลักของรีสอร์ต ซึ่งก็คือด้านหน้า เพราะด้านหลังนั้นจะเป็นสวนเล็ก ๆ มีโตะเก้าอี้ตั้งไว้เรือนละหนึ่งชุดตรงข้างบันได ตอนกลางคืนมีเพียงแสงไฟจากระเบียงห้องพักและจากสวนเท่านั้น แต่หลังจากสามทุ่มเป็นต้นไป ต้องปิดไฟที่สวนเนื่องจากมีลูกค้าหลายรายบ่นว่าแสงไฟส่องลอดเข้าไปในห้อง ทำให้นอนไม่หลับ

คิมหันต์เดินผ่านโชนวิลาหลังเดี่ยวท่ามกลางความมืดเพื่อไปยังห้องพักของตนเองอย่างคนที่เจนเส้นทาง เขามาพักที่นี้บ่อย ๆ รีสอร์ทที่นี้เป็นของเพื่อนสนิทเขา อีกทั้งตอนที่พาปานชีวามาเที่ยวกระบี่ครั้งแรกก็พักกันที่นี้ เพียงแต่ตอนนั้นเขาเลือกเช่าวิลลาหลังใหญ่ที่มีสองห้องนอน และแยกกันนอนกับเธอคนละห้อง

เรือนพักของคิมหันต์เป็นวิลลาขนาดกลาง อยู่หลังสุดท้ายของโชนติดทะเล แต่อยู่ใกล้กับเรือนหลังแรกของการเดินที่โชน ซึ่งผู้ที่เข้าพักเรือนนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นปานชีวา อดีตแฟนสาวของเขานั่นเอง

ชายหนุ่มเดินขึ้นเรือนพักจากทางด้านหลัง สายตามองฝ่าความมืดไปยังเรือนหลังเล็กที่อยู่ถัดไปจากรั้วไม้ไผ่ แสงไฟในห้องน้ำสว่างลอดออกมาแต่ภายในห้องนอนมืดสนิท ทำให้เขารู้ว่าปานชีวาคงหลับไปแล้ว เพราะเขาจำได้ว่าเวลาที่เธอต้องไปนอนค้างอ้างแรมที่อื่น เธอมักเปิดไฟห้องน้ำทิ้งเอาไว้แบบนี้เสมอเพื่อความอุ่นใจเวลาที่ต้องนอนในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย

คิมหันต์วางกระเป๋าสัมภาระของตัวเองไว้บนโต๊ะตั๋ยหน้าโซฟา เดินไปขึ้นบันไดสามชั้นเพื่อไปยังเตียงนอนหลังใหญ่ที่ถูกซ่อนอยู่หลังผ้าม่านสีทึบ จากนั้นก็จัดการถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกจนเหลือแต่บ็อกเซอร์ตัวเดียวแล้วก้าวขึ้นเตียงหนานุ่ม ชุกตัวเข้ากับผ้าห่มผืนหนาทันที มุมปากหยักยักยิ้มขึ้นเมื่อคิดได้ว่าภายในสองคืนนับจากนี้ เขาคงได้นอนกอดปานชีวาอย่างที่ตั้งใจเอาไว้อย่างแน่นอน

ปานชีวายืนกอดดอกทอดสายตามองไปยังขอบฟ้าสีทองเรือเรือตรงหน้าอย่างเหม่อลอย ปล่อยให้สองเท้าเปล่าเปลือยค่อย ๆ ภูคน้ำทะเลที่ซัดเข้าหาฝั่งโอบล้อมจนบางส่วนของฝ่าเท้าจมนลงไปกับทรายอุ่น

ทั้งที่เพลียจากการเดินทาง แต่แทนที่เธอจะหลับทันทีที่หัวถึงหมอนแล้ว ตื่นมาตอนสาย ๆ กลับกลายเป็นว่าเธอข่มตาหลับลงไปได้แค่สองชั่วโมงก็ต้องสะดุ้งตัวตื่น พอหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูเวลา เห็นว่าเพิ่งจะเลยตีห้ามาเล็กน้อย จึงตัดสินใจอาบน้ำแต่งตัวแล้วคว่ำก้นล่องคู่ออกมาเดินรับลมทะเลในช่วงเช้า เก็บภาพสวย ๆ ยามพระอาทิตย์โผล่พ้นผิวน้ำ

ภาพเก่า ๆ เมื่อครั้งเคยเดินอิงแอบกับใครบางคนเลาะเลียบไปตามชายหาดที่ทอดยาวผุดขึ้นมาในห้วงความคิดอีกครั้ง คงเพราะสถานที่เดิมกระมัง จึงทำให้เธอหวนกลับไปคิดถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาไปแล้วเหล่านั้นได้

...

“ถ้ามีเงิน ผมอยากซื้อบ้านพักตากอากาศติดทะเลไว้สักหลัง เอาไว้พาครอบครัวมาพักผ่อน แต่คงไม่มีปัญญา หึ ๆ เห็นไอ้วิตบอกว่าที่ดินแถวนี้แพงมาก ราคาขึ้นทุกปี” จู๋ ๆ เขาก็พูดขึ้นมาระหว่างที่จูงมือกันเดินเล่นริมหาด

“ก็ไม่เห็นต้องซื้อไว้เลยนี่นา มีเวลาว่างแล้วค่อยมาเที่ยวดีกว่า เพราะซื้อเอาไว้ก็เชื่อว่าจะได้มาบ่อย ๆ สักหน่อย เต็มที่เลยนะ ป่านว่าฮานอาจจะได้มาแค่ปีละสามครั้งเองมั้ง” เธอพูดไปอย่างตั้งใจคิด แต่สิ่งที่เขาพูดมาหลังจากนี้ทำให้เธอถึงกับคาดไม่ถึง

“ผมแค่อยากให้ป่านมีความสุขที่สุด อยากให้ป่านรู้สึกว่าคุณคิดไม่ผิดที่ยอมรับรักผม ถ้าเป็นไปได้ เรียนจบแล้วผมอยากแต่งงานกับป่านทันทีเลยด้วยซ้ำ ผมอยากมีเงินเยอะ ๆ ป่านจะได้ไม่ต้องทำงาน อยู่บ้านเพื่อดูแลลูก ดูแลบ้านของเราอย่างเดียวก็พอ”

นาที่นั้นเธอรู้สึกได้ถึงความร้อนที่พุ่งปราดมารวมกันที่ใบหน้า พร้อมกับความหวานล้ำบางอย่างตรงเข้าโอบรัดหัวใจไว้อย่างแน่นหนา ไม่ได้รู้สึกอึดอัด แต่กลับรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นลอยวนอยู่ล้อมรอบตัวเธอ

“ฟังพูดเข้า” เธอไม่รู้จะพูดอะไรต่อ รู้ตัวเลยว่าตอนนี้ตัวเองคงเงินจืดจนหน้าแดงกำไปแล้วเรียบร้อย

“ผมพูดจริง ผมจริงจังกับปานนะ ตอนแรกยอมรับว่าผมชอบปานเพราะเห็นปานน่ารักดี ปานรู้รีเปเล่าว่าผมแอบมองปานมาเป็นเดือน ๆ แน่กว่าจะกล้าไปยื่นหอบช่อดอกไม้อยู่น้ำคณณะ ปานเดินไปขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ผมยังแอบเดินตามเกือบทุกครั้งทีเจอเลย อยากเข้าไปคุยด้วยตั้งหลายครั้งแต่ไม่กล้า กลัวปานหาว่าผมโรครจิต” เธอถึงกับเลิกคิ้วขึ้นสูงด้วยความแปลกใจที่เขาคิดอย่างนั้น

“ใครจะกล้าไปพูดอย่างนั้น ไม่มีใครไม่รู้หรือว่าฮานเป็นใคร ฮานตั้งในหมู่สาว ๆ จะตายไป ทำไมปานจะไม่รู้ เพียงแต่ปานไม่ค่อยอยากรู้จักกับฮานเท่าไร เพราะได้ยินมาบ่อย ๆ ว่าฮานนะเปลี่ยนผู้หญิงบ่อยมาก”

คำสุดท้ายเธอลากเสียงยาวเพื่อตอกย้ำว่าสิ่งที่พูดไปนั้นคือความจริง ชาวของเขามีหรือที่เธอจะไม่รู้ มีแต่สาวสวยอยู่ข้างกายเขาตลอดเวลา วันที่ได้เผชิญหน้ากับเขาครั้งแรกตอนที่เธอกำลังถ่ายภาพอาคารศิลปกรรม เธอจึงรีบถอยออกมาเพราะกลัวว่าตัวเองจะตกเป็นข่าวว่าเป็นหนึ่งในสต็อคของเขา

“เฮ้ย! เพื่อนกันทั้งนั้น แต่ผมมั่นใจอย่างหนึ่งนะว่าปานต้องไม่เคยได้ยินว่าผมไปจีบผู้หญิงคนไหนแน่นอน ผมยอมรับว่าที่แล้วมานันก็ต้องมีบ้างที่ผมควงคนนั้นคนนี้ แต่ผมไม่ได้เป็นฝ่ายจีบเขาก่อนนะ ปานเป็นคนแรกที่ผมตามจีบอย่างจริงจัง และผมก็ไม่ได้จีบเล่น ๆ ด้วย” เขาหยุดเดินแล้วหันหน้ามาทางเธอ มือที่จับกันอยู่เปลี่ยนเป็นโอบเอวของเธอให้เข้าไปใกล้กับเขามากขึ้น

“เรียนจบแล้วผมอาจจะต้องกลับไปทำไร่กับที่บ้าน ปานอยากไปเป็นชาวไร่กับผมไหม ปานจะว่าอะไรไหมถ้าผมจะไม่ได้เป็นนายแบบที่เดินไปไหนมาไหนแล้วมีแต่คนรู้จักแบบตอนนี้”

“จะว่าอะไรละ ดีเสียอีกจะได้ไม่มีสาว ๆ มาตามตอแย” เขาไม่รู้หรือว่า

ทุกวันนี้เธอต้องรับมือกับผู้หญิงที่ชอบเธออย่างไรบ้าง ถ้าเธอไม่แข่งพอ ป่านี่คงโดนรังแกจนละไปแล้ว

“ไม่รวายด้วยนะ ก็แค่พอมีพอกิน ปลูกองุ่น ปลูกชาขายไปวัน ๆ”

“มีเงินเยอะก็เชื่อว่ามีความสุขนะ พอมีพอกินสิถึงจะเรียกว่าพอเพียงจริงไหม ฮานไปไหนปานก็ไปด้วย จะบอกอะไรให้ ป่านไม่อยากจะฮานเป็นนายแบบหรอกนะ ถ้าเป็นไปได้อยากให้เลิกตอนนี้เลยด้วยซ้ำ” เธอกลัวว่าหากเขาได้ขึ้นไปอยู่ในจุดสูงสุดแล้วเธอจะเอื้อมไม่ถึง

“เลิกแน่นอน แต่คงไม่ใช่ตอนนี้ ถ้าเลิกตอนนี้ใครจะมาจ่ายค่าเทอมให้ผมล่ะ” เขาดึงเธอเข้าไปกอดแน่นกว่าเดิม แบนหน้าลงมาชิดกับหน้าผากของเธอ

“ผมรักป่าน หัวใจผมเป็นของป่านคนเดียว เชื่อใจผมนะ”

...

ป่านชีวิตกะพริบตาหลายครั้งเพื่อเรียกสติที่ล่องลอยไปหาอดีตให้กลับคืนมา จากนั้นจึงยกกล้องถ่ายรูปที่คล้องไว้กับคอขึ้นมาปรับโหมดการถ่ายภาพให้เหมาะกับสภาพแสงในตอนนั้น เมื่อได้ตามที่ต้องการแล้วก็กดชัตเตอร์

หญิงสาวกดไปหลายภาพพร้อมกับขยับเดินหามุมที่พอใจ จนกระทั่งพระอาทิตย์โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาทั้งดวง แสงแดดอุ่น ๆ จึงเริ่มอาบไล้ไปทั่วบริเวณ ป่านชีวิตจึงเปลี่ยนเป้าหมายมาโฟกัสที่ทิวทัศน์รอบตัวแทน

“ต้องการนายแบบหล่อ ๆ สักคนไหมครับ”

เสียงทุ้มคุ่นหูดังขึ้นข้างหลัง หญิงสาวชะงักมือเล็กน้อยแต่ไม่ได้หันกลับไปมองเจ้าของเสียงเพราะรู้ดีว่าเป็นใคร และคร้านจะต่อปากต่อคำด้วยจึงเฉยเสีย

“ผมกะแล้วเชื่อว่าป่านต้องออกมาถ่ายรูปพระอาทิตย์ขึ้น คิดถึงตอนที่เรามาด้วยกันตอนนั้นเลยนะ”

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อยืดสีขาวและกางเกงกีฬาสามส่วนเดินมาหยุดยืน

อยู่ด้านข้างของคนที่ทำราวกับว่าเขาเป็นเพียงอากาศธาตุ

ปานชีวาหมุนตัวทำท่าจะผละจากไป แต่มือใหญ่ของคิมหันต์กลับเอื้อมไปคว้าต้นแขนของเธอไว้พร้อมกบอ้อนวอนเสียงอ่อน

“เราจะคุยกันดี ๆ สักครั้งไม่ได้เลยหรือครับปาน”

เธอหยุดเท้าทันที ก่อนจะค่อย ๆ หันหน้ากลับมาหาเขา เห็นสีหน้าจริงจัง และแวตาวาววอนแล้วก็ให้รู้สึกหัวใจบวบไหว แต่ต้องเก็บความรู้สึกเหล่านั้นเอาไว้แล้วพยายามบั่นสีหน้าให้เรียบนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้

“นายต้องการอะไร”

น้ำเสียงราบเรียบของเธอทำให้คนฟังเริ่มใจชื้น อย่างน้อยเธอก็ยินดีรับฟังสิ่งที่เขากำลังจะพูด ดีกว่าการปิดประตูใส่หน้าแล้วไม่รับรู้รับฟังอะไรทั้งสิ้น

คิมหันต์ก้มลงมองเท้าของตัวเองพลางเดินเข้าไปใกล้เธอมากขึ้น กระทั่งมายืนอยู่ตรงหน้าในระยะห่างกันเพียงแค่หนึ่งฟุต เขาก็เงยหน้าขึ้นมองเธอเต็มตา ใบหน้าที่ติดตรึงอยู่ในหัวใจและสมองของเขามานานหลายปี

“ผมอยากขอโอกาสแก้ตัวสักครั้ง เรามาเริ่มต้นกันใหม่ได้ไหม ตั้งแต่ปานเดินออกจากชีวิตผมไป ผมไม่เคยมีความสุขเลยแม้แต่วันเดียว”

เขายกมือขึ้นถูจมูกไปมา คำพูดร้อยพันประโยคที่ตระเตรียมไว้กลับถูกกลืนหายลงคอไปเสียสิ้น

“แล้วนายคิดว่าฉันมีความสุขหนักหรือใจ การที่ได้รับรู้ว่าแฟนตัวเองนอกใจนะ นายคิดว่าฉันแค่บอกเลิกแล้วจบกันไปโดยไม่รู้สึกสร้างนหรือ”

ปานชีวาพูดเสียงลอดไรฟันเพราะต้องสะกดกลั้นไม่ให้ น้ำตาไหลออกมา แสดงความอ่อนแอ

“ผมรู้ว่าแค่พูดขอโทษมันคงไม่พอ ผมยอมรับผิดกับเรื่องนั้น ผมยอมรับว่าตอนนั้นผมอาจจะเปลือยผลทำอะไรตามใจด้วยความสนุกคึกคะนองไปบ้าง

แต่ผมไม่เคยนอกใจป่าน ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมเก็บเอาไว้ในนี้ตลอดเวลาก็คือ ป่านเพียงคนเดียวเท่านั้น” เขาเอามือวางทาบลงบนอกด้านซ้ายตรงตำแหน่งของหัวใจ

“ผมรักป่านคนเดียว ตั้งแต่วันแรกที่เราเดินสวนกันที่คณะจนกระทั่งวันนี้ เวลานี้ผมก็ยังรักป่านอยู่ จะให้ผมไปรักคนอื่นผมทำไม่ได้ แล้วก็ไม่ได้คิดจะทำด้วย”

นัยน์ตาสีฟ้าจ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาสีน้ำตาลอย่างเว้าวอน หยาดน้ำใสเริ่มเอ่อขึ้นมาหล่อเต็มหน่วยตาของหญิงสาว สายตาของเธอที่ทอดมองมานั้น หลากหลายความรู้สึกจนเขาไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเธออยู่ในอารมณ์ไหนมากกว่ากัน เพราะมันมีทั้งโกรธ เสียใจ และผิดหวัง ปะปนอยู่ในนั้นจนแยกไม่ออก

“ผมขออ้อนนะป่าน จะให้ผมทำอะไรก็ได้ ขอแค่ป่านให้โอกาสผมอีกครั้งเท่านั้นก็พอ”

ป่านชีวาหลุบตาลงมองมือข้างที่ถูกคิมหันต์คว้าไปเกาะกุม ภาพความรัก ความเอาใจใส่ที่เขาทำให้ตลอดเวลาตอนที่คบหากันหลังไหลเข้ามาในสมองภาพ แล้วภาพเล่าราวกับภาพยนตร์ที่ฉ่ายวนซ้ำไปซ้ำมา ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยภาพของเขากับผู้หญิงคนอื่นกำลังร่วมรักกันอย่างเร่าร้อนจนไม่รู้ถึงการมาของเธอ

หญิงสาวชักมือกลับเข้าหาตัวทันที ดวงตาที่อ่อนแสงลงเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นกรุ่นโกรธจนคนมองหัวใจหล่นวูบ

“ฉันขอถามอะไรหน่อย ถ้าหากเปลี่ยนเป็นนายข้าง ถ้านายมาเห็นฉัน กำลังสนุกสุดเหวี่ยงกับผู้ชายคนอื่นอยู่คนเดียว นายจะรู้สึกยังไง”

ป่านชีวาแค่นเสียงถามอดีตแฟนหนุ่ม พร้อมกับเหยียดยิ้มให้อีกฝ่ายเมื่อเห็นแววตาเจ็บปวดเสียใจของเขา

“ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ ว่าไอ้ภาพอุบาทว์ของนายกับผู้หญิงคนนั้นมันทำร้ายฉันมากแค่ไหน ภาพมันติดตาจนฝังลงไปในตัว ฉันพยายามที่จะลืมแต่ฉันก็

ทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ฉันกลับไปหานายแล้วทำเหมือนเรื่องพวกนั้นไม่เคยเกิดขึ้นล่ะก็ ฉันบอกเอาไว้เลยว่าฉัน-ทำ-ไม่-ได้... อ๊ะ!”

ยังไม่ทันที่ปานชีวาจะพูดจบ ฝ่ามืออุ่นร้อนของเขาก็ตรงเข้าล็อกใบหน้าของเธอไว้แล้วก้มลงมาจับอย่างรวดเร็วจนโดยที่เธอไม่มีโอกาสได้ปกป้องหรือต่อต้าน สัมผัสนั้นเต็มไปด้วยแรงอารมณ์ที่คุกรุ่นของเขา ไม่มีความอ่อนหวาน ละมุนละไมอย่างที่เขาคเคยมอบให้แม่แต่ชนิดเดียว

ปานชีวาเม้มปากแน่นเพื่อป้องกันไม่ให้เขาแทรกเรียวลิ้นเข้ามาได้ แต่ทว่ายิ่งขัดขึ้นเขาก็ยิ่งบิดเบียดลงมาอย่างเอาแต่ใจโดยไม่สนว่าร่างกายของเขาจะถูกเธอทุบตีจิกข่วนอย่างไรบ้าง

เมื่อเห็นเธอนิ่งงันไปไร้การตอบโต้ คิมหันต์จึงหยุดการกระทำเอาแต่ใจนั้น แต่ก็ยังคงเอาหน้าผากของตัวเองแนบไปกับหน้าผากของหญิงสาว ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะได้อ้าปากพูดอะไร ฝ่ามือเล็ก ๆ ของเธอก็ฟาดลงมาบนแก้มของเขาขาดใหญ่

เพียะ!

แม้แรงตบของเธอจะไม่ได้แรงอะไรนักแต่ก็ทำให้เขารู้สึกเจ็บ ๆ ซา ๆ ที่แก้มด้านซ้ายไม่น้อย

“จะตบผมอีกก็ได้นะ ถ้ามันทำให้ปานรู้สึกดีขึ้น จะเตะจะต่อย หรือจะทำอะไรกับผมก็ได้ ผมยอมปานทุกอย่าง ขอแค่ปานยอมให้อภัยผม... เอาเลยครับ เชิญ” เขายกแขนทั้งสองข้างขึ้นกางออกอย่างยินยอมพร้อมใจให้เธอรบบายอารมณ์โกรธเกลียดใส่เขาได้เต็มที่ แต่เธอกลับพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปอีกทาง

“ปานเดี๋ยว...โอ๊ย!”

แค่เขาคว่าข้อมือของเธอไว้ เธอก็หันกลับมาฟาดฝ่ามือลงบนใบหน้าของ

เขาอีกครั้งที่ตำแหน่งเดิม แต่คราวนี้หนักหน่วงกว่าเก่าจนรู้สึกได้กลิ่นความเลือดในปาก

ปานชีวาหักใจไม่แยะสักกับสายตาตัดพ้อของคนตรงหน้า ความเจ็บที่เขาได้รับเทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่เธอต้องเผชิญ เขาเป็นรักแรก เธอถึงได้คาดหวังกับความรักครั้งนั้นมากโดยไม่คิดเผื่อใจสักนิดหากว่าต้องเลิกรากันไปในอนาคต เพราะมั่นใจเสมอว่าเขารักและซื่อสัตย์กับเธอมาตลอด พอถูกเขาหักหลัง โลกที่เคยเป็นสนิมพู่ทั้งใบก็พังครืน และมันก็ทำให้เธอไม่เชื่อถือในความรักอีกเลย

“ผมต้องทำอะไร ทำแบบไหนปานถึงจะยอมให้อภัย และยอมให้โอกาสผมอีกสักครั้ง”

ชายหนุ่มกลืนก้อนสะอื้นลงไปในลำคอ พร้อมกับหลับตาเงยหน้าขึ้นเพื่อให้หยาดน้ำตาไหลย้อนกลับไป เจ็บครั้งนี้ไม่ต่างจากครั้งที่แล้ว ตอนที่เธอทิ้งเขาไปใหม่ ๆ แล้วเขาร้องไห้เพราะความคิดถึงและเสียใจที่ทำให้เธอต้องเจ็บปวด

ปานชีวาอึ้งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นอดีตแฟนหนุ่มมีน้ำคลอลตา เธอกำมือแน่นเพื่อยังหัวใจตัวเองไม่ให้ใจอ่อน ก่อนจะกัดฟันพูดประโยคที่ทำเอาคนฟังแทบหมดแรงยืน

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แคไปให้พ้นหน้า หรือจะไปตายที่ไหนก็ได้!”

คิมหันต์ได้แต่มองตามร่างระหงที่เดินห่างออกไปด้วยหัวใจที่เจ็บหนีบ จนร่างนั้นลับจากสายตาไปแล้วเขาถึงได้ทรุดตัวลงนอนราบบนพื้นทราย ความเจ็บที่แก้มิช้ายแทบไม่ได้ครั้งกับความปวดร้าวในใจตอนนี้

ปานชีวาเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนมากอย่างที่เขาคาดไม่ถึง เธอใจแข็งกว่าที่คิด แต่จะให้โทษใครได้ เพราะเขาไม่ใช่หรือที่ทำให้เธอต้องเปลี่ยนไปแบบนี้

แต่ถ้าถามว่าเขาจะยอมแพ้หรือไม่ เขาก็บอกได้ว่าเขายังไม่ยอมแพ้ เขาจะตื้อจนกว่าเธอจะใจอ่อน หรือไม่ก็ตื้อไปจนกว่าจะแก่ตายกันไปข้างหนึ่ง สามปี

เขายังรอมาได้ นับประสาอะไรกับแคว้นเดียว

“มาแล้ว ๆ”

เสียงเจสสิก้ากระซิบบอกกับวิเวียนอย่างร้อนรนเมื่อเห็นปานชีวกำลังเดินมาทางที่พวกตนกำลังแอบยืนมองอยู่ จากนั้นร่างอ้วนพอมของทั้งคู่ก็ตาลีตาเหลือกหาที่ซ่อนตัวกันจ้าละหวั่นเพราะเกรงจะถูกจับได้ แต่เพราะไม่รู้จะหลบไปทางไหน พอมองเห็นต้นลีลาวดีที่อยู่ใกล้ ๆ มีกิ่งยื่นออกมาในระยะที่มีมือเอื้อมถึง อีกทั้งยังมีดอกบานสะพรั่ง วิเวียนจึงตัดสินใจโน้มกิ่งนั้นลงมาพรางเอาหน้าแนบแล้วจิกสายตาให้เพื่อน

“อีสมเจตน์ รออะไรอยู่ละ ชักภาพลิหล่อน ไม่เห็นรีงว่าเพื่อนกำลังทำหน้าสวย” วิเวียนทำตาปรือเซ็งซี ปากเผยออ้าเล็กน้อย เจสสิก้าก็รับมุกทันควันรีบยกโทรศัพท์มือถือของตนขึ้นมากดถ่ายภาพไว้ทันที

ปานชีวาเดินเข้ามาถึงตรงที่ทั้งคู่กำลังผลัดกันถ่ายรูปพรางจิกกัดกันเองอยู่ที่ใต้ต้นลีลาวดี เธอต้องกะพริบตาเร็ว ๆ เพื่อขับไล่หยาดน้ำที่เอ่อคลอออกมาเมื่อสักครู่แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ ก่อนเอ่ยทักทายเสียงใส

“ให้ปานถ่ายให้ไหมคะ พี่เจสซีพี่วิเวียน” ร่างระหงเดินเข้าไปหาพร้อมรอยยิ้มเป็นกันเอง

“อู๊ย! เลิศ สวยแล้วยังน้ำใจงาม หล่อนนี่ช่างเป็นคนดีศรีสยามเสียจริง ๆ”

วิเวียนประสานมือไว้ระดับอก กะพริบตาที่ติดขนตาปลอมเป็นแพหนาเร็ว ๆ จนคนมองอดหัวเราะคิกไม่ได้

“เฮ้อ! โปสสิคะ รออะไร”

เจสสิก้าจัดทำทางของตัวเองทันที วิเวียนจึงเอาอย่างบ้าง ทั้งคู่โอสทำแข่งกันอย่างไม่มีการยอมใคร ในขณะที่ปานชีวานั้นต้องควบคุมมือของตัวเองไว้

อย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้มันสิ้นเวลาที่เธอหลุดข้ามคนทั้งคู่

เมื่อถ่ายรูปกันจนเป็นที่พอใจแล้ว ปานชีวาจึงให้ทั้งคู่ดูภาพจากกล้อง ภาพไหนไม่พอใจก็ลบทิ้ง เหลือไว้แต่ภาพที่ชอบเท่านั้น เสร็จเรียบร้อยจึงหันมาบอกกับเจสสิก้ากับวิเวียน

“เดี๋ยวปานอัปชั่นเซิร์ฟเวอร์แล้วจะแชร์ไฟล์ให้หะคะ” เมื่อเห็นทั้งสองพยักหน้ารับ ปานชีวาจึงเดินกลับเข้าที่พักของตนเอง โดยมีสายตาของทั้งคู่มองตามไป

“ตายแล้ว! อีวิทยา ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้” เจสสิก้ายกมือขึ้นทาบอก วิเวียนจึงทำตามพร้อมกับเบิกตากว้างเพื่อรอฟัง

“นายแบบของฉันโดนตบไปสองที่ซ้อน หน้าหล่อ ๆ นั้นจะเป็นรอยริเป่ล่าเนี่ย สงสัยคงต้องโบกรองพื้นหนา ๆ แล้วละ”

ประมาณลิบโมง รถตู้ที่ไปรับนางแบบอีกสองคนจากสนามบินก็กลับเข้ามาในรีสอร์ท ทีมงานบางส่วนมารอรับอยู่ที่ล็อบบี้ ส่วนคิมหันต์นั้นเข้าไปนั่งคุยกับภาวิต เพื่อนสนิทที่เป็นเจ้าของรีสอร์ทในออฟฟิศด้านหลังเคาน์เตอร์

“เฮ้ย! นางแบบที่ถ่ายคู่กับแกมาถึงแล้วนี่หว่า โอ้โห... น้องเกรซตัวจริงโคตรน่ารักเลยอะ อีกคนก็หุ่นโคตรเอ็กซ์เลย ซื่ออะไรนะฮาน จำไม่ได้วะ”

ภาวิตยึดคอยาวมองผ่านกระจกไปยังกลุ่มคนที่เดินเข้ามาในส่วนต้อนรับ
“ป๊ปปี้” คิมหันต์ตอบพลางทำสีหน้าเบื่อหน่าย เขาคลุกคลีกับบรรดานางแบบพวกนี้มาเยอะ จึงค่อนข้างรู้ไส้รู้ฟุงกันเป็นอย่างดีว่าใครเป็นอย่างไร

“แต่ดูท่าทางหยิ่งเหมือนกันวะ น้องป๊ปปี้นะ” ภาวิตยังคงจดจ้องสองสาวสวยตาไม่กะพริบ

“ก็ตามสไตล์เขาอะแหละ สวย เร็ว เจิด หยิ่ง แถมปากดีด้วย แล้วก็ไม่ใช่

น้อง ปิปีนั่นรุ่นเดียวกับพวกเรานั่นแหละ” ชายหนุ่มตอบพลางเอานิ้วเคาะโต๊ะเบา ๆ รวากับกำลังใช้ความคิด

“ปากดียังโงะ” ภาวิตถามอย่างสนใจใคร่รู้ นาน ๆ จะมีดารานางแบบมาใช้โลเคชั่นของรีสอร์ตในการถ่ายทำสักครั้ง อีกทั้งเขาไม่ใช่คนที่อยู่ในวงการนี้เหมือนคิมหันต์ จึงค่อนข้างตื่นเต้นเป็นพิเศษ

“หึ... ตอนพวกฉันถ่ายกัน แกก็ไปนั่งดูอยู่ด้วยสิ เดียวก็รู้เองนั่นแหละ” คิมหันต์แค้นยิ้มให้เพื่อน ก่อนพูดต่อ

“แต่งงานเขาดี คอมโพสท์ของภาพเขาสวย สวยอย่างไหนได้อย่างนั้น เสียตายพักหลัง ๆ นี้เขาไม่ค่อยรับงานถ่ายแบบเท่าไร”

“ว่าแต่แกจะใช้เรือเมื่อไร” ภาวิตเดินกลับมาที่นั่งที่เดิม มองเพื่อนที่นั่งทำหน้าไม่สบอารมณ์อย่างนึกขื่น อุตส่าห์วางแผนนั่งอดีตแฟนสาวไว้สารพัดวิธี กลับกลายเป็นว่าแค่เริ่มต้นก็ถูกผกาทรอยรักไว้บนหน้าหล่อ ๆ เสียแล้ว

“ตอนแรกว่าจะคืนนี้ แต่พຽงนี้มีถ่ายอีกวัน กลัวจะกระทบกับงานนะ ก็เลยคิดว่าเปลี่ยนเป็นคืนพຽงนี้ดีกว่า”

“แล้วถ้าป่านเขาไม่ยอมขึ้นเรือไปกับแกละ ขนาดเมื่อเช้ายังโดนเขาตบเอาเลยไม่ใช่หรือวะ ฮ่า ๆ โอ๊ย! ภูละข่า พ่อฮาน พ่อเทพบุตรของสาว ๆ ที่แค่ส่งยิ้มให้ก็ลากสาวขึ้นเตียงได้ง่าย ๆ แต่กับแฟนตัวจริงเสียอกไม่มีปัญญา”

ภาวิตพูดไปเข้าไป วิรกรรมความเจ้าชู้เสเพลของคิมหันต์สมัยเรียนมหาวิทยาลัยนั้น ในกลุ่มเพื่อนที่สนิทกันจะรู้จักันดี

จริงอยู่ที่คิมหันต์รักป่านชิวามากจนแทบจะทูนไว้บนหิ้ง แต่เรื่องเซ็กส์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง สมัยเป็นนักศึกษากลุ่มของเขาจัดว่าเป็นกลุ่มที่สาว ๆ ในมหาวิทยาลัยให้ความสนใจกันมาก และส่วนใหญ่ก็มักจะมีแต่ผู้หญิงเข้าหาหรือเสนอตัวให้ก่อน เพียงแค่จะได้เอาไปคุยกับเพื่อนในกลุ่มได้ว่าเคยนอนกับหนุ่ม ๆ

กลุ่มนี้มาแล้ว ซึ่งพวกเขาก็ไม่คิดปฏิเสธให้เสียเชิงชาย ใครให้ก็เอา แต่ก็ป้องกันตัวเองเป็นอย่างดีทุกครั้ง และที่สำคัญก็คือเมื่อเสร็จกิจนั้นคือจบ จะไม่มีการพัฒนาความสัมพันธ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

“ไม่ยอมก็สุดสิวะ จะยากอะไร จับมัดมือมัดเท้าแล้วแบกขึ้นเรือเสียก็สิ้นเรื่อง” คิมหันต์ทำที่เป็นยักษ์ไหลอย่างไม่มียี่หระ ในขณะที่ภาวิตนั้นขยำกระดากเป็นก้อนกลมแล้วปาใส่หน้าคนพูดอย่างหมั่นไส้

“โถ ใ้อปากดี ดีแต่ปากนะแถเนี่ย ถึงเวลาจริง ๆ อยากรู้ันกว่าจะกล้าทำอย่างที่พูดรีเปล่า”

เป็นที่รู้กันมาแต่ไหนแต่ไรว่าคิมหันต์นั้นเผ่าถนอมประคบประหงมปานชีวารากับไซโนหิน อะไรที่เสี่ยงต่อการทำให้เธอเลือดตกยางออก หรือเจ็บตัว คิมหันต์จะเลี่ยงทุกอย่าง เวลาอยู่ต่อหน้าแฟนสาว เสือผู้หญิงอย่างเพื่อนเขาจะกลายเป็นลูกแมวเชื่อง ๆ ในทันที

คิมหันต์มองหน้าภาวิตอย่างขัดใจเมื่อถูกตักคอ เพื่อนรักของเขาพูดถูกทุกอย่าง จะให้เขาลงมือผูกกระชากลากถูเหมือนพระเอกโหด ๆ ในละครทำกับนางเอกนั้น บอกเลยว่าเขาทำไม่ลง ตอนตามน้องปานชีวาเมื่อสามปีก่อน เพื่อนในกลุ่มก็แนะนำให้ปล้ำทำให้เธอเป็นของเขาเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว แต่เขาทำไม่ได้และไม่คิดจะทำ เพราะแค่เรื่องนั้นเรื่องเดียวเธอก็ผิดหวังในตัวเขามากพอแล้ว

“บอกแล้วว่าให้ปล้ำเลย ผู้หญิงนะเกือบร้อยทั้งร้อย ถ้าเป็นของผู้ชายแล้ว ก็หนีไปไหนไม่รอดทั้งนั้นแหละ” ภาวิตพูดอย่างแข็ง ๆ เพราะยุมาหลายครั้งแล้วแต่ไม่เคยยุขึ้นสักที

คิมหันต์ขมวดคิ้วมุ่น เรื่องทำให้เธอกลายเป็นของเขานั้น ใ้ว่าเขาไม่เคยคิด ก่อนหน้านี้เขาก็คิดจะจัดการรวบหัวรวบหางเธอเหมือนกันหากว่าเธอไม่ยอมคืนดี แต่พอมาคิดถึงผลได้ผลเสีย คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า เขาก็รู้แล้วว่าทำ

ไม่ได้ ขึ้นทำลงไป เธอจะต้องเกลียดเขามากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แน่นอน

“อย่าพูดอะไรที่เป็นไปไม่ได้ แก่ก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำกับป่านเขาแบบนั้น”

“เฮ้อ! แล้วแกจะเอาอย่างไร ไอนั้นก็ได้ ไอนี้ก็ไม่เอา”

ภาวียกคิ้วให้เพื่อนอย่างทำท่าย เขาอยากรู้เหมือนกันว่าไอ้เพื่อนจอมวางแผนแต่ดันกลัวแพนโกรธนี้จะคิดหาวิธีอะไรมาจ้อสาวได้อีก

“ผู้หญิงส่วนใหญ่จะปีบน้ำตาเป็นการใช้มารยาให้ผู้ชายสงสาร แล้วทำไมผู้ชายจะทำบ้างไม่ได้วะ”

คิมหันต์ตีดนิ้วตังเปาะ! อย่างมันอกมันใจว่าแผนของตนใช้ได้ผลแน่นอน แต่ภาวียกกลับส่ายหน้าไปมาช้า ๆ ราวกับปลงตก

“เฮ้อ... เพื่อนกู... ไปหมดแล้วสมงสมอง”

Chapter 4 ไม้เบื่อไม้เมา

นางแบบสาวสองคนและผู้จัดการส่วนตัวอีกหนึ่งเดินเข้ามาในส่วนต้อนรับที่มีทีมงานยืนรออยู่ เกรช วัลย์วลี ดารานางแบบดาวรุ่งแยมยิ้มทักทาย พलयกมือไหว้ทีมงานทุกคนอย่างไม่ถือตัว ในขณะที่บีบี ปาณิตา ยกมือไหว้ อย่างแกน ๆ ก่อนจะเดินไปนั่งที่โซฟาตามลำพังโดยไม่สูงส่งกับใคร

พนักงานของรีสอร์ทนำกุญแจห้องพักมายื่นให้กับบัททมวรรณ เพื่อให้ นำไปส่งต่อให้กับนางแบบผู้มาใหม่ทั้งสองคน จากนั้นก็ยืนรออยู่ที่เดิมเพื่อว่าต้อง นำทางคนทั้งหมดไปยังห้องพัก

พนักงานหลายคนทั้งหญิงและชายต่างมายืนแอบมองนางแบบสาวสวย ทั้งสองโดยไม่ให้ดูน่าเกลียดจนเกินไป หลายคนตื่นตื่นที่ได้เห็นดาราดาวจริง โดยเฉพาะเกรช วัลย์วลี เพราะนอกจากเป็นนางแบบขึ้นปกนิตยสารดัง ๆ มาแล้วหลายฉบับ เกรชยังมีงานโฆษณาและงานละครอีกด้วย

“เดี๋ยวน้องเกรชกับน้องบีบีเข้าไปพักผ่อนที่ห้องพักกันก่อนนะคะ แล้ว เที่ยงตรงเรามาเจอกันตรงนี้ กินมื้อเที่ยงอะไรกันเสร็จแล้วชักซ้อมเรื่องงานกันอีก น้อย บ่ายสองโมงเราก็จะเริ่มถ่ายเซตแรกกันเลย”

บัททมวรรณพูดเสียงดังฟังชัดเพื่อให้ทีมงานทุกคนที่อยู่ตรงนั้นได้รับทราบ โดยทั่วกัน จากนั้นจึงยื่นกุญแจห้องพักให้เกรชซึ่งเข้าพักกับอรุณวลี ผู้จัดการ ส่วนตัว และอีกพวกก็ยื่นให้บีบีซึ่งมาเพียงลำพัง

“เดี๋ยวเดินตามน้องพนักงานไปเลยนะคะ จะได้รู้ว่าห้องพักของตัวเองอยู่

ตรงไหน” พุดเสรีจ เจ้าตัวก็หันไปพยักหน้าให้พนักงานที่ยืนรออยู่ คนที่อาสา
รับหน้าที่นี้เอาไว้รับก้าวเท้าเข้ามายืนข้างปัทมวรรณอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะ
ผายมือเชื้อเชิญให้นางแบบสาวทั้งสองคนเดินตามไป โดยมีพนักงานชายอีกสอง
คนคอยลากกระเป๋าสัมภาระเดินตามหลัง

บีบียืนกอดอกมองที่พักของตัวเองอย่างไม่พอใจ ที่พักของเธออยู่ถัดมา
จากเกรซ แลมยังอยู่ในการ์เด็นท์โซนซึ่งเธอไม่ชอบเอาเสียเลย มาทะเลทั้งทีเธอ
อยากได้ที่พักติดทะเล สามารถมองเห็นหาดทรายขาว ๆ มากกว่าต้นไม้ใบหญ้า
พวกนี้

“นี่... น้อง! เดียวก่อน”

หญิงสาวรีบเรียกพนักงานยกกระเป๋า ก่อนที่เขาจะนำเข้าไปเก็บไว้บนที่
พัก จากนั้นจึงหันมาทางพนักงานสาวที่เป็นคนนำทางมา

“พี่อยากเปลี่ยนห้องพักนะ ไม่อยากพักที่นี่ อยากพักหลังที่ติดทะเล
มากกว่า” บอกพลางพยักหน้าขยับไปไปทางวิลลาหลังใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าสุด แต่
พอเห็นพนักงานมีสีหน้ากระอักกระอ่วนเธอก็ถามออกไป

“ทำไมละ หรือว่ามีคนเข้าพักแล้ว ถ้ามีแล้วเอาหลังที่อยู่ตรงข้ามกันก็ได้”

“ยังไม่มีคนเข้าพักค่ะ แต่บอกกะทันหันแบบนี้ หนูต้องไปแจ้งให้ผู้จัดการ
ทราบก่อน” พนักงานสาวบอกอย่างเกร็ง ๆ เพราะเท่าที่รู้มา ทางทีมงานของ
ไฮเอนด์ได้ล็อกห้องพักเอาไว้หมดแล้ว และจ่ายค่าเช่าห้องแล้วเรียบร้อยแล้ว
นางแบบคนนี้ต้องการย้ายไปอยู่วิลลาหลังใหญ่ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่ม

“อืม... ก็ไปแจ้งสิ ค่าเช่าเท่าไรหลังนั้นนะ” บีบีเลิกคิ้วถาม

“สองหมื่นแปดค่ะ” พนักงานสาวตอบโดยไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายเพราะ
เกรงจะโดนวินกลับมาว่าราคาแพงเกินเหตุ ทั้งที่ความจริงแล้ววิลลาหลังใหญ่นั้น
มีสามห้องนอน สีห้องน้ำ ห้องครัว ห้องนั่งเล่น และมีสระว่ายน้ำส่วนตัวด้านใน

เหมาะกับการครอบครัวยุใหญ่ที่มากขึ้นไม่เกินสิบคน และวิลลาหลังใหญ่นี้มีเพียงสี่หลังเท่านั้นในรีสอร์ท

“สองหมื่นแปด! โถ... ฉันทันทีกว่าแพง เงินแค่นี้ฉันจ่ายได้ คั้นละเอียดแสน ฉันทันนอนมาแล้ว ไม่รู้ละ ฉันทันจะพักหลังนั้นเธอจัดการให้ด้วยก็แล้วกัน จะเก็บเงินเท่าไรก็เอาไปให้ฉัน”

พูดจบก็เดินนวนานจากไป ทิ้งพนักงานทั้งสองคนให้หันมองหน้ากันอย่างอึ้ง ๆ ก่อนจะรีบเดินตามไปสมทบ

“ว่าไงนะ! ปีบิขอเปลี่ยนห้องเป็นวิลลาหลังใหญ่ และขอจ่ายเองด้วย”
ทันทีที่ได้ยินพนักงานสาวคนนั้นเดินมาบอก ปัทมวรรณก็ได้แต่ขมวดคิ้วมุ่นถึงสงสัยก็ยังไม่พอใจในพฤติกรรมของนางแบบสาวคนนี้

ไม่ชอบนิสัยเรื่องมากเอาแต่ใจของเจ้าหล่อน ซึ่งพักหลังมานี้ดูเหมือนจะยิ่งหนักข้อขึ้นจนเพื่อนในวงการนิตยสารที่เคยทำงานร่วมกันกับปีบิเริ่มเช็ดขยาดนางแบบคนนี้มีข้อดีก็ตรงที่ทำงานจริงจัง และมีพรสวรรค์ในอาชีพของตัวเองเมื่ออยู่หน้ากล้อง อีกทั้งยังตรงต่อเวลา ไม่เคยให้ทีมงานต้องรอนานเหมือนคนอื่น ๆ

แต่ที่สงสัยก็เห็นจะเป็นเรื่องการใช้จ่ายเงินของเจ้าหล่อน ก่อนหน้านีปีบิก็เหมือนนางแบบในวงการทั่วไปที่ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยในวาทฤนิยม แต่ไม่ถึงกับใช้ของเกินตัว ทว่าตอนนี้เจ้าหล่อนแทบไม่ต่างอะไรกับตุ้มสมบัติเคลื่อนที่ ปีบิสวมนาฬิกาข้อมือเรือนละเอียดครั้งล้าน ใช้กระเป๋าใบละไม่ต่ำกว่าแสน ตลอดศักราชจรดปลายเท้าก็เป็นแบรนด์ระดับท็อปไฮเอนด์ทั้งตัว ซึ่งถ้าอาศัยเงินจากการเดินแบบถ่ายแบบเพียงอย่างเดียวไม่น่าจะมีเงินไปซื้อของราคาแพงขนาดนั้นได้

แถมช่วงหลังมานี้ ปีบิรับงานน้อยมาก ผู้จัดการส่วนตัวก็ไม่มี อาชีพเสริมอื่น ๆ ก็ไม่ได้ทำ

“ฉันว่าแม่บีบิต้องมีเสียเลี้ยงอยู่แน่ ๆ เลย อาจจะเป็นพวกเศรษฐีน้ำมันก็ได้ นะแก” เจสสิกาหันไปกระซิบกระซาบกับวิเวียนแค่สองคน แต่คนอื่น ๆ ที่นั่งอยู่ด้วยกันบริเวณนั้นกลับได้ยินกันหมด

“บ้านเขาอาจจะรวยอยู่แล้วก็ได้ แต่แหม...ถ้าจำไม่ผิดวิลลาหลังนั้นเกือบสามหมื่นต่อคืนเลยไม่ใช่หรือ สองคืนก็เกือบหกหมื่น มากกว่าค่าตัวมาถ่ายแบบเซตนี้อีกนะ”

ทีมงานอีกคนหนึ่งพูดขึ้นมาเบา ๆ แม้ว่าในใจเริ่มเอนเอียงไปตามที่ช่างแต่งหน้าร่างอวบแสดงความคิดเห็นออกมาเมื่อครู่

“จริงอยู่ที่บ้านมีอันจะกินแต่ก็ไม่ใช่วัยระดับเศรษฐี พ่อแม่เป็นข้าราชการวัยเกษียณทั้งคู่ ก็ตอนนั้นที่รายการเยี่ยมบ้านคนดังเขาไปถ่ายทำที่บ้านของหล่อนั้นงำได้ไหม”

วิเวียนเอามือป้องปากระหว่างพูด คนอื่นที่ฟังอยู่จึงไพล่หนีไปถึงรายการที่ว่าทันที ใครที่ได้ดูก็จะจำได้ว่าครอบครัวของบีบีนั้นจัดได้ว่ามีฐานะ แต่เพราะบิดามารดาของนางแบบสาวเป็นคนสมถะ ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย การใช้ชีวิตหรือไลฟ์สไตล์จึงแตกต่างจากลูกสาวโดยสิ้นเชิง

“ช่างเถอะ เรื่องของเขา บางที่เขาอาจจะขายที่ดินได้เงินมาหลายสิบล้านก็ได้ใครจะรู้ เรามาคุยเรื่องงานกันดีกว่า” ปัทมวรรณตัดบทเพื่อไม่ให้ทีมงานพูดถึงนางแบบสาวไปมากกว่านี้ เพราะหากคนอื่นมาได้ยินเข้าคงดูไม่ดีสักเท่าไร

ปานชีวาออกจากห้องพักแล้วเดินไปตามระเบียงเพื่ออ้อมไปทางด้านหลัง ตรงนี้มีบันไดลงไปในพื้นที่สนามหญ้าซึ่งเป็นสวนเล็ก ๆ มีชุดโต๊ะเก้าอี้วางไว้ข้างบันไดเรือนละหนึ่งชุดสำหรับใครที่อยากนั่งรับลมเย็น ๆ และไม่อยากจะอยู่แต่ในห้องพักในช่วงที่แดดกำลังแรงเช่นตอนนี้

ใจจริงเธออยากออกไปเดินรับลมตามชายหาดมากกว่า แม้ว่าแดดจะเริ่มแรงแล้วเพราะใกล้เที่ยงเข้าไปทุกที แต่เพราะเกรงว่าจะเจอกับคิมหันต์เข้า จึงตัดสินใจอยู่แถว ๆ บริเวณห้องพักของตัวเอง อย่างไรก็ตามเสียช่วงบ่ายก็ต้องเจอกับเขาอยู่ดี ซึ่งเป็นการเจอกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะเธอต้องเป็นตากล้องถ่ายรูปให้เขา

“เอ่อ... ขอโทษนะคะ นื่องเป็นทีมงานของไฮเอนด์รีเปล่าคะ”

เสียงทักทายจากเรือนพักที่อยู่ถัดไปทำให้ปานชีวาต้องหันไปมอง ผู้หญิงคนที่เอ่ยปากถามกำลังยืนเกาะราวระเบียงพร้อมกับส่งรอยยิ้มเป็นมิตรมาให้

“ใช่ค่ะ” ปานชีวายิ้มตอบ กำลังจะถามอีกฝ่ายบ้าง แต่เจ้าตัวก็ชิงแนะนำตัวเองขึ้นมาเสียก่อน

“พี่ชื่ออรุณวดีนะคะ เป็นผู้จัดการส่วนตัวของน้องเกรซ วัลย์วลีนะคะ เรียกพี่ว่าพี่ดีเฉย ๆ ก็ได้ ไม่ทราบหรือน้อง...”

“ปานคะ เป็นตากล้องคนใหม่ของไฮเอนด์” เธอแนะนำตัวเองบ้าง เห็นอีกฝ่ายเบิกตากว้างราวกับไม่เชื่อพร้อมกับกวาดสายตาดูขึ้นลงราวกับประเมินเธออย่างรวดเร็ว ก่อนจะคลี่ยิ้มกว้างอีกครั้ง

“อ้อ...น้องปานเป็นตากล้องครั้งนี้หรือคะ เก่งจังเลยนะคะเนี่ย ปกติพี่ดีไม่ค่อยเห็นตากล้องที่เป็นผู้หญิงเท่าไร แต่ไหน ๆ ก็พูดแล้ว ตอนแรกพี่นึกว่าน้องเป็นคอสตูมเสียอีกเนาะ พี่เห็นน้องปานน่ารักดี รูปร่างก็ดี ก็เลยว่าจะชวนเข้าวงการนะ”

อรุณวดีเดินลงบันไดมาที่ฝั่งของปานชีวาพลาซาย่อยส่วนตัวลงนั่งที่เก้าอี้หวัดดีสนิทหญิงสาวที่แนะนำตัวเองว่าเป็นตากล้อง เธอเป็นแมวมองมาหลายปี ดารานางแบบที่เธอชักชวนให้เข้าวงการนั้นได้ตีมีชื่อเสียงโด่งดังก็หลายคน สายตาของเธอมองใครมกไม่เคยพลาด ครั้นพอได้เห็นปานชีวา จึงไม่รีรอที่จะรีบทำความรู้จักทันที

“พี่วดีพูดจริง ๆ นะคะ น้องปานสนใจไหม มากับพี่รับรองได้เลยว่าพี่มีงานป้อนให้ตลอด”

ปานชีวิตก็มึนเจื่อนพลางสายหน้าซำ ๆ การเข้าวงการมาเป็นเรื่องที่ไม่เคยอยู่ในหัวเลยแม้แต่น้อย ตอนที่คบหากับคิมหันต์ซึ่งตอนนั้นเขาก็รับงานถ่ายแบบอยู่บ้าง และหลายครั้งที่เขาไปทำงาน เขามักจะลากเธอไปนั่งดูอยู่ด้วยเสมอ จึงรู้ดีว่าวงการมาขานี้ไม่ได้สวยงามอย่างที่เห็น ยิ่งตอนที่เธอฝึกงานอยู่เมืองนอก หลายสิ่งหลายอย่างที่เห็นในฐานะของคนทำงานเบื้องหลังก็ยิ่งตอกย้ำว่าวงการนี้ช่างไม่เหมาะกับเธอเอาเสียเลย

“ขอบคุณพี่วดีมากนะคะที่แนะนำ แต่ปานคิดว่าปานคงไม่เหมาะกับงานเบื้องหน้าหรอกคะ ปานขอเป็นเบื้องหลังอย่างนี้ดีกว่า” แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่สนใจทำทีปฏิเสธของเธอเท่าไร เพราะจู่ ๆ อรุณวดีก็ล้วงหยิบนามบัตรในกระเป๋าถือใบเล็กยื่นมาให้ ปานชีวาจึงต้องยื่นมือไปรับอย่างเสียไม่ได้

“เอานามบัตรพี่วดีไปก่อนนะคะ อย่าเพิ่งมาตัดรอนกัน เก็บไปคิดสักอาทิตย์สองอาทิตย์ก็ได้ คิดได้เมื่อไรค่อยโทร. หาพี่ อ๊ะ! จริงสิ เตี่ยพี่ให้อีกเบอร์ละกัน เบอร์นี้นะถ้าไม่สนิทจริงพี่ไม่ให้คะ แต่สำหรับน้องปานนะ พี่ยินดี”

พูดพลางนำนามบัตรเมื่อครู่คืนไปพร้อมกับเขียนตัวเลขสิบตัวที่ด้านหลังก่อนจะยื่นส่งให้อีกครั้ง

“เตี่ยวพี่ไปดูน้องเกรซก่อน อย่าทำหายนะคะ มีอะไรโทร. หาพี่ได้ตลอดเวลา” พูดจบเจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินกลับไปยังเรือนพักของตนเอง ก่อนจะผลุบหายเข้าห้องไปยังอุตสาห์หันมาส่งยิ้มหวานหยดให้ปานชีวาอีกครั้ง

ปานชีวาก็ลุกขึ้นเช่นกัน คิดในใจว่าเธอควรเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่แต่ในห้องพักคงจะดีที่สุด

เมื่อถึงเวลาเที่ยง ทีมงานทุกคนก็พร้อมหน้ากันที่ห้องรับรองซึ่งตอนนี้ได้แปรสภาพไปเป็นห้องอาหารแล้วเรียบร้อย โต๊ะที่ทางรีสอร์ทจัดเตรียมเอาไว้สามโต๊ะนั้นมีอาหารล่ำเสวยมาเสิร์ฟอยู่สามสี่อย่าง ปัทมวรรณจัดแจงเลือกโต๊ะที่อยู่หน้าสุดเอาไว้ให้สำหรับนายแบบนางแบบทั้งสามคน รวมถึงผู้จัดการอีกหนึ่งคนให้นั่งอยู่ด้วยกัน

“คุณसान พี่วดี น้องเกรซ น้องป๊ปปี้ เชิญที่โต๊ะนี้เลยนะคะ” บอกเสร็จก็หันไปพยักหน้ากับพนักงานให้ตักข้าวสวยวางเตรียมไว้ที่โต๊ะของแต่ละคน

“เกรซขอทัพพีเดียวกับอนะคะ ขอบคุณคะ” นางแบบสาวหันไปบอกกับพนักงานพร้อมรอยยิ้มหวาน ในขณะที่ป๊ปปี้หันไปบอกอย่างเดียวกันบ้าง

คิมหันต์นั่งนิ่งไม่พูดจากับใคร สายตามองตรงไปยังตากล้องสาวคนใหม่ที่นั่งหันหลังให้เขาอยู่อีกโต๊ะ จนกระทั่งงานข่าววางลงตรงหน้าเขาถึงได้เลิกมองแล้วก้มหน้าก้มตากินไปเงียบ ๆ เช่นเดียวกับป๊ปปี้ที่ไม่สนใจจะพูดคุยกับใคร มีเพียงเกรซและผู้จัดการส่วนตัวเท่านั้นที่ดูเหมือนจะผูกขาดการสนทนาบนโต๊ะอาหาร จึงทำให้โต๊ะไม่ดูเงียบเหงาเกินไปนัก

“सानเติมข้าวไหมคะ เดี่ยวเกรซตักให้” นางแบบสาวอาสาอย่างมีน้ำใจเมื่อเห็นจานของชายหนุ่มเริ่มว่างเปล่า

“ก็ดีครับ ขอบคุณ” คิมหันต์ส่งจานให้ก่อนหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่ม เพราะเคยร่วมงานกันมาแล้วทั้งสองคน เขาจึงไม่ต้องเสียเวลาทำความรู้จักกันใหม่อีกครั้ง อีกทั้งเขาเองก็เชื่อว่าแต่ละคนนั้นมีความเป็นมืออาชีพอยู่ในตัว การนั่งพูดคุยกันเพื่อสร้างความสนิทสนมจึงไม่จำเป็นสำหรับเขา

“คนไหนคือตากล้องเนี่ย หรือว่าไม่ได้นั่งอยู่ที่โต๊ะ”

ป๊ปปี้เปิดปากถามผู้ร่วมโต๊ะหันที่หลังจากที่นั่งเงียบมานาน เธอมองทีมงานที่นั่งรวมกลุ่มกันทั้งสองโต๊ะแล้วก็พอจะรู้ว่าใครทำหน้าที่อะไร แต่กลับไม่เห็น

บุคคลที่คิดว่าน่าจะเป็นตากล่องอยู่ในนั้น

“คนที่เกล้าผมเป็นมวยขึ้นสูง ๆ เสื้อเชิ้ตสีขาว เสื้อกล้ามตัวในสีส้มนั่นนะ ค่ะ คนนั้นแหละตากล่อง” อรุณวดีเป็นคนตอบพลางหันไปมองคนที่ตนกำลังพูด ถึงครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับมา

“พี่ว่าหน้าตาน่ารักดีนะคะ รูปร่างก็ดี เหมาะจะมาเป็นนางแบบมากกว่า จะเป็นตากล่องเสียอีก”

“อะไรกัน หมายความว่ายังไงเนี่ย เดียวนี้ไฮเอนด์ไวใจให้ตากล่องมีอสังครเล่นมาทำงานกับพวกมีอาชีพตั้งแต่เมื่อไร ดูยังไงก็ไม่ต่างอะไรกับนักศึกษาจบใหม่สักนิด”

บีบีพูดขึ้นอย่างไม่พอใจ เพราะเท่าที่มองดูตากล่องคนใหม่ เธอมองไม่เห็นความเป็นมืออาชีพในตัวของผู้หญิงคนนั้นเลยแม้แต่น้อย

“เห็นว่าไม่ใช่มีอสังครเล่นนะคะ แต่เป็นตากล่องประจำไฮเอนด์แทนคนเก่าที่ลาออกไปนะค่ะ” เกรซพูดแก้ไขความเข้าใจผิดของบีบีเสียใหม่ และนั่นก็ยิ่งทำให้หญิงสาวรู้สึกดูแคลนมากยิ่งขึ้น

“ให้ตายสิ ถ้ารู้ตั้งแต่แรกฉันไม่ตอบตกลงรับงานนี้หรอก ช่วยชะมัด ตากล่องมีอาชีพคนอื่นหาไม่ได้แล้วหรือไงถึงต้องให้พวกมีอสังครเล่นมาทำ”

“รู้ได้ยังไงว่าเขามีอสังครเล่น เคยเห็นงานเขาแล้วหรือถึงได้พูดออกมาอย่างนั้น ผมว่าก่อนที่คุณจะพูดอะไรออกมาช่วยใช้สมองกลั่นกรองคำพูดเสียหน่อยก็ดีนะ เดียวใครมาได้ยินแล้วเขาจะเอาไปพูดได้ว่านางแบบคนนี้ปากดี”

คิมหันต์มองคนที่นั่งข้างๆ ด้วยสายตาดำทมิฬ เขาอดรันทนไม่ได้ที่บีบีมาพูดดูถูกปานชีวิต แม้จะรู้อยู่แล้วว่านางแบบสาวคนนี้นิสัยไม่ค่อยน่ารักเท่าไร แต่เขาก็ไม่สามารถนั่งฟังคนอื่นพูดจาเหยียบย่ำคนรักต่อหน้าต่อตาแบบนี้ได้

“แล้วนายจะมาเตือนร้อนอะไรมิทราบ ฉันก็แค่พูดในสิ่งที่ตาฉันเห็น เดียว

คอยดูผลงานที่ออกมาเถอะว่าจะเป็นอย่างไรที่ฉันทพูดเอาไว้รีเปลา่ ที! เล็งเอาไว้แล้วละสิท่า ถึงได้มาออกรับแทนกันอย่างนี้” พุดจบเจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกจากโต๊ะทันที

บีบีเบะปากอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนหน้านี้เธอเห็นแล้วละว่านายแบบหนุ่มท่าทางจะสนใจตากล้องสาวคนใหม่ของไฮเอนด์ เพราะเห็นนั่งจ้องตาวาวเสียขนาดนั้น เธอร่วมงานกับนายแบบมาแล้วหลายต่อหลายคน ส่วนใหญ่ร้อยทั้งร้อยถ้าเห็นสวยหน่อยก็พินไม่เลือก ซึ่งนายแบบที่เธอต้องถ่ายกับเขาววันนี้ก็คงไม่ต่างกันเท่าไร ดีไม่ดีจับทรี่ปน์แม่ตากล้องสาวคนนั้นก็คงเสร็จนายแบบลูกครึ่งไปตามระเบียบ

ลับหลังนางแบบสาวเจ้าอารมณ์ เกรซก็หันไปมองหน้าชายหนุ่มที่นั่งร่วมโต๊ะซึ่งกำลังทำหน้านิ้วคิ้วขมวดเพราะโกรธคนที่เพิ่งลุกหนีไป ตามปกติแล้วเขามักจะไม่ค่อยมีปากเสียงกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นสักเท่าไร เพราะชายหนุ่มค่อนข้างใจเย็นกว่าคนอื่นมากนัก แต่คราวนี้เขาถึงกับออกปากตำหนิบีบี ซึ่งก็แปลว่าเขาคงเต็มก๊ลินกับนิสัยของฝ่ายนั้นจริง ๆ

“อย่าไปใส่ใจเลยคะฮาน บีบีเขาก็เป็นของเขาอย่างนี้แหละ”

เกรซพยายามคลี่คลายสถานการณ์ด้วยเกรงว่าการทำงานครั้งนี้จะไม่ราบรื่นเพราะนายแบบนางแบบทะเลาะกันเองเสียแล้ว

“จริงด้วย ไม่รู้เป็นอะไรของเขาสิน่า ถึงได้มีปัญหากับคนอื่นเขาไปทั่ว”

อรุณวดีสายหน้าด้วยความเบื่อหน่าย ไม่เคยเลยสักครั้งที่นางแบบสาวคนนั้นจะร่วมงานกับคนอื่นแล้วไม่มีปัญหา ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงยังมีคนจ้างเจ้าหล่อนอยู่อีก

แต่มาคิดอีกทีก็ไม่แปลกอะไร บรรดาลูกค้าที่ระบุตัวนางแบบมาส่วนใหญ่ก็ไม่รู้นิสัยส่วนตัวของนางแบบที่ตนจ้างอยู่แล้ว

คิมหันต์ถอนหายใจเสียดังพลางส่ายหน้าอย่างปลงตก บอกกับตัวเองว่า ให้อดทนกับคนประเภทนี้ ตามปกติแล้วเขามักเลี้ยงที่จะว่าจ้างนายแบบนางแบบนิสัยเสียหรือถูกขึ้นบัญชีดำ ถ้าไม่เพราะสปอนเซอร์ระบุนที่ต้องการมา เขาก็จะให้ทีมงานเลือกคนที่ไม่มีปัญหาในการทำงานมาทำแทนมากกว่า

เจ้าหล่อนคงไม่รู้ตัวเลขกระมังว่ากำลังนิทาไฮเอนด์ต่อหน้าผู้บริหารอย่างเขา ซึ่งจะพูดให้ถูกก็คือนายจ้างของเธอ แต่เขาคิดว่าต่อให้เธอรู้อะไรด้วยนิสัยอย่างนั้นก็คงไม่แสบอยู่แล้ว

ตอนนี้เขากวนอย่างเดียว อย่าให้ปีปีต้องมีปัญหากับปานชีวาเลย เพราะรายนั้นก็ใช้อย่างเสียเมื่อไร หากมีการกระทบกระทั่งกันขึ้นมาจะมีหวังกองถ่ายพังและแน่นอน

ทีมงานบางส่วนขนอุปกรณ์ลงไปที่ชายหาดเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เมื่อไปถึงก็จัดการตั้งเต็นท์ซึ่งผ้าสีทึบสำหรับใช้เป็นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของนางแบบทั้งสองคน ส่วนนายแบบนั้นเจ้าตัวบอกว่าสามารถผลิตเปลี่ยนข้างนอกได้ ขอแค่ผ้าขนหนูปิดบังกายเพียงผืนเดียวเท่านั้น ซึ่งทางทีมงานก็ไม่ขัดข้อง เพราะเห็นว่าผู้ชายนั้นเปลี่ยนชุดได้ง่ายกว่าผู้หญิงอยู่แล้ว

บริเวณขลุ่ยอยู่ในเต็นท์เพื่อนำชุดว่ายน้ำและเครื่องประดับที่เข้าชุดกันใส่ไม้แขวนเสื้อแล้วแขวนไว้กับราวเหล็ก เรียงตามลำดับที่จะต้องถ่ายโดยแยกไว้เป็นสองฝั่งเพราะนางแบบมีสองคน โดยฝั่งของเกรซนั้นเป็นชุดว่ายน้ำทั้งวันพีชและทูพีชในลุคของสาวหวานอ่อนเปรี้ยว ส่วนฝั่งของปีปีจะเป็นบิกินีในลุคของสาวเซ็กซี่ มีเสน่ห์น่าค้นหา

ทีมงานแต่ละคนต่างแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนตามที่ได้รับมอบหมาย เวลานี้ทุกคนจึงยุ่งอยู่กับงานตรงหน้าอย่างเคร่งเครียดท่ามกลาง

แสงแดดยามบ่าย เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลา หากเข้าไปกว่านี้แสงและเงาที่ต้องการอาจคลาดเคลื่อนได้

ปานชีวาเปลี่ยนมาใส่กางเกงขาสั้นแทนขาสามส่วนเพื่อความคล่องตัว เพราะต้องมีลงไปถ่ายด้วย หลังจากที่เช็กกล้องและเลนส์เสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอก็เดินมาด้านหลังของเต็นท์ หยิบครีมกันแดดในกระเป๋าสะพายขึ้นมาทาผิว อย่างไรก็ตามเสียเธอก็เป็นผู้หญิงที่ยังรักสวยรักงาม เธอคงไม่เอาหน้าของตัวเองไปเสี่ยงกับผ้าแนนอน

คิมหันต์แอบย่องตามมาทีหลังเต็นท์ เห็นเธอกำลังนั่งค่อมตัวบนเก้าอี้ ผ้าใบตัวเตี้ยเพื่อทาครีมกันแดดที่ขาเรียวยาวของตนเองโดยไม่ได้รับรู้ถึงการมาของเธอ จึงถือวิสาสะหยิบหลอดครีมข้างตัวเธอขึ้นมาถือไว้ในมือ

“ให้ผมทาครีมที่หลังให้ไหม”

ไม่พูดเปล่า แต่ชายหนุ่มกลับบีบครีมลงบนฝ่ามือของตัวเองทันที ปานชีวาหันขวับไปตามเสียงพร้อมกับขมวดคิ้วจนเป็นปมเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่กำลังยื่นค้ำศีรษะในสภาพที่นุ่งผ้าเช็ดตัวพันท่อนล่างไว้อย่างหมิ่นเหม่ จากนั้นเขาวางหลอดครีมไว้ที่เดิมก่อนจะถูมือทั้งสองข้างของตัวเองไปมาจนเนื้อครีมสีขาวชั้นละเลงเต็มฝ่ามือ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกน่า... ผมช่วยทาทั้งตัวก็ยิ่งได้นะ ทาถูๆ”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ทะเล้น มือทั้งสองข้างแบออกแล้ววาดเป็นวงกลมพร้อมกันก่อนจะจบลงด้วยการกำมือแล้วแบออกเหมือนท่าของปอบหยิบ

“ทะเล้ง! ไปให้พ้นเลย ไม่ต้องมาอยู่” เธออดหน้าแดงไม่ได้ เพราะจากตำแหน่งที่เธอนั่งอยู่นั้น สายตาดันอยู่ในระดับเดียวกับแผงอกและหน้าท้องเป็นลอนสวยของเขาพอดีพอดี

“ก็ผมอยากดู เอ๊ย! อยากบริการปานนี่นา ปานทาหลังตัวเองไม่ถึงหรอก

ให้ผมช่วยดีกว่ารับรองเลยว่าผมจะทำให้เต็มพื้นที่ จะไม่มีแม้แต่ตารางมิลเดียวที่
แต่ดจะเลียผิวของปานได้”

เขาพูดพร้อมกับทำท่าจะล้วงเข้าไปในเสื้อของเธอ ปานชีวยากมือขึ้นปิด
ป้องตามสัญชาตญาณจนเผลอไปปิดถูกปมผ้าขนหนูของเขาหลุดร่วงลงไปกอง
กับพื้น เปิดเผยเรือนร่างเปลือยเปล่ากำยำโดยเฉพาะ “ตรงนั้น” โดดเด่นเต็มสอง
ตา

“อ๊ย! ผ้าหลุด”

เขาพูดเสียงแผ่วราวกระซิบเพราะต้องการยั่วคนตรงหน้าให้ได้อาย

“โธ่...ปานจ๋า ทีหลังถ้าอยากเห็นน้องชายผมก็ขอกันดี ๆ สิครับ ถ้าเป็น
ปานผมไม่หวงอยู่แล้ว”

เขายังคงลอยหน้าลอยตาพูดต่อโดยไม่แม้แต่จะก้มลงหยิบผ้าขึ้นมาปิดบัง
ร่างเปลือยของตัวเอง โชคดีที่บริเวณนี้อยู่ในที่ลับสายตาจากคนอื่น เพราะมี
ต้นไม้ของทางรีสอร์ทบดบัง เขาจึงไม่ต้องกลัวว่าจะมีคนเดินมาเห็น

“คะ...คนบ้า...คนผีทะเล หน้าไม่อาย”

กว่าจะหาเสียงของตัวเองเจอสมองของเธอก็คงจดจำภาพ “น้องชาย”
ของเขาเอาไว้เป็นที่เรียบร้อย หญิงสาวรีบหันหน้าหนีทันทีพร้อมกับความมือ
หยิบผ้าขนหนูผืนนั้นอย่างสะเปะสะปะ เมื่อหาเจอจึงหยิบขึ้นมาปาเข้าใส่คนหน้า
ไม่อายโดยไม่หันไปมอง

“นุ่งผ้าเดี๋ยวนี้เลยนะ มายืนเป็นเปรตอยู่ได้ ทุเรศที่สุด!”

ปานชีวากระแทกเสียงใส่ ก่อนจะหยิบกระเป๋ารูดขึ้นคล้องไหล่แล้วลุกขึ้นยืน
ทันที ได้ยินเสียงหัวเราะขลุกลั่นของคนที่ยืนอยู่ด้านหลังก็ยิ่งรู้สึกเขินเขี้ยวเคี้ยว
ฟันจนอยากจะทำอะไรเขี้ยวใส่

“ใส่แล้วครับใส่แล้ว... หวงละสิท่ากลัวคนอื่นมาเห็นใช้ไหมละ ผมตีใจ

นะเนี่ย”

ชายหนุ่มตีขลุุ่มพุดเองเออเองหน้าตาเฉย เขาไม่สนใจเรื่องที่เขาทำร้ายจิตใจเขาเมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมา จากนั้นไปเขาจะเดินหน้าจีบเธอใหม่อีกครั้ง และอีกครั้งจนกว่าเธอจะใจอ่อน งานนี้แม้ว่าต้องใช้มารยาบกับน้ำตาเหมือนพระเอกซีรีส์ เกาหลีเขาก็จะทำ

ปานชีวาเดินหน้าแดงก่ำออกมาด้านหน้าเต็นท์ ปัทมวรรณหันมาเห็นเข้าพอดีจึงกวักมือเรียกให้เดินไปหาพร้อมกับทีมงานอีกสองคน ทั้งสี่คนยืนคุยกันประมาณสิบห้านาที ปานชีวาก็เดินกลับไปที่เดิม

สายตาของปานชีวาประสานกันกับนายแบบหนุ่มที่กำลังยืนให้ทีมงานทาโลชั่นผิวแทน เขายกคิ้วให้ช่างหนึ่งพร้อมกับยกยิ้มมุมปากแต่เธอทำที่เป็นไม่สนใจ และเดินเลี้ยวออกไปยังจุดที่จะถ่ายเซตแรกเพื่อวัดแสงตรงนั้นอีกครั้ง

“นี่ฉันถามจริง ๆ เอะนะ เคยออกกองจริง ๆ บ้างรึยังเธอนะ”

น้ำเสียงดูแคลนที่ตั้งอยู่ข้างหลัง ไม่ต้องหันไปมองปานชีวาก็รู้ได้ทันทีว่าใครกำลังพุดอยู่ หญิงสาวทำเป็นหูทวนลมไม่สนใจคนที่เธอแอบให้คำนิยามกับเจ้าหล่อนว่าเด็กมีปัญหา

“ไฮเอนด์นี่ก็จริง ๆ เลย นึกยังงี้ถึงให้เด็กจบใหม่มาทำงาน ดูนึงงี้ก็ไม่เป็นมืออาชีพสักนิด”

นางแบบสาวขาวิ้นยังไม่ยอมหยุดกระแนะกระแหนตากล้องคนใหม่ เจ้าหล่อนยื่นกอดอกเซตหน้า ทอดสายตามองอีกฝ่ายอย่างดูแคลนและวางท่าข่มเต๋มที่

“นี่...ช่วยหุบปากหน่อยได้ไหม รำคาญ พล่ามอยู่ได้ ถ้าไม่มีอะไรทำก็ช่วยนั่งเฉย ๆ เพราะตรงนี้นักเขาจะทำงานทำการกัน”

ปานชีวาเน้นเสียงหนักตรงคำว่า “คน” พร้อมกับยื่นจ้องหน้านางแบบ

สาวอย่างไม่ยอมแพ้

“นี่แก!...” ยังไม่ทันที่นางแบบสาวจะได้พูดอะไร ปานชีวา ก็ตะโกนเรียกที่ทีมงานคนหนึ่งเสียงดังลั่น

“โธ่! ไปหาตะกร้อครอบปากมาให้บีบีเขาหน่อย เขาต้องการด่วน เร็ว ๆ ด้วยนะ เดี่ยวต้องถ่ายกันแล้ว” เสร็จแล้วก็หันไปบอกนางแบบสาวที่ยืนหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธว่า

“รอสักครู่นะคะ กำลังไปหามาให้”

ปานชีวาสะบัดหน้าเดินห่างออกมาทันทีที่พูดจบ ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ถูกระชากคอเสื้อจากด้านหลังอย่างแรงจนเซแทบหงายหลังล้มก้นจ้ำเข้าเคราะห์ดีที่ยันขาไปข้างหลังได้ทัน แต่มือที่กางออกไปสะเปะสะปะก็คว้าถูกปอยผมของนางแบบสาวเข้า จึงลืมตัวกระชากอย่างแรงเมื่อมีฝ่ามือฟาดลงมาบนใบหน้าขนาดใหญ่

“กรี๊ดดด! ผมฉันทัน อีบ้า ฉันทันจะฆ่าแก!”

บีบีกรี๊ดร้องเสียงดังลั่นหาคัดเมื่อถูกระชากเส้นผมหลุดติดมือของปานชีวาไปเป็นกระจุก ความเจ็บหนึบที่หนังศีรษะส่งผลให้นางแบบเจ้าปัญหาสติขาดผิงเง้อมือขึ้นสูงแล้วปรี๋เข้าไปใส่คู่อริอย่างบ้าคลั่ง

ปานชีวาตั้งรับด้วยการเตรียมยกขาขึ้นยันเต็มที่หากว่าอีกฝ่ายเข้ามาประชิดตัวได้เมื่อไร ทว่ายังไม่ทันที่ทั้งคู่จะได้ทำหันกัน บรรดาทีมงานทั้งหลายก็วิ่งเข้ามาจับแยกกันไปคนละทิศละทางเสียก่อน ซึ่งคนที่ถึงตัวปานชีวาเป็นคนแรกแล้วรวบตัวเธอไว้ก็บอกโดยเอาแผ่นหลังของตัวเองเป็นโล่กันไว้ให้ก็คือ คิมหันต์

ภาพความซุลมุนวุ่นวายตรงหน้า เรียกความสนใจจากพนักงานในรีสอร์ต และนักท่องเที่ยวคนอื่นได้เป็นอย่างดี คิมหันต์เกรงว่าจะมีคนถ่ายคลิปเอาไป

เผยแพร่วิดีโอตึงกึ่งบังคับให้ปานชีวาเดินมากับตนพร้อมหันไปเรียกปัทมวรรณ ซึ่งรับหน้าที่เป็นหัวหน้ากองในการทำงานครั้งนี้

“คุณปัท!” ชายหนุ่มใช้สายตาสื่อสารกับปัทมวรรณ ซึ่งหญิงสาวก็เข้าใจสถานการณ์ได้ในทันที เพราะหากคิมหันต์เรียกเธอว่า “คุณ” เมื่อไร นั่นหมายถึงว่าเขาใช้อำนาจในฐานะของผู้บริหารมาสั่งการ และเธอก็จำเป็นต้องใช้ความเด็ดขาดของความเป็นหัวหน้ากองในการกำราบคนที่สร้างปัญหา

“ปานเข้าไปในเต็นท์กับผมก่อน” ไม่รอให้เธอตอบรับหรือปฏิเสธ เขาก็อาศัยกำลังที่มีมากกว่าลากเธอเข้าไปด้านในได้สำเร็จ ปานชีวาเองก็ร้านจะทำตัวเง่าเพราะรู้ดีว่าตนมีส่วนทำให้การทำงานต้องล่าช้าออกไป

“ปล่อยได้แล้ว” หญิงสาวสะบัดตัวเองให้หลุดจากอ้อมแขนของเขาทันทีเมื่อเข้ามาในเต็นท์ได้ แต่ชายหนุ่มไม่สนใจกับท่าที่ปั่นป่วนนั้นเพราะสายตามัวแต่สำรวจความเสียหายของคนตรงหน้า

เขาแทบไม่อยากจะเชื่อ เขาหันหลังให้เธอครู่เดียวเท่านั้น หันกลับมาอีกทีก็เห็นบีบีเจ็อมือพาดลงไปข้างหน้าของปานชีวาแล้ว วินาทีนั้นเขารีบปรีไปหาเธอทันทีเพราะกลัวเธอจะพลาดทำถูกนางแบบนิสัยเสียคนนั้นเล่นงานเอาได้ ถ้าบีบีเป็นผู้ชาย เขาสาบานเลยว่าอีกฝ่ายได้นอนจมกองเลือดอยู่แทบเท้าเขาแน่นอน

“เจ็บตรงไหนรีเปลา ให้ผมดูหน่อยได้ไหม”

เขาเห็นแก้มเธอมีรอยแดงลักษณะเหมือนถูกเล็บครูดลงไปจนถึงช่วงคอ แล้วก็ใต้ต้อนหายใจ แต่ไหนแต่ไรมา ปานชีวาเป็นคนกังวลกับรอยแผลเป็นบนใบหน้ามากแค่ไหน เขารู้ดี

“ผมสัญญาว่าปานจะไม่เจ็บตัวฟรีแน่นอน อยู่แต่ในนี้ก่อนนะ อย่าเพิ่งออกไปเพราะผมเชื่อว่าต้องมีคนถ่ายคลิปเอาไว้แน่ ๆ ผมไม่อยากให้มีปานติดอยู่ในคลิปนั้น”

พูดจบเขาก็เลิกผ้าออกไปจากเต็นท์ ทิ้งให้หญิงสาวได้แต่สงสัยกับคำพูดของเขาว่าจะทำอย่างไรกับนางแบบคนนั้น เพราะเธอรู้ว่าคิมหันต์ไม่ใช่คนที่จะลงไม้ลงมือกับผู้หญิง

คิมหันต์เดินไปหาภัทรวรรณซึ่งกำลังคุยอยู่กับบีบีด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แม้เขาจะรู้อยู่แล้วว่าหัวหน้ากองคนนี้สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ดีในระดับหนึ่ง แต่เขาก็ต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อข่มขู่และตักเตือนนางแบบเจ้าอารมณ์คนนี้ด้วย เดิมที่เขาไม่คิดจะป่าวประกาศให้คนอื่นนอกเหนือไปจากทีมงานหรือคนในบริษัทได้รับรู้ว่าเขาคือใคร แต่เห็นทีครั้งนี้เขาคงต้องใช้ประโยชน์จากมันบ้างแล้ว

“พี่ขอเตือนเลยนะบีบี ว่าอย่าให้มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีก ยังไงเราก็ต้องถ่ายแพชั่นเซตนี้ และตากล้องก็ต้องเป็นป่าน เราเปลี่ยนแปลงไม่ได้เพราะทุกอย่างมันกำหนดมาหมดแล้ว และเราก็เสียเวลาไปมากแล้วด้วย ทำไมถึงไม่อยู่เฉย ๆ แล้วทำหน้าที่ของตัวเองไป พวกเราต้องทำงานร่วมกันนะ”

ภัทรวรรณตักเตือนคนตรงหน้าที่ยังคงยืนกอดอกเซิดหน้าขึ้นสูง สายตามองไปทางอื่นอย่างไม่ยอมรับว่าตัวเองผิด

“บีบีผิดด้วยหรือที่อยากทำงานกับทีมงานที่เป็นมืออาชีพ ก็นั่นนั่นมันไม่ใช่ ถ้าเกิดงานที่ออกมาไม่ได้เรื่องไม่ต้องมาเสียเวลาถ่ายกันใหม่หรือไงกัน”

หญิงสาวเถียงกลับอย่างไม่ลดละพลางตวัดสายตามองไปยังชายหนุ่มก่อนจะแค่นยิ้มใส่

“คุณนายจะออกโรงปกป้องนั้งตากล้องคนใหม่เหลือเกินนะ ฟันมันแล้วละสิทำถึงได้เป็นตืดเป็นร้อนแทนมันอย่างนี้ละ เอ๊ะ...พี่บทคะ หรือว่านั้งตากล้องนั้นยอมนอนกับผู้บริหารไอเอนด์ มันถึงได้ทำงานที่นี้ทั้งที่ประสพการณ์อะไรก็ไม่มีนะ”

“จะพูดจาอะไรก็ระวังปากหน่อย ผมฟ้องคุณได้นะบีบี ป่านเขาเคยผ่าน

งานที่ไฮเอนด์ อเมริกามาแล้วถึงได้ถูกส่งตัวมาทำงานที่นี่ และถ้าให้ผมพูดถึงความเป็นมืออาชีพ ผมว่าป่านเขามีมากกว่าคุณเยอะ เพราะอย่างน้อยเขาก็ไม่เคยถูกฝีมือใคร ต่อให้นางแบบคนนั้นจะนิสัยแย่หรือทำงานได้ห่วยแค่ไหน แต่เขามีหน้าที่ที่ต้องถ่ายภาพออกมาให้ดูดีที่สุดเขาก็ทำได้ ไม่เหมือนคุณที่ทำงานใช้แต่อารมณ์ตัวเองเป็นใหญ่ ถ้าคุณตัดสินคน ๆ หนึ่งเพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก โดยที่ไม่ยอมดูที่ฝีมือ ผมว่าคุณนั่นแหละที่ไม่มีความเป็นมืออาชีพพอ”

“นายมีสิทธิ์อะไรมาว่าฉัน!” นางแบบสาวถลึงตาใส่ชายหนุ่มอย่างเดือดดาล

คิมหันต์เหยียดยิ้มเย็นซาก่อนจะพูดให้คนตรงหน้าฟังอย่างช้า ๆ แต่ขัดถ้อยขัดคำ

“สิทธิ์อะไรนั่นหรือ ที! สิทธิ์ของการเป็นผู้บริหารไฮเอนด์ไง และผมจะบอกให้คุณรู้เอาไว้นะว่าถ้าคุณทำให้งานวันนี้ล่ม ผมจะปรับคุณสิบเท่าของเงินค่าจ้าง และผมจะส่งจดหมายเวียนไปยังสปอนเซอร์ทุกราย รวมถึงนิตยสารหัวอื่นด้วยว่าไฮเอนด์จะไม่ขอร่วมงานกับคนอย่างคุณอีก”

ทันทีที่ฟังจบ นางแบบสาวก็ยืนนิ่งด้วยความคาดไม่ถึง ไม่อยากจะเชื่อว่านายแบบที่เธอเคยร่วมงานมาด้วยหลายต่อหลายครั้งจะเป็นถึงผู้บริหารไฮเอนด์ แต่นั่นก็ยังไม่น่าตกใจเท่ากับการที่เขาข่มขู่ว่าจะแบนเธอด้วยการไม่ขอร่วมงานใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเธอรู้อยู่ดีว่านั่นคือหายนะสำหรับนายแบบนางแบบทุกคนเลยก็ว่าได้

ถ้ามีหัวหนึ่งแบนงานเธอ หัวอื่น ๆ ก็ต้องแบนตามอย่างไม่ต้องสงสัย วงการนี้มันแคบ หากมีเรื่องอย่างนี้แพร่ออกไป ไม่ทันข้ามคืน บรรดาคนทำงานนิตยสารต่าง ๆ ก็รับรู้กันได้ทั่วแล้ว

“เตรียมตัวทำงานได้แล้ว และก็ช่วยแสดงความเป็นมืออาชีพของคุณออกมาด้วยนะ อย่าให้ผมต้องเตือนเป็นครั้งที่สอง”

ชายหนุ่มพูดเรียบ ๆ แต่แฝงความเฉียบขาดในถ้อยประโยค ซึ่งนางแบบสาวเองก็ฉลาดพอที่จะไม่ได้ตอบกลับไป

เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่มีท่าทีแข็งกร้าวอย่างเมื่อครู่แล้ว คิมหันต์จึงหมุนตัวเดินออกมา ทว่าพอเดินไปได้ไม่กี่ก้าวเขาก็หันกลับไปหานางแบบสาวอีกครั้ง

“ผมหวังว่าเรื่องที่ผมเป็นใครจะไม่มีใครอื่นรู้นอกเหนือไปจากนี้ และถ้ามีคนนอกรู้เรื่องนี้ผมจะถือว่าเขารู้มาจากคุณ”

ร่างสูงเดินห่างออกมาโดยมีปัทมวรรณเดินตาม ทั้งให้นางแบบเจ้าอารมณ์ยื่นคิดทบทวนถึงผลได้ผลเสียที่กำลังจะเกิดตามมาอยู่ที่เดิมเพียงลำพัง

Chapter 5 ปีบนำตา

ครึ่งชั่วโมงต่อมา การทำงานเริ่มขึ้นหลังจากคิมหันต์และปัทมวรรณ เข้าไปพูดอะไรบางอย่างกับบีบี ความสงสัยผุดขึ้นในใจปานชีวา แต่เธอเลือกที่จะนิ่งเฉยและไม่สอบถามกับใครทั้งสิ้น ซึ่งความสงสัยนี้ไม่ใช่มีเพียงแคเธอเท่านั้น แต่เกรซและผู้จัดการส่วนตัวก็สงสัยไม่ต่างกัน ยิ่งเห็นทีมงานแต่ละคนทำไม่รู้ไม่ชี้ราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจกับท่าทีของทุกคนมากยิ่งขึ้น

การโพสท่าที่ต้องมีการถึงเนื้อถึงตัว การแสดงความสนิทสนมของ นายแบบและนางแบบทั้งสองคนดูเป็นธรรมชาติ และเข้าขาสั้นไหลกันเสียจนตากล้องสาวอดคิดเรื่องเปื่อยไปถึงความสัมพันธ์ลึกซึ้งของพวกเขาไม่ได้ ยิ่งท่าที่บีบีเอามือวางทาบที่หน้าท้องเป็นลอนของนายแบบหนุ่ม โดยมีนิ้วสอดเข้าไปในขอบกางเกงว้ายน้ำของเขาย่างน่าหวาดเสียวนั้น ยิ่งทำให้คนที่มองอยู่หลังเลนส์ใจแกว่งขึ้นมาทันที

หรือสองคนนี้เคยมีอะไรกันมาก่อน นางแบบจอมเหวี่ยงถึงได้สงบเสงี่ยม เชื้อฟังฮานเสียขนาดนั้น...

ปานชีวากะปริบตาหลายครั้งพร้อมกระแอมทีหนึ่งเพื่อเรียกสติกลับคืน พยายามสลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไป ฟุ้งสมาธิจดจ่ออยู่กับงานตรงหน้า ย้ำในใจว่าเธอกำลังทำงานอยู่ จากนั้นก็เข้าสู่โหมดจริงจังกับงานตรงหน้าอีกครั้ง

จนกระทั่งการถ่ายแพชชั่นผ่านไปได้สี่ชุดก็ถึงช่วงพัก ปัทมวรรณเรียกประชุมทีมงานทุกคนเพื่อแจ้งข่าว

“แพ่ซันที่เราจะถ่ายเซตพรุ่งนี้คงต้องยกยอดมาถ่ายวันนี้ให้หมด”

ทันทีที่พูดจบ ทุกคนก็เบิกตากว้างทันทีกับคำสั่งที่ออกมาอย่างกะทันหัน แต่ปีทฆวรรณไม่รอให้ทุกคนเปิดปากถาม รีบสั่งงานให้แต่ละคนทำหน้าที่ของตัวเองทันที

“ใช้แผนสองนะ ซันเซตบิช ตอนนี้เวลายังมีเหลือเฟือ แต่ยังมีอยู่ เอล่าแแยกย้ายกันไปทำงานได้”

ไม่ต้องอธิบายอะไรให้มาก ความ เพราะทีมงานแต่ละคนรู้หน้าที่ของตนดีอยู่แล้ว การทำงานแต่ละครั้งจะต้องมีแผนสำรองเอาไว้เสมอ โดยเฉพาะการออกมาถ่ายแบบนอกสถานที่ เพราะไม่สามารถรู้ได้เลยว่าพื้นที่ที่ไปนั้นจะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นหรือไม่ เช่นฝนตก ท้องฟ้าขมุกขมัว หรือแดดไม่มี ฉะนั้นทีมงานต้องมีแผนไว้รับมือกับเรื่องพวกนี้เสมอ

“ทำไม่ถึงยกมาถ่ายวันนี้กะทันหันนักล่ะพี่บัท” เจสสิก้าอดสงสัยไม่ได้

“ก็เกิดเรื่องบีบีขึ้น ไม่รู้ว่าจะมีคนถ่ายคลิปแล้วเอาไปแชร์ต่อกันรีเปล่า พี่กลัวว่าพรุ่งนี้การถ่ายของเราจะไม่ราบรื่นนะ กันเอาไว้ก่อนดีกว่า”

จริง ๆ แล้วคำสั่งนี้เป็นของคิมหันต์ เขาคาดการณ์เอาไว้ว่าพรุ่งนี้น่าจะมีปัญหาบางอย่างที่ทำให้ไม่สามารถทำงานได้สะดวกนัก ดังนั้นทางที่ดีจึงควรจะถ่ายวันนี้เสียให้เสร็จสิ้นเพื่อเป็นการป้องกันเอาไว้ก่อน

“ปานต้องขอโทษทุกคนอีกครั้งนะคะที่ก่อเรื่องขึ้น” ปานชีววยกมือไหว้ทีมงานทุกคนด้วยสีหน้าสำนึกผิด

“ไม่เป็นไร ๆ เรื่องมันแล้วไปแล้ว มันแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว อีกอย่างบีบีเขามีปัญหาอย่างนี้บ่อย ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไรหรอก” ปีทฆวรรณโบกมือไปมา พลังพูดให้ตากล้องคนใหม่สบายใจ

“ถึงบีบีเขาจะนิสัยไม่ค่อยน่าคบเท่าไร แต่งานเขาออกมาดี พวกห้องเสื้อ

ต่าง ๆ ถึงชอบให้เขาเป็นแบบให้ แต่พวกเขาไม่เคยรู้หรือกว่านางแบบที่ตัวเองอยากได้นะ มีปัญหามากน้อยแค่ไหน”

หัวหน้ากองอธิบายให้ปานชีวาฟังเพราะรู้ดีว่าเธอต้องสงสัยแน่นอนว่านิสัยอย่างนี้ทำไมถึงยังมีคนจ้าง

พนักงานชายคนที่อยู่ต้อนรับทีมงานเมื่อคืนที่ผ่านมาเดินถือถาดที่มีน้ำมะพร้าวสด ๆ จากลูกมาให้ โดยมีพนักงานหญิงอีกสองคนถือถาดคนละใบเดินตามมาด้านหลัง เมื่อมาถึงก็จัดแจงส่งมะพร้าวให้คนละหนึ่งลูก

“น้ำมะพร้าวเย็น ๆ บริการพิเศษจากรีสอร์ทครับ”

“ตาย... เลิศเลอ ดุสิตหล่อน เขาซูดเนื้อมาให้ด้วยนะ” วิเวียนหันไปคุยกับคู่หูก่อนจะก้มลงดูด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“หล่อนจะดูดีให้หมดทำไมละยะ ปกติหล่อนต้องเหลือเอาไว้ล้างหน้าไม่ใช่รี อีวิทยา” เจสสิก้าอดแห่เพื่อนไม่ได้

“ล้างหน้าแคะสิ อีพิงสมเจตน” วิเวียนแหวกกลับอย่างไม่ยอมแพ้ ซึ่งการต่อปากต่อคำของทั้งคู่ก็สร้างรอยยิ้มและความขบขันให้กับคนอื่นได้เป็นอย่างดี บรรยากาศอิมคริมก่อนหน้านี้อาจจะค่อย ๆ ดีขึ้นอย่างที่ควรจะเป็น

เมื่อการถ่ายเซตสองเริ่มขึ้น ปานชีวาต้องลุยน้ำทะเลลงไปประมาณเกือบถึงต้นขาเนื่องจากเป็นเซตที่ต้องถ่ายเกี่ยวกับกิจกรรมทางน้ำ เธอสังเกตว่านางแบบเจ้าปัญหาดูสงบเสงี่ยมจนผิดปกติ ไม่ว่าจะสั่งให้โพสท่าแบบไหน บีบีก็ทำตามโดยไม่มีปริปาก ทั้งที่ปกติแล้วเจ้าหล่อนจะต้องซักสีหน้าออกมาบ้าง แต่ครั้งนี้กลับดูให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และนั่นจึงทำให้การถ่ายแบบในวันนี้เสร็จสิ้นตามเป้าหมายภายในเวลาที่กำหนด

“พี่ปัทครับ นี่ก็เท่ากับว่าพຽ່งนี้ฟรีไหมใช่ไหม”

ผู้ช่วยตากล้องถามด้วยแววตาเป็นประกาย ครั้นพอเห็นปัทมวรรณพยัก

หน้าให้ ทีมงานคนอื่น ๆ ก็ส่งเสียงเฮลั่นด้วยความยินดี

“เดี๋ยวคืนนี้เรามีปาร์ตี้กันริมหาดนะทุกคน เจอกันตอนทุ่มครึ่ง”

ปัทมวรรณหันไปบอกกับทุกคน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทีมงานคาดการณ์กันเอาไว้ อยู่แล้ว เพราะดูเหมือนจะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของบริษัทที่จะต้องมีการปาร์ตี้กัน ทุกครั้งหลังจบงาน หากต้องมาทำงานกันนอกสถานที่

ปานชีวาเดินออกมาจากห้องน้ำอย่างผ่อนคลาย โชคดีที่ห้องพักมี อ่าง อาบน้ำให้ใช้ เธอจึงได้ลงไปนอนแช่น้ำอุ่นหลังจากที่ต้องเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน พรุ่งนี้ไม่มีงานอะไรแล้ว คิดเอาไว้ว่าคงเข้าสปาสักชั่วโมงก็คงดี

หญิงสาวสวมเพียงชุดคลุมอาบน้ำเดินมายังเตียงหลังใหญ่ที่อยู่กลางห้อง ระหว่างที่กำลังจะเอื้อมหยิบขวดโลชั่นบนโต๊ะข้างหัวเตียง เธอก็ถูกจู่โจมจากทางด้านหลังเสียก่อน ท่อนแขนแข็งแรงนั้นรัดตัวเธอแน่นพร้อมกับเอามือข้างหนึ่ง ขึ้นมาปิดปากเธอไว้ไม่ให้ส่งเสียงร้อง

“ปานครับ ผมเอง”

ทันทีที่ได้ยินเสียงเธอก็หยุดดิ้นรน ดวงตาฉายแววโล่งออกก่อนจะ เปลี่ยนเป็นกรุ่นโกรธคนที่กระทำการบ้าบิ่นเช่นนี้

“นายทำบ้าอะไรนะฮาน แล้วนี่เข้ามาได้อย่างไร ปล่อยเดี๋ยวนี้เลยนะ”

หญิงสาวเริ่มดิ้นและสะบัดตัวเพื่อให้หลุดจากอ้อมกอดของเขาอีกครั้ง มือ เล็กทั้งหยิกทั้งข่วนแต่คนตัวโตด้านหลังก็หาได้สะดุ้งสะเทือนไม่

“ปานเกลียดผมมากเลยหรือ” เสียงสั่นพร่านั้นเบาหวิว บางคำขาดหาย รวากับคนพูดกำลังเจ็บปวดแสนสาหัส ปานชีวาชะงัก หยุดการดิ้นรนแทบจะ ทันทีเมื่อรู้สึกว่ามันกำลังได้ยินเสียงสะท้อนจากคนข้างหลัง

“นายเป็นอะไรนะ” แทบไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่างเขาจะร้องไห้ แต่เสียงที่

ไต้ยีนเมื่อครู่มันบงบอกอยู่ว่าผู้ชายคนนี่กำลังมีน้ำตา

สักพักเขาก็ก้มลงเอาหน้าผากมาเกยไว้กับบ่าของเธอ ไต้ยีนเสียงเขาสูดน้ำมูกอยู่หลายครั้งจึงมั่นใจแล้วว่าเขากำลังร้องไห้อยู่จริง ๆ

“ผมก็ไม่ว่าผมเป็นอะไร รู้แต่ว่าอยากมาหาป่านอยากอยู่ใกล้ป่าน ผมขอโทษที่แอบเข้าห้องป่านโดยไม่ได้รับอนุญาต” เขาพูดเสียงสั่นพลางสูดน้ำมูกจนทำให้คำบางคำขาดหาย แต่คนฟังก็ยังฟังรู้เรื่อง

“ตอนแรกผมแค่จะเข้ามาคุยกับป่านอีกครั้งเท่านั้น แต่พอเห็นป่านผมก็ห้ามตัวเองไม่ได้” เสียงของเขาหายไปอีกครั้งเพราะถูกแทนที่ด้วยเสียงสะอื้น

“ผมก็แค่อยากกอดป่านอีกครั้ง แต่พอได้กอดจริงๆ แล้วผมกลับ...”

วงแขนรัดเธอแน่นขึ้น ไต้ยีนเสียงเขาสูดลมหายใจเข้าลึก รวากับสะกดกลิ่นอาการสะอื้นของตนเอง

“ผมกลับร้องไห้ขึ้นมาเฉย ๆ ผมก็ไม่ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ ผมก็แค่... รักป่าน ถึงป่านจะเกลียดผมไม่ให้กอดผม แต่ผมก็ยังรักป่าน”

ป่านชีวาเย็นนิ่ง หลังจากฟังความในใจของเขาที่พรั่งพรูออกมาพร้อมน้ำตาและเสียงสะอื้น รู้ตัวเลยว่าหัวใจกำลังอ่อนยวบเพราะเขา

“ฮาน” หญิงสาวจับแขนของเขาที่รัดเธอพร้อมกับตีเบา ๆ เพื่อบอกให้เขาปล่อยเธอก่อน พยายามจะเอี้ยวตัวไปมองหน้าเขาแต่ชายหนุ่มกลับร้องไห้ให้เข้าไปชิดกับเขามากยิ่งขึ้นจนแผ่นหลังแนบสนิทไปกับแผงอกกว้าง

“อย่าหันมาป่าน ผมขอร้อง ผมไม่อยากให้ป่านเห็นผมสภาพนี้ นอกจากแม่แล้วผมไม่เคยร้องไห้ต่อหน้าผู้หญิงคนไหนมาก่อน ขอผมอยู่อย่างนี้สักพักเถิดผมก็จะออกไปแล้ว คงไม่รบกวนป่านไปมากกว่านี้หรอก”

ไต้ยีนเขาบอกอย่างนั้นเธอจึงจำต้องยืนนิ่ง ๆ ให้เขากอดและไม่หันไปมองอีก เธอรู้ว่าเขาคงอายุที่จู้ ๆ ก็มาร้องไห้ให้เธอเห็น

หญิงสาวไม่รู้หรือกว่าถ้าหากเธอหันไป เธออาจจะได้เห็นประกายตาระยิบระยับพร้อมกับรอยยิ้มกว้างของคนเจ้าแผนการที่รู้แน่แล้วว่าแผนปีนน้ำตาของตนนั้นใช้ได้ผล

ยาหม่องน้ำที่ป้ายตาไว้เริ่มหมดฤทธิ์ แต่เขาคิดว่าน้ำตาแค่นี้ก็คงพอที่ เหลือกก็แค่ทำเสียงสูดน้ำมูกให้สมจริง เพราะแค่นี้เธอก็ใจอ่อนกับเขาแล้ว

แต่เธอก็ไม่รู้กรรมงว่าอาการตัวสั่นของเขานะ ของจริง!

ในเมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวเธอมีชุดคลุมอาบน้ำแค่ตัวเดียว ถ้าเขาดึงสายรัดเอวออกเธอก็ไม่มีอะไรปกปิดร่างกายแล้ว กลิ่นหอม ๆ ผิวเนื้อนุ่มเนียน สะโพกเต็มตึงที่แนบชิดไปกับหน้าขานั่นกำลังทำลายความอดทนอดกลั้นของเขาวางจะมีมากน้อยแค่ไหน คิดแล้วก็อยากร้องไห้ออกมาจริง ๆ

“เรื่องปีปี่นะ ป่านไม่ต้องห่วงนะ ผมขอรับรองว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปเขาจะไม่กล้ามาจีงใส่ป่านอีก เดี่ยวผมกลับห้องก่อนนะ ไม่รบกวนป่านแล้วละ ป่านทำธุระไปเถอะ”

พูดจบเขาก็จูบที่ชอกคอของเธอเบา ๆ ก่อนจะปล่อยเธอให้เป็นอิสระแล้วเปิดประตูออกจากห้องไป

ป่านชีวาทรุดตัวลงนั่งบนเตียงอย่างหมดแรง ยกมือขึ้นแตะคอตรงบริเวณที่เขาจูบเมื่อครู่ สัมผัสอ่อนโยนจากเขากำลังชักพาให้เธอหวนกลับไปหาอดีตภาพความทรงจำดี ๆ ที่เคยมีร่วมกันเริ่มผุดพรายขึ้นมาในสมองอย่างแจ่มชัด

หรือเธอควรให้อภัย และให้ออกาสเขาอีกครั้ง

ป่านชีวาเดินออกมาจากห้องพักแล้วอ้อมระเบียบैयाไปยังสวนด้านหลังเรือน หลังจากที่ย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้แล้ว หางตาก็เห็นเงาคนกำลังเดินมาเงียบ ๆ จากทางด้านขวา พอร่างนั้นเดินเข้ามาในระยะที่ใกล้มากขึ้น เธอ

จึงเห็นหน้าของอีกฝ่ายได้ชัด

คงเพราะฟ้ามืดแล้ว อีกฝ่ายจึงไม่ทันได้เห็นเธอเช่นกัน ครั้นพอเจ้าตัวเงยหน้าขึ้นมาแล้วเห็นเธอกำลังนั่งอยู่เพียงลำพังจึงตกใจจนเกือบจะส่งเสียงร้องออกมา ถ้าไม่เพราะเธอมีมือขึ้นมาปิดปากตัวเองไว้ได้เสียก่อน

“โอ้ย... ตกใจหมดเลยคุณปาน มานั่งทำอะไรคนเดียวตรงนี้คะเนี่ย”

สาวร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาหาปานชีวา มือข้างหนึ่งยังคงยกขึ้นทาบอกอยู่ เพราะอาการตกใจเมื่อครู่

“นั่งกินลมเล่นเพลิน ๆ นะคะ คุณเกรซล่ะคะ ไปไหนมา เห็นเดินมาจากทางโน้น” ปานชีวามองใบหน้าซีดเผือดของคนตรงหน้าแล้วก็คิดว่าคงเพราะตนเองเป็นต้นเหตุให้นางแบบสาวคนนี้ขวัญเสีย

“เกรซลองไปเดินเล่นแถวด้านโน้นมานะคะ ชี้เกียจจุดธูปอยู่ในห้อง ดูทีวีก็ไม่รู้จะดูอะไรเลยคิดว่าลองเดินไปทางโน้นบ้างดีกว่า เพราะตั้งแต่มาถึงก็ยังไม่เดินเที่ยวไม่ทั่วเลย ได้แต่เดินอยู่ริมหาด”

เกรซนั่งลงที่เก้าอี้อีกตัว ตามองไปที่รอยช่วนเป็นทางยาวบริเวณลำคอของตากล้องสาวแล้วก็ถอนหายใจแผ่ว

“คุณปานอย่าไปถือสาบีบีเขาเลยนะคะ เขาเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วล่ะคะ ใครที่ต้องทำงานร่วมกับเขาจะต้องใจเย็นมากหน่อย หรือไม่ก็ทำเป็นหูทวนลมไม่ได้ยินไปเสีย ไม่งั้นก็ทำงานด้วยกันลำบาก”

“อย่างปานคงใจเย็นแบบนี้แล้วล่ะคะ แต่ปานว่าคนที่ควรจะต้องปรับตัวให้ทำงานร่วมกับคนอื่นได้น่าจะเป็นเขามากกว่านะคะ ไม่ใช่ให้คนอื่นปรับตัวตามอารมณ์ของเขา อย่างนี้เขาก็ได้ใจนะสิ”

ยังคิดปานชีวาก็ยังอารมณ์เสีย ตอนอยู่ที่อเมริกา เธอเคยเจอนางแบบเหวี่ยงวินมาเยอะ แต่พวกนั้นเขาแยกเรื่องส่วนตัวกับเรื่องงานได้เป็นอย่างดี ต่อ

ให้เวลาปกติจะตบตีกันอย่างไร แต่พออยู่ต่อหน้ากล้อง นางแบบพวกนั้นก็
สามารถแยมยิ้มกอดคอกันได้ราวกับไม่เคยมีเรื่องกันมาก่อน

“ส่วนใหญ่เขารู้กันนะค่ะ ก็เลยไม่มีใครอยากถือสาหาความ” เกรซเห็น
ปานชีวาเบ้หน้าแล้วก็ได้แต่ยิ้ม ก่อนจะเอ่ยปากชวนคู่สนทนา

“เดี๋ยวเราไปที่หาดพร้อมกันไหมคะ เขาคงเตรียมมือค้ำกันเสร็จแล้ว เห็น
ว่าจะมีปาร์ตี้กันด้วย”

“ก็ดีค่ะ ไปกันเลยไหมคะ หรือว่าต้องรอพีวีดี”

ปานชีวาเตรียมตัวจะลุกขึ้น เห็นนางแบบสาวมีที่ทำลังเลเล็กน้อยกลาง
มองไปยังเรือนพักของตนเอง จากนั้นเจ้าตัวก็ลุกขึ้นตาม

“คุณปานรอตงนี่สักครู่ นะคะ เกรซขอไปบอกพีวีดีก่อน” หญิงสาวเดิน
ไปยังเรือนพักที่อยู่ข้างกันแล้วขึ้นบันไดเดินอ้อมระเบียงเพื่อไปยังด้านหน้า

ปานชีวาละสายตาจากนางแบบสาวแล้วมองไปทางด้านซ้ายมือของ
ตัวเอง วิลลาหลังขนาดกลางมีรั้วรอบขอบชิดที่อยู่ถัดไปนั้นมีแสงไฟเปิดจากด้าน
ใน จึงรู้ว่าคงมีคนมาเข้าพักแล้วกระมัง

เห็นแล้วก็คิดถึงเมื่อครั้งที่มากับคิมหันต์ จำได้ว่าวิลลาทุกหลังจะมีสระ
ว่ายน้ำขนาดเล็กอยู่ด้วย บางทีผู้ที่มาเช่าหลังนี้อาจจะเป็นคู่รักที่ต้องการความ
เป็นส่วนตัว เธอถึงไม่เคยเห็นพวกเขาเลย

“เรียบบร้อยแล้วค่ะ ไปกันเถอะ” เสียงของเกรซดึงให้ปานชีวาละสายตา
จากวิลลาหลังนั้น เธอพยักหน้ารับก่อนจะเดินคู่กันกับนางแบบสาวออกไปยัง
ชายหาด

ทีมงานคนอื่นเริ่มทยอยกันมายังบริเวณที่จัดปาร์ตี้ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ไม่มี
อะไรมากนอกจากอาหารทะเลปิ้งย่างหลายชนิด รวมไปถึงอาหารขึ้นชื่อของทาง
รีสอร์ท และที่ขาดไม่ได้ก็คือแอลกอฮอล์ งานนี้นอกจากจะมีเปียร์สดไว้บริการ

แล้ว ทางรีสอร์ทยังทำน้ำพืชน้ำไว้อีกใหญ่สำหรับผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์อีกด้วย

ปานชีวาทำที่เป็นกวาดสายตามองผ่าน ๆ แบบไม่ให้อึดใจว่ากำลังมองหาใครเกินไปนัก ไม่มีร่างสูงคุ่นตาของคิมหันต์ คนที่อยู่บริเวณนี้มีเพียงทีมงานและพนักงานของรีสอร์ทที่กำลังยืนอย่างอยู่หน้าเตาและคอยให้บริการแขกเท่านั้น

เธอพาเกรซเดินเข้าไปนั่งโต๊ะเดียวกันกับเจสสิก้าและวิเวียน ซึ่งอีกฝ่ายก็ก้มมือเรียกพร้อมกับตบลงบนที่นั่งข้างตัวเพื่อให้เธอไปนั่งใกล้ ๆ

“ออกมานานแล้วเธอพี่เจสซี่” ปานชีวาถามยิ้ม ๆ เมื่อมองเห็นเปลือกกุ้ง หอย และปู กองเต็มอยู่ในตะกร้าสำหรับใส่เศษอาหาร

“นานหรือไม่ว่ากรุณาดูสุขภาพความเสียหายนะจ๊ะ นั่งข้างพุงตัวนี้นะ วิ่งผ่านน้ำเสร็จหล่อนก็มาสดแสดบัยอยู่หน้าเตาตั้งแต่ถ่านยังไม่ทันแดงแล้วจ๊ะ”

วิเวียนจิกตาใส่คู่หูที่ยังคงตั้งหน้าตั้งตาแกะเนื้อปูอย่างชะมัดเข้มข้น

“แล้วพี่วีตี้ล่ะจ๊ะ น้องเกรซ”

“พี่วีตี้กำลังดูหนังติดพันนะค่ะ เห็นว่าถ้าจบแล้วเดี๋ยวจะตามออกมา” เกรซตอบพลางหันไปมองจานเปลใบใหญ่ที่มีกุ้งอยู่ในนั้นแค่สองตัว เตว่าก่อนหน้านั้นมันคงมีเต็มจานแต่คงอันตรายกันไปอยู่ในท้องของใครบางคนเสียแล้ว

“เดี๋ยวหมดจานนี้แล้วเจ้จะไปเอาจานใหม่ให้นะจ๊ะ” เจสสิก้ารีบบอกกับสองสาวที่มาใหม่เมื่อเห็นทั้งคู่มองมายังจานที่เกือบจะว่างเปล่าเพราะฝีมือตนเองระหว่างนั้นมีเด็กผู้ชายอายุประมาณเจ็ดแปดขวบเดินมาเสิร์ฟน้ำให้ทั้งคู่พอดี ทุกคนมองแล้วก็ได้แต่คิดว่าคงเป็นลูกของพนักงานคนใดคนหนึ่งที่นี่กระมัง

“หาเรื่องลวนลามคนอย่างนะสิหล่อน อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ณะยะ แหม... เผลอไม่ได้ งวงนี่ตัวดำตรึ่ร่างผู้ชายตลอด”

วิเวียนพยักพยเปิดไปทางชายหนุ่มที่กำลังยืนอย่างอาหารทะเลอยู่หน้าเตา สองสาวจึงหันมองตาม ปานชีวาจำได้ว่าเป็นคนเดียวกันกับที่นำน้ำมาชำระไป

เสิร์ฟให้ทีมงานเมื่อตอนบ่าย

“ดาร์ก ทอล แอนด์ แชนด์...ซั่ม! ต้นตำรับหนุ่มใต้แท้แบบนี้ล่ะสเปกฉัน”

เจสสิก้าเน้นเสียงตรงคำว่า “ซั่ม” พร้อมสายตากรึมกริมแพรวพราวไปยังชายหนุ่มผู้เป็นหัวข้อสนทนา ทำเอาสองสาวหัวเราะคิกคักด้วยความขบขัน

“ว่าแต่ปีบี่ยังไม่ลงมาหรือคะ” เกรซถามขึ้นลอย ๆ เมื่อมองไปรอบ ๆ แล้วไม่เห็นนางแบบสาวขาเหวี่ยง

“เห็นบ่นปวดหัว จะขอนอนพัก เจ็บทึ่เลยให้พนักงานเอาอาหารไปถวายให้ถึงที่นะ” วิเวียนตอบ ก่อนจะเพิ่งสังเกตเห็นว่าแก้วน้ำของปานชีวาเป็นแค่ น้ำพั้นซ์ธรรมดา จึงประท้วงขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“นี่แม่ปาน แม่คนงามของเจ้ จะดื่มทำไมพั้นซ์เนี่ย เปียร์ลิจ๊ะเปียร์ มันจะได้เมา เมาแล้วก็ได้เสียตัว”

“แล้วปานจะไปเสียตัวให้ใครล่ะพี่” เธอพูดกลัวหัวเราะ พลางหันไปหาช่างแต่งหน้าร่างอวบที่ลุกขึ้นยืนพร้อมถือจานเปลใบใหญ่ในมือ

“พี่เดชสุดหล่อ...ขอกั๊งเพิ่มหน่อยสิจ๊ะ” เจสสิก้าเดินดิ่งไปหาพนักงานหนุ่มที่ทำหน้าที่ย่างพร้อมกับเอาเมื่อนวดแขนล่า ๆ ของเขาอย่างเอาอกเอาใจ เรียกเสียงหัวเราะจากคนที่อยู่บริเวณนั้นได้เป็นอย่างดี

คิมหันต์เดินเข้ามาสมทบกับทีมงานตอนประมาณสองทุ่มเศษ ปานชีวาหันไปเห็นเขากำลังยืนพูดคุยอะไรบางอย่างกับอภิเดช พนักงานที่ยืนอย่างอยู่หน้าเตาเข้าพอดี เธอเห็นเขาเหลือบมองมาทางเธอยิ้ม ๆ จึงทำที่เป็นเสมองไปทางอื่น แต่หางตาก็ยังเห็นว่าร่างสูงของเขากำลังเดินมาที่โต๊ะตัวที่เธอกำลังนั่งอยู่

“นั่งด้วยคนนะครับ”

คิมหันต์นั่งเก้าอี้ตัวถัดไปจากปานชีวา เขาพยายามทำเป็นไม่สนใจเธอเกินเหตุเพราะเห็นเกรซนั่งอยู่ด้วย จึงพูดคุยกับเธอเหมือนคุยกับทีมงานคนหนึ่ง

อย่างไรเสียเขาก็ไม่ยอมให้คนอื่นรู้เรื่องระหว่างเขากับปานชีวามากนัก นอกเสียจากที่ทีมงานที่ต้องทำงานร่วมกันเท่านั้น

ทั้งหมดกินดื่มกันจนล่วงเข้าไปสามทุ่มกว่า ปานชีวาเริ่มรู้สึกง่วงจนแทบล้มต่าไม่ขึ้น เมื่อเริ่มรู้สึกง่วงแล้วจึงเอ่ยขอตัวกับทุกคนในที่นั้น

“ปานขอตัวไปนอนก่อนนะคะ คิดถึงหมอนกับที่นอนนุ่ม ๆ แล้ว”

พูดจบก็ปิดปากหาว ก่อนจะลุกขึ้นยืน คิมหันต์กำลังจะเอ่ยปากขอเดินไปส่งที่เรือนพัก แต่เกรซพูดขึ้นมาเสียก่อน

“เกรซไปด้วยดีกว่า สงสัยพีวดีหลับไปแล้วแน่เลย จนปานนี้ยังไม่เห็นออกมาหาอะไรกิน”

เมื่อนางแบบสาวบอกอย่างนั้น คิมหันต์จึงได้แต่พยักหน้าให้อย่างแแกน ๆ เพราะไม่อยากจะออกหน้าจนเกินไปนัก ได้แต่มองสองสาวเดินกลับเข้าไปในรีสอร์ท

“คุณปานไหวไหมคะ” เกรซถามคนข้างกาย เพราะท่าทางของปานชีวาเหมือนคนที่พร้อมจะลงไปนอนกองกับพื้นได้ทุกเมื่อ

“ไหวค่ะ” ปานชีวาหันมาตอบพลางยกมือขึ้นนวดขมับตัวเองแรง ๆ ร่างกายเริ่มทรงตัวไม่อยู่ พื้นดินที่กำลังเหยียบตอนนี้ก็เหมือนกำลังเคลื่อนที่เองได้ สุดท้ายจึงต้องอาศัยนางแบบสาวให้ช่วยพยุงพาไปส่งที่เรือนพัก

“แปลกจัง ทำไม่ถึงได้มึนหัวอย่างนี้นะ” ปานชีวาพึมพำเบา ๆ สมองเริ่มรู้สึกตีบตันคิดอะไรไม่ออก ภาพตรงหน้าเริ่มพร่าเบลอล รับรู้เพียงแต่ว่าคนที่ช่วยพยุงมาล้วงหยิบกุญแจห้องพักในกระเป๋าสะพายมาไขเปิดห้องให้

“ค่อยๆ เดินนะคะคุณปาน” เกรซประคองปานชีวาเข้าไปในห้องอย่างทุลักทุเล เมื่อครู่ตอนขึ้นบันไดมาก็ทำเอาใจหายใจคว่ำมารอบหนึ่งแล้ว ยังดีที่เตียงนอนอยู่ไม่ไกลจากประตูเท่าไรนัก และอีกฝ่ายยังพอมีสติรับรู้อยู่บ้างจึงพยายามฝืนตัวเองเดินไปจนถึงเตียงหลังใหญ่จนได้

ทันทีที่หลังสัมผัสกับที่นอนนุ่ม ปานชีวาก็ปิดเปลือกตาจมเข้าสู่ห้วงนิทราทันที โดยไม่ทันได้เอ่ยปากขอบคุณนางแบบสาวเสียด้วยซ้ำ

เกรซยืนมองอยู่สักพัก เมื่อเห็นอีกฝ่ายหลับสนิทไปแล้วจึงเดินออกจากห้องแล้วกลับไปยังเรือนพักของตนที่อยู่หลังถัดไป

ประมาณสี่ทุ่ม ร่างสูงของใครคนหนึ่งไขกุญแจแล้วเปิดประตูห้องพักของปานชีวาอย่างแผ่วเบา เมื่อเปิดกว้างจนพอที่จะแทรกตัวเข้าไปได้ ร่างนั้นก็ผลุบเข้าไปในห้องพร้อมกับปิดประตูลงอย่างรวดเร็ว

ความผิดปกติบางอย่างพุ่งปราดเข้ามาในความรู้สึกทันทีเมื่อกวาดสายตามองไปรอบห้อง แต่เขาก็บอกไม่ถูกเช่นกันว่าความรู้สึกขัด ๆ แปลก ๆ นี้คืออะไร

นัยน์ตาสีฟ้าเพ่งมองไปยังเตียงหลังใหญ่ หัวคิ้วขมวดขึ้นเมื่อไม่เห็นร่องระหงของหญิงสาวเจ้าของห้องนอนอยู่บนนั้นอย่างที่เคยจะเป็น แต่บนที่นอนกลับมีร่องรอยบ่งบอกว่าก่อนหน้านี้เคยมีคนนอนอยู่

เขามองเลยไปยังห้องน้ำ บางทีเธออาจจะอยู่ในนั้นกระมัง แต่กลับไม่มีแสงไฟส่องลอดออกมาจากด้านใน เสียงน้ำก็ไม่มีให้ได้ยิน เจ็บสวดเสียดใจจนไม่น่าจะมีคนอยู่ และที่สำคัญปานชีวาไม่เคยปิดไฟห้องน้ำเวลามาค้างต่างจังหวัด

อย่างไม้อ้อซ่า เขารีบเดินไปยังห้องน้ำที่อยู่ด้านในสุดทันที ประตูแง้มอยู่เล็กน้อย จึงลองเอามือผลักบานประตุนั้นเข้าไปช้า ๆ

“ปานครับ ปานอยู่ในนั้นรีเปล่า”

ชายหนุ่มกดสวิทช์ไฟที่อยู่หน้าห้องน้ำจนสว่างวามมองเห็นได้ถนัดทั่ว ไม่ต้องเดินเข้าไปก็รู้แล้วว่าไม่มีคนอยู่ เขาจึงปิดไฟไว้ตามเดิมแล้วเปิดประตูออกจากห้องพักไป

ขณะเดินลงบันได สายตาเขามองไปยังเรือนที่อยู่ถัดไปจากตรงที่เขายืน

อยู่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเกรซและผู้จัดการส่วนตัวพักอยู่ที่นี่ บางทีปานชีวาอาจจะไปนอนกับเกรซก็เป็นได้ เพราะดูแล้วสองคนนี้ก็คุยถูกคอกันดีอยู่ คิดได้ดังนั้นเขาจึงสบายใจขึ้นแล้วเดินย้อนกลับไปไปยังชายหาดตามเดิม

ปาร์ตี้ริมหาดยุติลงในเวลาประมาณเกือบห้าทุ่ม คิมหันต์เองก็นั่งดื่มกับทีมงานจนเลิกเช่นกัน พนักงานชายคนเดิมที่ทำหน้าที่ย่างอยู่หน้าเตาเดินมาเก็บโต๊ะเก้าอี้ ส่วนคนอื่น ๆ ก็เก็บจานชามที่ใช้แล้วรวบรวมใส่กะละมังใบใหญ่เพื่อนำไปล้างที่ห้องครัว

“พี่เดช!” คิมหันต์เรียกอภิเดชเบา ๆ พลางเดินเข้าไปหา ซึ่งอีกฝ่ายก็ขานรับพร้อมกับหยุดงานที่กำลังทำอยู่

“พຽຽນີ້ຢ່າລືມເຣືອງເຣືອຂອງຜົມນະ”

คิมหันต์ยิ้มกับชายหนุ่มหน้าคมเข้มที่ภาวิต เพื่อนสนิทของเขาไว้วางใจถึงขนาดยกให้เป็นมือขวาในการจัดการเรื่องต่าง ๆ ของรีสอร์ต เนื่องจากทำงานอยู่ที่นี่มานานกว่าคนอื่น และเพราะอภิเดชนั้นอายุมากกว่าเขาและภาวิต เขาจึงให้เกียรติเรียกอีกฝ่ายว่าพี่ตามความอาวุโส

“ไม่ลืมแน่นอนครับ พຽຽນີ້ເຂົ້າສັກເຈັດໂມງເດີຍວຜົມຈະເອາມາເທືຍບທ່າໄວ້ໃຫ້ຊົນຮານກິນມື້ເຂົ້າເສຣີຈິກມາເອາກຸຼຍແຈທີ່ຜົມໄດ້ໂລຍ”

“โอเค ขอขอบคุณมากครับพี่” ชายหนุ่มผงกศีรษะเพื่อขอบคุณก่อนเดินกลับเข้าเรือนพักของตัวเองไปเป็นคนสุดท้าย

ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศภายในห้องส่งผลให้ผู้ที่นั่งนอนอยู่บนเตียงคู่เขาขึ้นโดยอัตโนมัติ แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะคลายความหนาวลงได้ จึงเอื้อมมือไปควานหาผ้าห่มข้างกาย เมื่อไม่พบจึงใช้เท้าปิดป้ายเพื่อหาอีกทางหนึ่ง

“อืมมมม” หญิงสาวครางออกมาอย่างชัดเจนเมื่อหาผ้าห่มไม่เจอ เวลานี้

เธocr้านจะเปิดเปลือกตาหรือลุกขึ้นอย่างที่สุด แต่สุดท้ายก็จำต้องย่นกายขึ้นอย่างเกียจคร้านเพื่อมองหามัน

“โธ่! อยู่เสียมุมเลย มิน่าหาไม่เจอ” ปานชีวาบ่นจิมงำพลาเงอื้อมมือไปคว้าผ้าห่มมาคลุมกายจนมิดถึงคอ สักพักเจ้าตัวกิ้งนัวหน้าขึ้นมาอย่างหงุดหงิดก่อนจะตวัดผ้าห่มออกจากกาย

“มาปวดอะไรตอนนี้ละ ยิ่งง่วงๆ อยู่” หญิงสาวตวัดตาลงจากเตียงทั้งที่ลืมตาได้เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น จากนั้นก็เดินสะลึมสะลือไปเข้าห้องน้ำในสภาพเหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่น

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จเรียบร้อย เธอก็เดินกลับมาที่เตียง หรีตามองแสงสว่างที่ส่องลอดผ้าม่านเข้ามาในห้องทำให้รู้ว่าเข้าแล้ว เธอมองหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองทันทีเพราะต้องการดูเวลา

ปานชีวาทรุดตัวลงนั่งที่ขอบเตียงพลาเงยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองแรง ๆ เมื่อรู้สึกว่่าสมองไม่ค่อยทำงานเท่าที่ควร กระทั่งว่าตัวเองวางโทรศัพท์มือถือไว้ตรงไหนเธอยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ครั้นพอสายตาเหลือบไปเห็นกระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนโต๊ะหน้าโทรทัศน์ จึงเพิ่งนึกได้ว่าเมื่อวานเธอก็กับโทรศัพท์ไว้ในวันนั้นตลอดเวลา

ปานชีวาลุกขึ้นเดินไปตรงนั้น ล้วงหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋าเพื่อดูเวลาจากตัวเลขที่ปรากฏบนหน้าจอ

“โห! เก้าโมงกว่าแล้วหรือนี๋ย” ตาสว่างแทบจะทันทีเมื่อรู้ว่าตอนนี้ก็โมงแล้ว ปานชีวาวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิมก่อนคว้าผ้าขนหนูที่แขวนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าแล้วกลับเข้าห้องน้ำไปอีกครั้งหนึ่ง

ร่างโปร่งบางยืนอยู่ใต้ฝักบัว ปล่อยให้สายน้ำเย็นฉ่ำราดรดตั้งแต่ศีรษะลงไปอยู่อย่างนั้น ราวกับต้องการอาศัยความเย็นของมันทำให้สมองประมวลผลได้

เร็วขึ้น เพราะจนกระทั่งบัดนี้เธอยังจำไม่ได้เลยว่าตนเองเดินกลับที่พักมาได้
อย่างไร ความทรงจำสุดท้ายที่เธอจำได้คือตอนนั่งกินติ่มม่ออยู่ที่ชายหาดเท่านั้น

อาการเจ็บแสบที่แขนข้างขวาเกิดขึ้นทันทีที่ถูสบู่ และมันก็ดึงความสนใจ
ของปานชีวาให้ออกมาจากเรื่องเมื่อคืนได้ทันทีเช่นกัน หญิงสาวเอี้ยวหน้าไปมอง
ที่ต้นแขน เห็นรอยครูดบาดเป็นทางยาวประมาณสองนิ้วจนมีเลือดซึมออกมา
เล็กน้อยก็ยังขมวดคิ้วมุ่นด้วยความแปลกใจ

“ไปโดนอะไรมา” เธอไม่เข้าใจตัวเองสักนิดว่าทำไมถึงจำเรื่องราวเมื่อคืน
ไม่ค่อยได้ ทุกอย่างดูเลื่อนลางไปหมด แม้กระทั่งแผลที่ต้นแขนเธอก็ยังไม่รู้ด้วย
ซ้ำว่าได้มาอย่างไร ที่ไหน และเมื่อไร

จู่ ๆ ก็เกิดความไม่สบายใจบางอย่างขึ้นมาฉับพลัน ปานชีวารีบอาบน้ำ
แต่งตัวให้เร็วที่สุดเพื่อไปสอบถามเรื่องราวเมื่อคืนจากใครสักคน เธอไม่สามารถ
จมอยู่กับความสงสัยคลุมเครืออย่างนี้ได้ ทุกอย่างต้องมีคำตอบ

หญิงสาวสวมชุดคลุมอาบน้ำพร้อมกับถือเสื้อผ้าชุดที่ใส่เมื่อครู่ออกมาวาง
ไว้บนเตียง สายตาพลันเห็นรอยเลือดที่แขนเสื้อจึงรีบหยิบขึ้นมาดู เธอมองรอย
เลือดนั้นและมองแผลของตัวเอง มันอยู่ตำแหน่งเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่มี
สิ่งหนึ่งที่ติดอยู่ในใจ และรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง

ทำไมแขนเสื้อถึงไม่ขาดตามรอยแผล!

เสื้อที่เธอใส่เป็นเสื้อแขนสามส่วน แผลที่โดนบาดก็อยู่เหนือข้อศอกขึ้นไป
ฉะนั้นถ้าเธอถูกระเบิดบางอย่างบาดเข้าจนถึงเนื้อได้ แขนเสื้อตรงนี้ก็ต้องมีรอย
ขาดด้วยเช่นกัน แต่เนื้อมากจากไม่มีร่องรอยของการโดนครูดกับอะไรแล้ว เนื้อผ้า
บริเวณนั้นก็ดูเป็นปกติ มีเพียงรอยเปื้อนเลือดเป็นทางยาวเท่านั้น

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” เธอไม่มัวแต่คิดสงสัย รีบแต่งตัวภายในระยะเวลาไม่
นาน เสร็จเรียบร้อยก็คว้ากระเป๋าเดินออกจากห้องพักทันที

ปานชีวาเดินขึ้นไปทางห้องรับรองเพราะเชื่อว่าตอนนี้ทีมงานน่าจะรวมตัวกันอยู่ที่นั่นเพื่อรับประทานอาหารเช้า เธอเห็นคิมหันต์กำลังเดินตรงมาหา สีหน้าแววตาเขาฉายชัดถึงความห่วงใยที่มีให้

“ปาน เพิ่งตื่นหรือ แล้วนี่ไม่สบายรีไปล่าหน้าดูซิด ๆ”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นแตะที่แก้มของหญิงสาวอย่างลึ้มตัว ในขณะที่ปานชีวาเองก็ลึ้มปิดป้องสัมผัสของเขา เพราะตอนนี้ในหัวมีแต่ความสงสัยอยู่เต็มไปหมด

เธอจะถามเขาดีหรือไม่ เพราะถ้าหากจะให้พูดกันตรง ๆ แล้วเวลานี้คนที่เธอไวใจที่สุดก็มีแต่เขาเท่านั้น

ระหว่างที่กำลังซึ้งใจว่าควรหรือไม่ควร คิมหันต์ก็เรียกชื่อเธอขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับกอบกุ่มแก้มเธอไว้ทั้งสองข้างราวกับต้องการเรียกสติเธอให้กลับคืน

“ปาน! เป็นอะไรรีไปล่า ไหนบอกผมสิ” เขาเห็นแววสับสนในดวงตาของเธอ เหมือนเธอมีอะไรบางอย่างที่ต้องการบอกเขา แต่ยังไม่มั่นใจพอว่าตัวเองควรจะพูดออกไปดีหรือไม่

“ฮาน คือว่า...” ยังไม่ทันที่เธอจะได้พูดอะไร ปัทมวรรณก็วิ่งกระหืดกระหอบมาจากคนทั้งคู่ด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“คุณฮาน! แย่แล้วค่ะ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!”

โปรดติดตามต่อไปฉบับเต็ม

ขอบคุณมากค่ะ

ผลงานของจรัสจันทร์

1. พันธนาการปรารถนา
2. หัวใจดีตรา
3. ใต้ปีกมาเฟีย
4. ดวงใจวาคิม
5. โยรักปรารถนา
6. เสน่หาผีเสื้อราตรี
7. บ่วงรักผีเสื้อ
8. ระเบิดผีเสื้อ
9. คิมหันต์หวนรัก
10. กรงปรารถนา
11. พันธนาการร้อยรัก
12. พ่ายเงาเสน่หา
13. มารยาลวงรัก
14. ทอรักข้างใจ
15. ปรากฏการณ์รัก
16. ต้นสายปลายรัก
17. มายาเสน่หา
18. เมรีที่รัก
19. จันทรกระจ่างฟ้า
20. วายร้ายหมายรัก
21. เล่ห์หวนรัก
22. เล่ห์โอบรัก
23. เล่ห์ร้อนรัก
24. โอบฟ้ามาห่มดิน
25. เพทุบายร้ายรัก
26. ฤทัยบดี
27. แฟนเก่าที่ไม่รัก
28. หทัยไชยะ
29. ภูผาเคียงเดือน
30. คนนี้เด็กเสีย
31. บ่วงรักสีคราม